

Майкъл Скот

ВЕЩЕРЪТ

Тайните на
БЕЗСМЪРТНИЯ
НИКОЛА ФЛАМЕЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

МАЙКЪЛ СКОТ
ВЕЩЕРЪТ

Превод: Иван Иванов

chitanka.info

Състарен и омаломощен, Никола Фламел усеща, че краят наближава. На двамата с Пернел им остава само един ден живот. Алхимикът влива последните си сили в проследяването на Джош до сърцето на Сан Франциско, дълбоко в леговището на доктор Джон Дий.

Семейство Фламел и Софи гледат с ужас как Джош — тяхната последна надежда да сразят Тъмните древни и да опазят света — взема страната на Дий и неговата смъртоносна сподвижница Вирджиния Деър.

Девата-воин Скати, Жана д'Арк и съпругът ѝ Сен Жермен, сарацинският рицар Паламед и безсмъртният Уилям Шекспир се озовават на Дану Талис преди десет хиляди години. Сенкоцарството, в което попадат, е далеч по-опасно, отколкото предполагат. За да оцелее съвременният свят, те трябва да унищожат древния остров, известен в митологията като изгубения град Атлантида. В противен случай милиарди животи в този свят и безбройните Сенкоцарства ще бъдат погубени.

Обявен за изменник заради многобройните си провали, Дий жадува за мъст. Тъмните древни се нуждаят от вешер, който да спре английския магьосник, преди да е разрушил всичко.

Експерт в митологията и фолклора, Майкъл Скот е един от най-успешните ирландски автори. Майстор на фентъзито, научната фантастика, хоръра и фолклора, той е титулуван от „Айриш Таймс“ като *краля на фентъзито на тези острови*. „Вещерът“ е петата книга от поредицата „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“, бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Търсете книга първа, „Алхимикът“, книга втора, „Магьосникът“, книга трета, „Вълшебницата“, и книга четвърта, „Некромантът“, също издания на „Делакорте прес“.

Можете да следите дейността на Майкъл Скот в Туитър [@flameauthor](#) и да го посетите онлайн на [DillonScott.com](#).

*На Ана,
sapientia et eloquentiaa^[1]*

Никола Фламел умира.

Това е моментът, от който се страхувах толкова дълго; това е нощта, в която мога да стана вдовица.

Бедният ми храбър Никола! Макар че бе състарен и отслабнал, изтощен до крайност, той седя с Прометей и мен и вля последните си сили в кристалния череп, за да можем да проследим Джош до сърцето на Сан Франциско, дълбоко в леговището на доктор Джон Дий.

Гледахме с ужас как Дий превръща момчето в некромант и го кара да призове Коатликуе, зловещата Архонтка, наричана Майката на всички богове. Опитавме се да предупредим Джош, но Дий бе прекалено силен и прекъсна връзката ни. А когато Ифа, Нитен и Софи пристигнаха, Джош взе страната на Дий и неговата смъртоносна съдружница Вирджиния Деър. Не мога да спра да се чудя дали го е направил доброволно.

Гледката как Джош — нашата последна надежда и единствен шанс да сразим Тъмните древни и да опазим света — тръгва с врага бе прекалено голям удар за моя съпруг и той припадна. Още не се е събудил, а аз не съм достатъчно силна да го свестя. Трябва да пазя малкото останала ми сила за това, което предстои.

Един по един загубихме онези, крило можеха да се бият редом с нас: Ифа изчезна, затворена в едно Сенкоцарство, вкопчена във вечна борба с Архонтката Коатликуе. Скатах и Жана са в далечното минало, нямаме връзка със Сен Жермен и загубихме контакт с Паламед и Шекспир. Дори Прометей е толкова слаб след употребата на черепа, че няма достатъчно сила да държи Сенкоцарството си цяло и то започва да се разпада около него.

Остава само Софи, а тя е разстроена от измяната на брат си. Намира се някъде в Сан Франциско, не знам къде, но поне Нитен е с нея, за да я защитава. Трябва да я открия — има много неща, крило трябва да узнае.

И така всичко се свежда до мен, както винаги съм знаела, че ще стане.

Когато бях дете, преди повече от шестстотин и осемдесет години, баба ми ме запозна с един закачулен мъж с кука на мястото на лявата му ръка. Той ми предсказа бъдещето, както и бъдещето на света. А после ме закле да пазя тайна. Чакала съм този ден цял живот.

Сега, когато краят почти е настъпил, знам какво трябва да направя.

Из дневника на Никола Фламел, Алхимик
Написано днес, сряда, 6 юни, от

Пернел Фладел, Вълшебница
в Сенкоцарството на Древния Прометей
близо до Сан Франциско, Моето последно местожителство

[1] Мъдрост и красноречие (лат.) — фраза на Цицерон, който смятал, че единството на тези две качества води до съвършенство. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 1

СРЯДА, 6 ЮНИ

Анпу^[1] се появиха първи — високи воители с глави на чакали, с червени очи и саблени зъби, облечени в лъскави брони от черно стъкло. Изсипаха се от един димящ отвор и се пръснаха из Шибалба, като някои от тях заеха позиции пред деветте порти, водещи към огромната пещера, а други се разпръснаха из примитивното Сенкоцарство, за да се уверят, че е празно. Както винаги, се движеха в пълно мълчание; тези същества оставаха безмълвни до мига, в който се хвърлят в атака, а тогава крясъците им бяха ужасяващи.

Едва когато анпу се увериха, че Шибалба е пуста, се появи двойката.

Също като анпу, те носеха брони от стъкло и керамика, макар че техните бяха по-скоро натруфени, отколкото практични, в стил, видян за последно по време на Старото царство на Древен Египет.

Минути по-рано те бяха напуснали едно почти идеално копие на Дану Талис и бяха преминали през дузина свързани Сенкоцарства — някои забележително подобни на земята, а други напълно чужди. И макар че и двамата изпитваха огромно вродено любопитство към безбройните светове под тяхно управление, не се забавиха нито миг. Носеха се стремглаво през сложната мрежа от лей-портали, която да ги отведе до мястото, известно като Кръстопътя.

Оставаше толкова малко време.

В Шибалба се отваряха девет порти, които приличаха на грубо издялани отвори в черната каменна стена. Избягвайки клокачещите ями от лава, които плюеха лепкави струи разтопена скала по пътя им, двамата прекосиха Сенкоцарството, за да стигнат от деветата до третата, Портата на сълзите. Дори анпу, безстрашни по природа, отказваха да се приближат до тази пещера. Древни спомени, вкоренени дълбоко в тяхното ДНК, ги предупреждаваха, че там се намира мястото, където тяхната раса едва не е била унищожена след бягството им от света на хората.

Докато двойката се приближаваше към кръглия вход на пещерата, грубите четвъртити глифове, издълбани над отвора, засияха със слаба бяла светлина. Тя се отрази в огледалните им брони, озарявайки вътрешността на пещерата и оцветявайки фигурите им в контрастно черно-бяло. В този миг — само за кратко — те изглеждаха красиви.

Без да погледнат назад, двамата пристъпиха в тъмната пещера...

... И след по-малко от миг двойка, облечена в еднакви бели джинси и тениски, се появи върху кръглия камък, известен като Нулевата точка, пред катедралата „Нотр Дам“ в Париж, Франция. Мъжът хвана жената за ръка и те тръгнаха заедно с бърза стъпка, проправяйки си път сред каменните късове и натрошените статуи, които все още осейваха площада, където Софи и Джош Нюман бяха използвали Стихийна магия, за да сразят оживелите каменни гаргойли на катедралата.

И тъй като това бе Париж, никой не обръщаше внимание на двойка, която носи слънчеви очила нощем.

[1] Анпу е друго име на египетския бог на смъртта Анубис, който се изобразява като човек с глава на чакал. Тук обаче явно става дума за цяла раса от същества с подобна външност. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 2

В сградата бушуваше пожар. Дузина аларми виеха и пищяха, а въздухът бе изпълнен със задушаващ черен дим, напоен със зловонието на горяща гума и топяща се пластмаса.

— Навън, навън, веднага! — Д-р Джон Дий използва късия меч в дясната си ръка, за да разреже една дебела врата от дърво и стомана, сякаш бе хартия. — Надолу по стълбите — заповяда той.

Вирджиния Деър се хвърли без колебание в отвора, искри засъскаха по дългата ѝ тъмна коса.

— След мен — нареди Дий на Джош и се шмугна през разсечената врата. Струйки от жълтата аура на доктора се точеха от плътта му и миризмата на развалени яйца удари право в ноздрите на момчето, когато то забърза подир него.

На Джош му се гадеше ужасно, и то не само заради противния серен облак, изпускан от Дий. Главата му туптеше и пред очите му пулсираха малки цветни точки. Все още бе замаян и разтреперан от срещата си с прекрасната Архонтка Коатликуе. Колкото и да се мъчеше, не можеше да проумее събитията от последните няколко минути. Имаше само най-смътна представа как се е озовал тук. Спомняше си как шофира по междуградски пътища... по магистралата... как навлиза в града. Не знаеше къде отива. Знаеше, само че трябва да бъде някъде.

Джош опита да се съсредоточи върху поредицата от събития, отвели го в горящата сграда, но колкото повече се концентрираше, толкова по-мъгляво ставаше всичко.

А после се бе появила Софи. Най-ясно в ума на Джош изпъкваше ужасната промяна, сполетяла близначката му. Когато Софи пристъпи в апартамента на доктора, Джош бе развълнуван... но и объркан. Какво правеше тя там? Как го бе намерила? Сигурно семейство Флаemel я бяха пратили, осъзна той. Но нямаше значение; тя беше с него и можеше да му помогне да доведат Коатликуе в този свят. Това бе най-важното.

Щастието му обаче се оказа краткотрайно. То бързо се превърна в страх, възмущение и дори гняв от действията на сестра му. Софи не бе дошла да му помогне, тя... е, Джош не знаеше какво всъщност искаше тя. Бе гледал зашеметен как аурата ѝ се втвърдява в зловеща на вид сребърна броня около тялото ѝ, а после сестра му коравосърдечно бе нападнала с камшик прекрасната и беззащитна Архонтка. Отчаяните викове на Коатликуе късаха сърцето му и когато тя се обърна към Джош и протегна ръка, изражението на болка и измамена надежда в големите ѝ очи бе непоносимо. Той я бе призовал от нейното Сенкоцарство; той бе виновен за болката ѝ. А не можеше да ѝ помогне.

Ифа бе скочила на гърба на Коатликуе, за да я държи, докато Софи продължаваше да я налага с ужасния камшик. А после бе издърпала ранената Архонтка обратно в нейното Сенкоцарство. Когато Коатликуе изчезна, Джош за миг изпита чувство на ужасна загуба. Бе на косъм от това да стори нещо забележително. Ако бяха позволили на Коатликуе да се върне в този свят, тя щеше да... Джош пое голяма глътка пушек с мирис на гума и очите му се

насълзиха. Не беше сигурен какво би направила тя.

Две стъпала под него Дий се обърна и го погледна в полумрака.

— Стой близо до мен — изръмжа той. Посочи с брадичка назад към горящата стая. — Видя ли какво направиха? Както винаги смърт и разруха следват семейство Фламел и техните слуги.

Джош се закашля отново, мъчейки се да поеме свеж въздух в дробовете си. Не за първи път чуваше това обвинение.

— Скатах каза същото.

— Грешката на Сянката бе, че избра неправилната страна. — Усмивката на Дий бе зловеща. — Грешка, която и ти едва не повтори.

— Какво стана там горе? — попита Джош. — Всичко се разви толкова бързо, а и Софи...

— Сега не му е времето за обяснения.

— Каж ми — настоя ядно Джош и в зловонния въздух се разнесе слаб дъх на портокали.

Дий спря. Аурата му бе толкова ярка, че очите и зъбите му изглеждаха жълти.

— Джош, ти бе на секунди от това да промениш света завинаги. Щяхме да сложим началото на процес, който да превърне земята в рай. И ти щеше да си оръдието на тази промяна. — Лицето на доктора се втвърди в маска на гняв. — Днес семейство Фламел ми попречиха. И знаеш ли защо? Защото те — и другите като тях — не искат светът да бъде по-добро място. Фламел виреят в сенките, в покрайнините на обществото, водят таен живот, изпълнен с лъжи. Те набират сила от болката, от нуждите на другите. Знаят, че в моя нов свят няма да има сенки, в които да се крият, нито страдания, от които да се възползват. Те не искат аз — и другите като мен — да успеем. С твоя помощ ние стигнахме по-близо до целта си откогато и да било.

Джош се намръщи, мъчейки се да проумее казаното от доктора. Да не би Дий да лъжеше? Сигурно... макар че Джош не можеше да се отърве от чувството, че в думите на безсмъртния се съдържат частица истина. В такъв случай какви бяха Фламел?

— Каж ми нещо — рече Дий. — Ти нали видя Коатликуе?

Джош кимна:

— Видях я.

— Красива ли беше?

— Да. — Той премигна, докато си спомняше. Коатликуе бе по-красива от всички жени, които бе виждал някога.

— Аз също съм я виждал в истинския ѝ облик — рече тихо Дий. — Тя беше една от най-могъщите Архонтки, древна, може би дори неземна раса, която е управлявала този свят във Времето преди времето. Коатликуе бе учен и използваше напреднала технология, която граничеше с магия. Умееше да манипулира чистата материя. — Дий изглежда внимателно Джош и продължи бавно. — Коатликуе би могла да пресътвори нашия свят, да го поправи, да го възстанови. Но ти видя как постъпи Ифа с нея, нали?

Джош преглътна тежко. Бе видял как Ифа скочи на гърба на Архонтката и я издърпа обратно в зейналия вход към Сенкоцарството ѝ. Кимна още веднъж.

— И видя какво ѝ причини сестра ти?

— Да.

— Софи я бичуваше, а и камшикът ѝ не бе обикновен. Обзалагам се, че Пернел го е направила. Изплела го е от змии, откъснати от косата на Медуза.

Дори най-лекото му докосване причинява неопишуема агония. — Дий посегна и сложи длан на рамото на момчето. Джош усети как надолу по ръката му плъзва топлина. — Джош, Софи вече е изгубена за теб. Тя се намира в плен на магията на семейство Фламел. Сега е тяхна марионетка, тяхна робиня. Те ще я използват докрай, както са сторили с толкова много други в миналото.

Джош кимна за трети път. Знаеше, че преди тях е имало и други близнаци, и също така знаеше, че не са оцелели.

— Вярваш ли ми, Джош Нюман? — попита изведнъж Дий.

Джош погледна Магьосника, отвори уста да отговори, но не каза нищо.

— Аха — усмихна се Дий. — Добър отговор.

— Но аз не отговорих.

— Понякога липсата на отговор също е отговор — рече безсмъртният.

— Нека преформулирам въпроса си: Вярваш ли ми повече, отколкото на Фламел?

— Да — отвърна мигновено Джош. Относно това не изпитваше никакви съмнения.

— А какво искаш?

— Да спася сестра си.

Дий кимна.

— Разбира се — каза той, без да може да скрие насмешливата нотка в гласа си. — Ти си човек.

— Тя е омагьосана, нали? Как да разваля магията? — попита наистина Джош.

Сивите очи на Дий се превърнаха в жълти камъчета.

— Има само един начин: трябва да убиеш онзи, който я контролира — или Никола, или Пернел Фламел. Или и двамата.

— Не знам как...

— Мога да те науча — обеща Дий. — Трябва само да ми се довериш.

Дълбоко в сградата се пръсна стъкло: тънки, звънящи, почти мелодични звуци, а после вратата горе се отвори с трясък от горещината и поток от въздух се втурна по стълбището. Поредица от експлозии разтърсеха сградата и по мазилката плъзна мрежа от пукнатини. Металното перило изведнъж се нажежи дотолкова, че не можеше да се пипне.

— Какво държиш там горе? — извика Вирджиния Деър от долния край на стълбището. Безсмъртната бе обвита в полупрозрачна зелена аура, която надигаше меката черна коса от гърба и раменете ѝ като наметало.

— Само няколко дребни алхимически експеримента... — започна Дий.

Оглушителна експлозия повали тримата на колене. Парчета мазилка се посипаха от тавана и стълбището се изпълни със силен мирис на канализация.

— И един-два по-едри — добави той.

— Трябва да се махаме оттук. Цялата сграда ще рухне — каза Деър. Обърна се и продължи надолу по стълбите, а Дий и Джош я последваха по петите.

Джош вдиша дълбоко.

— Прегарящ хляб ли надушвам? — попита той изненадано.

Деър хвърли поглед назад към Дий.

— Изобщо не искам да знам откъде идва тази миризма.

— И правилно — съгласи се докторът.

Когато стигнаха до долния край на стълбите, Вирджиния се хвърли срещу двойната врата, но отскочи от нея. Тя бе заключена с катинар и тежка верига, омотана около дръжките.

— Сигурен съм, че това е нарушение на правилата за пожарна безопасност — промърмори Дий.

Вирджиния Деър каза нещо на език, който не бе използван на американския континент от векове, а после бързо мина отново на английски.

— Възможно ли е този ден да стане още по-лош? — промърмори тя.

Чу се щракване, после съскане и пръскачките на тавана оживяха, окъпвайки тримата с вода и загръщайки всичко в зловонна влага.

— Предполагам, че да — каза тя. Мушна с показалец в гърдите на Дий.
— Ти приличаш на семейство Фламел повече, отколкото ти се иска да признаеш, докторе. Смърт и разруха следват и теб.

— Изобщо не съм като тях. — Дий обхвана с длан катинара и го стисна. Аурата му лумна в жълто около пръстите му и закапа на пода на дълги лепкави нишки.

— Мислех, че не искаш да използваш аурата си — рече бързо Деър.

— Предполагам, че в дадения момент няма голямо значение къде съм — каза докторът, разкъса катинара по средата, като че ли бе от картон, и го захвърли настрани.

— Сега вече всички знаят къде си — отбеляза Джош.

— И ще дойдат за мен — съгласи се Дий. Бутна вратите и се отдръпна, за да позволи на безсмъртната и момчето да излязат преди него. После, като хвърли поглед към пламъците, които продължаваха да горят въпреки пръскачките, се втурна през вратата... и се блъсна право в Джош и Деър, които бяха спрели току отвъд прага.

— Струва ми се, че май вече са тук — промърмори Джош.

ГЛАВА 3

— Марс Ултор.

Марс Ултор бе стоял затворен толкова дълго, че бе загубил способността да различава сънищата от спомените. Дали тези образи и мисли, витаещи в главата му, бяха действително негови, или му бяха внушени от Кларент? Дали миналото, което си спомняше, бе собствената му история, историята на меча, или пък на хората, които го бяха носили преди него? А може би объркана смесица от трите? Кое бе вярното?

И макар че Марс Ултор не бе сигурен за толкова много неща, имаше няколко спомена, в които се бе вкопчил. Спомени, които представляваха съществена част от него. Това бяха спомените, които го изграждаха.

Помнеше синовете си Ромул и Рем. Тези спомени не го бяха напускали никога. Но колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни лицето на жена си.

— Марс.

Можеше да си спомни някои битки в най-малки подробности. Знаеше имената на всеки крал и селяк, с когото се бе сражавал, на всеки герой, когото бе убил, и на всеки страхливец, който бе избягал от него. Помнеше изследователските пътешествия, когато двамата с Прометей бяха обикаляли непознатия свят и дори бяха ходили извън него — в новосъздадените Сенкоцарства.

— Господарю Марс.

Беше виждал чудеса и ужаси. Беше се сражавал с Древни и с Архонти, с Предтечи и дори с разпръснатите останки от самите легендарни Земни господари. В онези дни го бяха почитали като герой, спасител на човечите.

— Марс. Събуди се.

Не искаше да се събужда, защото това му носеше болка, но по-лошо от болката бе осъзнаването, че е затворник и ще си остане такъв до края на времето. А когато бе буден, страданията му напомняха за времената, когато човечите бяха започнали да се страхуват от него и да го мразят.

— Събуди се.

— Марс... Марс... Марс...

Гласът — или пък бяха гласове — бе настоятелен, дразнещ и смътно познат.

— Събуди се!

В своя затвор от кост, дълбоко в Парижките катакомби, Древния отвори очи. За миг те бяха яркосини, преди да запламтят в червено.

— Сега пък какво? — изръмжа той и гласът му отекна в шлема, който никога не слизаше от главата му.

Срещу него стояха мъж и жена, които приличаха на човеци. Бяха високи и стройни, силно загорялата им кожа контрастираше с белоснежните тениски, бели джинси и гуменки. Жената носеше тъмната си коса подстригана ниско по черепа, докато главата на мъжа бе гладко обръсната. Очите и на двамата бяха скрити зад еднакви широки слънчеви очила.

Те ги свалиха едновременно. Очите им бяха яркосини, зениците представляваха мънички черни точки. Дори през болката от своята

непрестанно горяща и втвърдяваща се аура, Марс Ултор си ги спомни. Те не бяха човеци; бяха Древни.

— Изида^[1]? — изсъска той на древния език на Дану Талис.

— Радвам се да те видя, стари приятелю — каза жената.

— Озирис^[2]?

— Търсим те от много дълго време — добави мъжът. — И ето че те намерихме.

— Виж само какво ти е причинила тя — прошепна Изида, явно разстроена.

Вещицата от Ендор бе затворила Марс в тази килия, сътворена от череп на създание, което никога не бе бродило по земята. Но това не й бе достатъчно: тя измисли още едно мъчение. Накара аурата на Марс да гори непрестанно и да се втвърдява върху кожата му като лава, бликаща от земните недра, обричайки го на вечна агония под тежката кора.

Марс Ултор се изсмя; смехът му прозвуча като ръмжене.

— От хилядолетия не бях виждал никого, а сега май отново съм популярен.

Изида и Озирис се разделиха и минаха от двете страни на това, което приличаше на голяма сива статуя, застинала, докато се опитва да се надигне. Долната половина на тялото на Марс, до кръста, бе потънала дълбоко в земята, която Дий бе превърнал във втечнена кост, а после я бе втвърдил наново, улавяйки го в плен. От протегнатата лява ръка на Древния се спускаха белезникави сталактити, а в гърба му бяха вкопчени вкаменените фигури на противните сатири Фобос и Деймос, раззинали паст. Зад Древния имаше дълъг правоъгълен каменен плинт, където той бе лежал необезпокояван в продължение на хиляди години. Сега дебелият плоча бе разцепена надве.

— Знаем, че Дий е бил тук — рече Изида.

— Да, той ме откри. Изненадан съм, че ви е казал къде съм — изграчи Марс. — Двамата се бихме. Точно той ме заклеци в земята.

— Дий не ни е казвал нищо — рече Озирис. Стоеше зад Марс и щателно изучаваше статуите на сатирите. — Той ти измени. Измени на всички ни.

Марс изсъска от болка.

— Изобщо не трябваше да му се доверявам. Той ме помоли да Пробудя едно момче със златна аура.

— А после го използва, за да призове Коатликуе в това Сенкоцарство — прошепна Изида.

Червено-черен дим блъвна от очите на Марс Ултор. Спазъм разтърси тялото му и големи парчета от втвърдената му аура се отчупиха и паднаха само за да бъдат заменени моментално от нови. Сухият въздух замириса на опърлено месо.

— Коатликуе! Аз се бих с Архонтката последния път, когато тя се развилня из Сенкоцарствата — изпъшка той през болката от горящата аура. — Загубих мнозина добри приятели.

Жената в бяло кимна.

— Всички сме загубили приятели или роднини, убити от нея. Докторът някак си е открил къде се намира и я е призовал.

— Но защо? — избоботи Марс. — В това Сенкоцарство няма достатъчно Древни, за да утолят апетита й.

Озирис почука по гърба на Древния, сякаш опитваше здравината му.

— Смятаме, че е искал да я пусне из Сенкоцарствата. Ние обявихме Дий за утлага заради многобройните му провали. Сега той иска да си отмъсти и

съществува опасност неговата мъст да унищожи всички Сенкоцарства, а накрая и този свят. Дий се опитва да погуби всички ни.

Изида и Озирис бяха описали пълен кръг около Древния и сега стояха отново срещу него.

— Но ние тръгнахме по дирята от неговата воня и успяхме да проследим пътя му дотук... до теб — каза Изида.

— Освободете ме — замоли Марс. — Пуснете ме да намеря доктора.

Двамата поклатиха едновременно глави.

— Не можем — каза тъжно Изида. — Зефания те окова с помощта на Архонтско знание и магии на Земните господари, които не са ни известни. Без съмнение ги е научила от Авраам.

— Тогава защо сте тук? — изръмжа Марс. — Какво ви е изкарало от вашето островно Сенкоцарство?

Една сянка се раздвижи на входа.

— Аз ги поканих.

В пещерата пристъпи възрастна жена, облечена със сива блуза и пола. Беше ниска и закръглена, със силно накъдрена синкава коса. Огромни черни очила покриваха голяма част от лицето ѝ, а в дясната ѝ ръка имаше бяло бастунче. Почуквайки с бастунчето пред себе си, тя се приближи към неподвижно пленения Древен и спря, когато бялата пръчка удари на камък.

— Коя си ти? — попита Марс.

— Не ме ли познаваш? — Струйки кафява аура се заиздигаха от плътта на жената и въздухът се изпълни с горчиво-сладкия аромат на горящи дърва.

Марс си пое дълбок треперлив дъх, докато отдавна забравени спомени нахлуха в съзнанието му.

— Зефания!

— Съпруге — каза съвсем тихо Вещицата от Ендор.

Очите на Марс затрепкаха от червено в синьо и обратно, и дим бликна изпод шлема му. Твърдата му като камък кожа се набразди от безброй пламтящи пукнатини и започна да се свлича на миризливи слоеве. Плененият Древен успя да се придвижи на сантиметър-два напред, преди новата му кожа да се втвърди повторно. Той зави и закрепця, докато пещерата не се изпълни с мириса на неговата ярост и страх — зловонна смесица, която смърдеше на изгоряло месо и овъглени кости. Накрая, когато се изтощи, погледна към жената, която някога бе негова съпруга, жената, която бе обичал повече от всички и която го бе обрекла на това вечно страдание.

— Какво искаш, Зефания? — попита той с дрезгав шепот. — Да не си дошла да ми се присмиваш?

— Какво искам, съпруге? — рече старицата с усмивка, която разкри дупки от липсващи зъби. — Дойдох да те освободя. Време е. Този свят отново има нужда от Вещер.

[1] Древноегипетска богиня, символ на майчинството и съпружеската върност. — Б.пр. ↑

[2] Един от главните богове в Древен Египет, който символизира царската власт; съпруг на Изида. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Двама полицаи от Сан Франциско се заковаха на място, когато странно изглеждащата тройка — жена, следвана от тийнейджър и по-възрастен мъж — нахлу през една странична врата в съсипаното стъкло-мраморно фойе на горящата сграда.

— Има ли още някой в сгра... — започна единият полицаи, а после видя, че мъжът срещу него държи в ръката си къс меч, а втори такъв е затъкнат в колана му. Докато посягаше към пистолета си, забеляза, че момчето също носи два къси меча на колана си — по един от всяка страна. А дългокосата жена, колкото и да е странно, носеше нещо, което приличаше на дървена флейта.

— Не мърдайте — заповяда вторият полицаи. — Пуснете оръжията. — И двамата пазители на реда вдигнаха пистолетите.

— Господа, слава богу, че сте тук. — Дребният сивокос мъж пристъпи напред.

— Не мърдай!

— Аз съм доктор Джон Дий и съм собственик на тази компания, „Енох Ентерпрайзис“.

— Оставете мечовете на земята, сър.

— Няма да стане. Това са безценни антики от личната ми колекция. — Магьосника направи още една крачка напред.

— Не мърдай! Не те знам кой си — каза единият полицаи, — но знам, че не искам никой да се приближава до мен с меч в ръка. Оставете оръжията на земята и след това елате тук. И по-бързо — добави той, когато струйки зловонен дим се запроцеждаха между затворените врати на асансьора.

Последните думи, които полицаите чува, дойдоха откъм жената.

— Джон, защо не послушаш полицаия? — Още докато говореше, тя поднесе дървената флейта към устните си. Двата мъже чува само една-единствена нота, преди да се строполят в безсъзнание на земята. — И стига си се моткал — тросна се Вирджиния Деър. Прекрачи през телата на пода и излезе на улицата през дупката, зейнала на мястото на главния вход. — Да вървим.

— Ще вземем колата. — Дий се обърна да тръгне към Телеграфния хълм, но се спря, осъзнавайки, че Джош не го следва. Момчето стоеше над двамата припаднали полицаи във фойето. — Хайде, нямаме време!

— Така ли ще ги оставите? — попита Джош, явно смутен.

Дий погледна към Деър, а после пак към Джош. Двата безсмъртни кимнаха едновременно.

Джош поклати глава.

— Аз няма да ги оставя. Цялата сграда всеки момент ще рухне върху тях.

— Нямаме време за това... — започна Деър.

— Джош! — Аурата на Дий заискри около тялото му — гневът му бе осезаем.

— Не. — Джош отпусна ръка върху омотаната с кожа дръжка на меч в колана си. Мигновено фойето се изпълни с богатия цитрусов аромат на

портокали и каменното острие запулсира бавно и равномерно в мътно червеникаво. Джош усети тръпки, когато топлината потече нагоре по лявата му ръка и по рамото му и се събра в основата на врата му. Пръстите му се свиха около познатата дръжка: това бе Кларент, древното оръжие, известно като Меча на страхливеца.

Нахлуха спомени...

Дий, в дрехи от една друга епоха, тича през горящ град, стиснал няколко книги.

Лондон, 1666-а.

Другата ръка на Джош се отпусна върху меча на десния му хълбок. Хлад се просмука в плътта му и той моментално разбра името му. Това бе Дюрандал, Въздушния меч, носен някога от едни от най-славните рицари, които светът е виждал.

Нови спомени затрепкаха и разцъфтяха...

Двама рицари в блестящи сребърна и златна броня стоят от двете страни на паднал воин и го бранят от зверовете, които обикалят в сенките наоколо и дебнат.

Сурова пламтяща ярост изпълни стомаха му.

— Изнесете ги навън — нареди Джош. — Няма да ги оставя да умрат тук.

За миг изглеждаше, че Дий ще му се противопостави, но после английският доктор кимна и устните му се извиха в усмивка, която не стигна до очите му.

— Разбира се. Прав си. Не можем да ги оставим, нали, Вирджиния?

— Аз мога — каза тя.

Дий се втренчи в нея.

— Е, аз пък не мога. — Той пхна меча зад колана си и се върна в сградата. — Ти имаш съвест, Джош — каза Магъосника, докато се навеждаше да хване под мишниците единия полицаи. — Внимавай с нея: виждал съм как добри мъже умират заради скрупулите си.

Джош с лекота завлачи втория полицаи по мраморния под, докато се озоваха навън.

— Татко ни е учил — мен и Софи — че трябва да следваме сърцата си и да постъпваме както смятаме за правилно.

— Баща ти изглежда добър човек — изпъшка Дий. Беше останал без дъх от усилието да влачи полицаи. С Джош положиха двамата мъже зад полицейската патрулка.

— Може да се запознаете някой ден — каза момчето.

— Съмнявам се.

Вирджиния Деър се бе качила в лимузината, която все още стоеше паркирана на улицата. Покривът на колата бе застлан с пепел и проблясващ фин слой натрошено стъкло.

— Трябва да се махаме оттук — веднага!

Дий се пхна отзад до Деър. Джош извади двата меча от колана си и ги сложи на пода пред дясната предна седалка, преди да седне на шофьорското място.

— Накъде да карам? — попита той.

Вирджиния Деър се приведе напред.

— Като за начало, просто се махни от хълма. — Още докато говореше, облак зеленикав дим изригна от покрива на сградата. Моментално аурите и на тримата затрептяха — жълта, бледозелена и златна. — Трябва да се измъкнем

от този град. Това е дало сигнал на всички същества по Западното крайбрежие на Америка. Те идват насам.

Утринният въздух се изпълни със звуците на приближаващи сирени.

— И в това число не включвам полицията — добави тя.

ГЛАВА 5

Светът свършваше.

Един мръснобял джип „Уагъниър“, модел 1963-а, се носеше през пейзажа, който бързо губеше всяка следа от цвят. На шофьорското място седеше Прометей, огромните му длани бяха вкопчени във волана и го стискаха толкова силно, че пластмасата и металът се бяха напукали. Зад него бе Пернел Фламел, а Никола лежеше на седалката до нея с глава в скута ѝ. Сенкоцарството на Прометей се разпадаше. Небето, синьо като яйце на червеношийка, бе избледняло до тебеширено; облаците бяха заприличали на смачкани салфетки, размазани едноцветни петна. В един миг морето бе престанало да се движи. Вълните бяха замръзнали, синьо-зеленото се бе разтворило до бяло, преди да се превърне в порой от сив прах, а златистите пясъци и лъскавите камъчета да придобият вид на изгоряла хартия и угаснали въгленчета. Призрачен вятър разпръсна пепелта, издигайки я високо във въздуха. Тя се сипеше по дървета и треви, които вече губеха форма и очертания, и ги обагреше в цвета на пергамент; цялата растителност избледняваше до жълтеникавото на крехка кост, преди да се разпадне на тебеширеносив прах.

А когато изчезна и последният помен от цвят, оттенъците на сивото започнаха да изсветляват и хоризонтът се натроши на милион блещукащи пращинки, които падаха като мръсен сняг, оставяйки след себе си само плътна, непрогледна чернота.

Джипът подскачаше по тесен крайбрежен път, моторът му виеше, колелата му се въртяха, търсейки сцепление с бързо избледняващата земя. В колата миришеше силно на анасон и аурата на Древния грееше около него яркочервена и толкова гореща, че обгаряше седалките и разтапяше покрива над главата му. Той отчаяно се мъчеше да задържи Сенкоцарството си достатъчно дълго, за да се добере с колата до Пойнт Рейес в земното Сенкоцарство. Но това бе обречена битка; светът, създаден от него преди хилядолетия, умираще, връщайки се към своето негово състояние.

Събитията от последните часове бяха изтозили Прометей, а кристалният череп, който Древния бе използвал, за да помогне на двамата Фламел да проследят Джош до Сан Франциско, бе изсмукал енергията му като вампир. Той знаеше колко е опасен черепът — сестра му Зефания достатъчно често го бе предупреждавала за това — но все пак избра да помогне на Алхимика и жена му. Прометей винаги бе вземал страната на хората.

Ето защо сложи ръце върху древния предмет и използва силите му... и в резултат на това черепът изсмука спомените му и пирува с аурата му. Сега той бе слаб, ужасно слаб и знаеше, че го грози реалната опасност да бъде погълнат от собствената си аура, да се превърне в огън и пепел. Само за няколко часа червената коса на Древния бе станала снежнобяла и дори яркозелените му очи бяха избледнели.

Намираще се близо, толкова близо до границата на своя свят... но още докато тази мисъл се оформяше, плътна сива мъгла обгърна колата.

Прометей се сепна и едва не изкара джипа от тесния път. За миг си помисли, че разпадането на Сенкоцарството го е застигнало; после вдиша

хладния въздух с дъх на сол и осъзна, че това е просто естествената морска мъгла, която често плъзваше над Пойнт Рейес в земното Сенкоцарство. Понякога тя се просмукваше от единия свят в другия. Това бе още един знак, че е близо до границата на Сенкоцарството си.

Изведнъж от мъглата изникнаха смътно човешки фигури, сенки в полумрака, наредени покрай последната отсечка на пътя.

— Децата ми — прошепна Прометей. Това бяха останките от Първите хора. В една далечна епоха, в Безименния град на ръба на света, пламтящата аура на Древния бе вдъхнала искрица живот на мъртвата глина. Тромавите глинени създания бяха станали Първите хора: и макар да приличаха на чудовища, не бяха такива. Не приличаха на нищо, което светът някога е виждал. Създадени от кал, зле оформени, с голи глави, които бяха твърде едри за тънките им шии, и гладки недовършени лица, само с леки вдлъбнатини там, където би трябвало да се намират устата и очите им, те бяха последвали Прометей през Сенкоцарствата, оставяйки след себе си митове, легенди и ужас. Бяха оцелели в продължение на хилядолетия. Сега оставаха само шепи от тях, скитащи из Сенкоцарството на Прометей и търсещи живота и светлината на аурите. Звукът от двигателя на колата ги бе привлякъл и сега, подобно на цветя, следящи слънцето, лицата им се обръщаха към богатата гозба от аури в джипа — и особено познатия мирис на анасон, източника на вечния им живот.

Но без титаничната воля на Древния, която да пази света и обитателите му живи, калната им кожа се пукаше и парчета от нея започнаха да се отлюспват, разпадайки се на прах, преди да стигнат до земята. Гледайки как последните Първи хора се разтварят в нищото, Прометей зариди; кървавочервени сълзи потекоха от ъгълчетата на очите му.

— Простете ми — прошепна той на древния език на Дану Талис.

Едно от калните създания излезе на пътя точно зад колата и вдигна неестествено дългата си ръка в жест, който можеше да е поздрав или сбогуване. Древния наклони страничното огледало, така че да наблюдава фигурата. Той никога не им бе дал имена, но познаваше това създание по белезите на гърдите му. То бе едно от първите, съживени от неговата аура в изоставения град на Земните господари. Черно небитие разцъфтя зад фигурата и кафявата кал придоби цвят на сол, докато създанието се разсипваше в нищото.

— Простете ми — помоли още веднъж Прометей, но вече и последният от Първата раса, расата, която той бе дарил с неестествен живот, бе изчезнал и всяка следа от съществуването им бе заличена.

Вътрешността на колата грейна от аурата на Древния и мънички пламъчета затанцуваха по металната повърхност. Горящите върхове на пръстите му оставиха дълбоки отпечатьци върху огледалото за задно виждане, когато го наклони, за да погледне към двете фигури на задната седалка.

— Скатах бе права — изръмжа той. — Тя винаги е казвала, че смъртта и разрушението следват Никола Фламел по петите.

ГЛАВА 6

— Върви спокойно, не тичай — заповяда Нитен. Железните му пръсти се впиха в рамото на Софи и я накараха да спре.

Тя се изтръгна от него.

— Трябва да...

— Трябва да не привличаме вниманието — каза спокойно слабият японец. — Скрый камшика под палтото си.

Софи Нюман не бе осъзнала, че още държи в дясната си ръка сребристочерния кожен камшик на Пернел. Нави го и го пхна под лявата си мишница.

— Огледай се — продължи Нитен. — Какво виждаш?

Софи се обърна. Стояха в подножието на Телеграфния хълм. Мазен черен дим, нашарен с танцуващи пламъци, се издигаше високо в небето. Виеха сирени, бибипкаха клаксони, а навсякъде около тях хората се бутаха да видят огъня, поглъщащ една от елегантните сгради точно под кулата Койт.

— Виждам огън... дим...

Откъм сградата се чу глухо бумтене и парчета стъкло и зидария се посипаха върху червено-белия микробус фолксваген, паркиран отпред. Всички прозорци от дясната му страна бяха станали на сол. Сянка на тревога премина по обикновено безстрастното лице на Нитен.

— Гледай хората — каза той. — Един воин трябва да усеща обкръжението си.

Софи се взря в лицата.

— Всички гледат пожара — каза тя тихо.

— Точно така — съгласи се Нитен. — И ние трябва да правим същото, ако искаме да се следем с тълпата. Обърни се и гледай.

— Но Джош...

— Джош си отиде.

Софи понечи да поклати глава.

— Обърни се и гледай — настоя Нитен. — Ако те арестуват, няма да си в състояние да помогнеш на брат си.

Момичето се обърна и впери очи в огъня. Нитен беше прав, но тя имаше чувството, че не е редно да стои на едно място, вместо да гони брат си. Всяка секунда бавене означаваше, че Джош се отдалечава все повече и повече от нея. Образът на горящата сграда се накъса и изчезна, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя замига и ги изтри с длани, оставяйки ивици черни сажиди по бузите си. Мирисът на горяща гума и противният дъх на масло и обгорен метал се смесваха с други зловония и се носеха над събиращата се тълпа, карайки всички да отстъпят. Нитен и Софи последваха примера им.

Джош си отиде.

Софи се помъчи да осмисли думите, но това бе почти невъзможно. Брат ѝ я бе оставил. Само преди минути се намиреше достатъчно близо, за да го докосне, но когато се бе опитала да му помогне, той се бе извърнал от нея, с изписани на лицето му ужас и отвращение, и бе последвал Дий и Вирджиния Деър.

Джош си отиде.

Заля я чувство на пълно отчаяние; стомахът ѝ се разбунтува, заболя я гърлото. Нейният близък, малкото ѝ братче, бе направил онова, което се бе закле да не прави никога: беше я изоставил. Сълзите рукохна и силни хълцания разтърсиха тялото ѝ, оставяйки я без дъх.

— Ще привлечеш внимание — каза тихо Нитен. Пристъпи по-близо до Софи и нежно докосна с пръсти ръката ѝ. В миг я обгърна ароматният дървесен дъх на богат зелен чай и я заля спокойствие. — Трябва да бъдеш храбра, Софи. Силните оцеляват, но храбрите побеждават.

Момичето си пое дълбоко дъх и се втрени в кафявите очи на Нитен. Изведнъж потресено осъзна, че те са пълни с непролети сълзи. Майстора на меча премигна и синкавата течност се изтърколи по бузите му.

— Ти не си единствената, изгубила скъп човек днес — продължи тихо Нитен. — Познавах Ифа от повече от четиристотин години. Тя беше... — Той направи пауза и лицето му омекна. — Тя беше вбесяваща, възмутителна, нахална, егоистична и надменна... и ми бе много, много скъпа. — Синьо-зелен дим се виеше от горящата сграда и се носеше през тълпата.

Софи гледаше как зяпачите се извържат от дима и кашлят, когато той навлезе в гърлата им. Повечето почваха да плачат, когато пушекът и пепелта залютяваха в очите им. Сълзите на Нитен останаха незабелязани.

— Ти си я обичал — прошепна Софи.

Главата му помръдна в съвсем леко кимване.

— Тя също ме обичаше по свой си начин, макар че никога не би го признала. — Пръстите на Майстора на меча се стегнаха върху ръката на момичето и когато заговори, беше на прецизния и елегантен японски от неговата младост. — Но тя не е мъртва — рече той яростно. — Дори Архонтката не би могла да убие Ифа от Сенките. Преди два века тя с лекота си проби път през Сенкоцарството на Дзигоку^[1], когато бях отвлечен от слугите на Шинигами, Бога на смъртта. Тя ме откри, и аз ще я открия. — Той помълча и добави: — Също както ти ще откриеш и спасиш брат си.

Софи кимна. Щеше да намери Джош и да го спаси, независимо от всичко.

— Да, така е. Какво трябва да направя? — попита тя, без да се усети, че отговаря на свършен японски.

— Последвай ме — каза Нитен и се запромъква през бързо орediaващата тълпа надолу по булеварда към Ломбард Стрийт.

Софи се затича след него, като гледаше да не изостава. Не искаше да го изгуби в тълпата. Нитен се движеше с лекота сред туристите и зяпачите, без дори да ги докосва.

— Къде отиваме? — Тя трябваше да вика, за да бъде чула през шума на събиращите се пожарни и полицейските сирени.

— Да видим Цагаглалал^[2].

— Цагаглалал — повтори момичето и името задейства спомените на Вещицата от Ендор. — Тази, която наблюдава.

[1] Адът в японската митология. — Б.пр. ↑

[2] Персонаж от индианските митове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

— Запази гнева си за онези, които го заслужават — тросна се Пернел Фламел. — Съпругът ми не е виновен.

— Той е катализаторът — рече Прометей.

— Неговата роля винаги е била такава. — Пернел седеше на задната седалка на колата, а Никола бе проснат до нея. Тя галеше челото на съпруга си. Алхимика се намираше в несвяст, кожата му бе пепелява, а бузите му бяха нашарени със спукани вени и пурпурни петна. Торбичките под очите му имаха цвят на синина и всеки път, когато ръката ѝ поглаждаше темето му, под пръстите ѝ се отделяха къси косъмчета. Никола лежеше неподвижно, дишането му бе толкова леко, че едвам се долавяше. Единственият начин Вълшебницата да разбере, че е още жив, бе да допре пръсти до шията му и да усети слабия пулс.

Никола умираше и тя чувстваше...

Тя чувстваше...

Пернел поклати глава; не бе сигурна какво изпитва. Беше срещнала този мъж и се бе влюбила в него в средата на четиринайсети век в Париж. Бяха се оженили на осемнайсети август 1350-а и тя вероятно можеше да преброи на пръстите на едната си ръка месеците, през които са били разделени в последвалите столетия. Пернел беше десет години по-възрастна от Никола и той не бе първият ѝ съпруг, макар че едва след сто години брак му каза, че е вдовица.

Беше го обикнала в мига, в който го срещна, и все още го обичаше, така че със сигурност би трябвало да се чувства по... със сигурност би трябвало да се чувства по-разстроена... ядосана... натъжена, че той умира.

Но не чувстваше това.

Чувстваше... облекчение.

Кимна несъзнателно. Изпитваше облекчение, че всичко свършва.

Книжарят, който бе станал алхимик — почти случайно — я бе научил на изумителни неща и ѝ бе показал чудеса. Бяха пътували из този свят и съседните Сенкоцарства. Заедно се бяха сражавали с чудовища и твари, които не би трябвало да съществуват извън кошмарите. И макар че си бяха създали много приятели — човеци и безсмъртни, някои Древни и дори неколцина Потомци — горчивият опит ги бе научил, че могат да разчитат само един на друг. Можеха да имат пълно доверие само един на друг. Пръстите на Пернел нежно проследиха очертанията на скулите и челюстта на съпруга ѝ. Ако той умреше сега, щеше да умре в обятията ѝ и фактът, че тя нямаше да живее много след него, я утешаваше донякъде, защото след повече от шестстотин години заедно тя не мислеше, че би понесла живота без Никола. Но той все още не можеше да умре — тя не би го позволила, би направила всичко по силите си, за да го опази жив.

— Извинявай — каза внезапно Прометей.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърна Пернел. — Скатах бе права: смъртта и разрухата са ни следвали през вековете. Хора са умирали заради нас — умирали са, за да ни спасят, да ни предпазят; умирали са, защото ни познават. — Лицето ѝ изведнъж се сгърчи от болка. През годините

тя бе изградила черупка около себе си, която да ѝ пречи да усеща смъртта и страданията, но понякога — като сега — черупката се пропукваше и тя изпитваше вина за всяка една загуба.

— Обаче вие сте спасили много хора, Пернел, толкова много.

— Знам това — съгласи се Вълшебницата, вперила очи в лицето на Никола. — Ние възпирахме Тъмните древни, пречехме на Дий и Макиавели и останалите като тях в продължение на векове. — Тя се извърна в седалката да погледне към кълбящото се нищо, което се приближаваше все повече към колата. — И работата ни още не е довършена. Прометей, не можеш да позволиш да умрем тук.

— Не мога да карам по-бързо. — Лъскава пот с цвят на кръв покриваше лицето на Древния. — Ако можех да задържа света само още няколко мига... — Отвън облаците с мирис на сол се сгъстиха, обгръщайки колата във влажен пашкул, и Прометей пусна чистачките, за да избършат предното стъкло. — Почти стигнахме — каза той и в този миг излязоха от Сенкоцарството и се озоваха в Пойнт Рейес. Мъглата се вдигна и светът избухна в болезнено ярки цветове. Древния удари спирачки и тежкият джип спря с приплъзване на черния път. Прометей изключи двигателя и излезе от колата. Подпря се с една ръка на покрива и се обърна да погледне към мъгливите талази, които се кълбяха и стелеха, избледнявайки до ефирни струйки.

Бе прекарал цяла вечност в създаването на този свят, в оформянето му. Той бе част от него. Но сега Сенкоцарството му потъваше в нищото, а аурата му бе толкова изтощена, а спомените му оголени и разпокъсани от кристалния череп, че той знаеше, че никога няма да успее да го създаде наново. За миг мъглата се разтвори, позволявайки му да зърне за последен път своето прекрасно и ведро Сенкоцарство...

А после то изчезна.

Прометей се качи отново в колата и се обърна да погледне към Пернел и Никола.

— Значи краят е близо? Авраам говореше за това време.

— Близо е — каза Пернел, — но още не е дошъл. Има още едно нещо, което трябва да сторим.

— Ти винаги си знаела, че ще свърши така — рече Прометей.

— Винаги — каза тя уверено.

Древния въздъхна.

— Притежаваш Прозрението.

— Да — съгласи се Пернел, — но има и още нещо. За част от това ми разказаха. — Тя погледна към Прометей и зелените ѝ очи блестяха в сенките. — Бедният ми Никола. Той никога не е имал истински шанс: съдбата му бе предопределена от мига, в който едноръкият мъж му продаде Сборника. Тази книга промени насоката на живота му — на живота и на двама ни — а ние заедно променихме хода на човешката история. Когато бях още дете, преди Никола изобщо да бе роден, същият човек, който по-късно щеше да му продаде книгата, ми позволи да видя бъдещето си и бъдещето на света. Не твърдо установеното бъдеще, а едно възможно бъдеще, една от многото възможности. И през годините съм гледала как голяма част от тези възможности се сбъдват. Едноръкият мъж ми каза какво трябва да се случи — какво трябва да направя, какво трябва да направя бъдещият ми съпруг — ако искаме човешката раса да оцелее. Той е бил кукловодът в продължение на хилядолетия и ни е побутвал, движил, насочвал — всички нас — към тази точка. Дори теб, Прометей.

Древния поклати глава.

— Не мисля.

— Да, дори и теб. Кой мислиш, че подтикна твоя приятел Сен Жермен да открадне огъня от теб; кой мислиш, че го научи на неговите тайни?

Древния отвори уста да заговори, но я затвори, без да каже нищо.

— Мъжът с куката ми каза, че е присъствал на началото и ще присъства и на края. — Пернел се приведе напред. — Ти си бил там, Прометей; бил си на Дану Талис за Последната битка. Той твърди, че също е бил там — трябва да си го виждал.

Прометей поклати бавно едрата си глава.

— Не си го спомням. — Усмихна се тъжно. — Кристалният череп погълна моите най-стари и най-ранни спомени. Съжалявам, Вълшебнице, но не помня нищо за човека с куката. — Усмивката му помръкна, заменена от горчивина. — Но още преди черепът да ми отнеме спомените, много неща от онзи ден ми се губеха или бяха объркани.

— Не го ли помниш — яркосини очи, сребърна кука на мястото на лявата му ръка?

Прометей поклати отново глава.

— Съжалявам. Помня лицата на добрите приятели, които изгубих, макар вече да не помня имената им. Помня онези, които се възправиха срещу мен, и онези, които убих. — Той се намръщи и гласът му стана тих и далечен. — Помня писъците и виковете, звуците на битката, трясъка на метал, мириса на древна магия. Помня, че имаше огън в небето... а после светът се разцепи и морето нахлу с рев.

— Той е бил там.

— Онова беше Последната битка, Вълшебнице. Всички бяха там.

Пернел се облегна в седалката.

— Когато го срещнах за първи път, бях почти дете. Попитах го за името му. Каза, че го наричат Маретю — рече тя тихо.

— Това не е име. Прозвище е: означава *смърт*. Но може да означава също и *мъж* — каза Древния, превеждайки старата дума.

— Мислех, че е Древен...

Прометей се намръщи, изненадан от внезапно появилите се късчета от спомени. Пръстите му се впиха в облегалката.

— Маретю — промърмори той и кимна. — Смърт.

— Помниш ли го?

Той поклати глава.

— Сенки на спомени. Маретю не бе един от нас. Не беше нито Древен, нито Потомък, нито пък Архонт или Предтеча. Той беше — и още е — нещо повече и по-малко от всички нас. На мен ми се струва, че е човек. — Прометей се извърна и отпусна големите си ръце върху волана. — Къде искаш да отидеш, Вълшебнице?

— Закарай ме при Цагаглалал.

ГЛАВА 8

— Боже, как смърди тук долу! — Били Хлапето кихна силно. — Ама наистина смърди — притисна с длани насълзените си очи и кихна отново.

— Всъщност не е чак толкова зле. Помирисвал съм и по-лоши неща — каза тихо Николо Макиавели.

Двамата стояха в един тунел дълбоко под затвора Алкатраз. От ниския таван капеше вода и малки вълнички се плискаха около глезените им. Въздухът вонеше на гниеща риба и водорасли, примесени с острия мирис на птичи курешки и прилепово гуано. Единствената светлина идеше от отвора високо над главите им, яркосин правоъгълник сред чернотата.

Високият елегантен мъж в прашния костюм си пое дълбоко дъх.

— Всъщност напомня ми за дома.

— За дома ли? — Били се закашля. Извади шарена червена кърпа от задния джоб на джинсите си и я върза върху устата и носа си. — Да не би домът ти да смърди като тоалетна на диви животни?

Зъбите на Макиавели проблеснаха в мимолетна усмивка.

— Е, Рим и Венеция — ах, сладката Венеция — през петнайсети-шестнайсети век си бяха миризливи... макар и не толкова като Париж през осемнайсети век или Лондон в средата на деветнайсети. Бях там през 1858-а: въздухът бе толкова зловонен, че не можеше да се диша. Наричаха го *Голямата смрад*.

— Не мога да кажа, че това ми допада — рече Били. — Аз харесвам свежия въздух, и то в големи количества. — Той щракна с пръсти и вонящият въздух се изпълни с екзотичния аромат на червен пипер. Ефирна струйка тъмночервен дим се уви около краищата на пръстите му, а после от дланите му се издигна кълбо от прозрачен червен огън, което се залюля на височината на главата. Подскачаше и се рееше като сапунен мехур, тласкан от соления морски въздух, който свиреше в тунела. — Един шаман на апачите ме научи на това — каза гордо Били. — Не е зле, а?

— Никак не е зле. — Макиавели събра длани и миризмата на аурата на Били бе пометена от силна змийска воня. Лумна ярка бяла светлина, която огря тунела, и всяка неравност на релефа се откри ясно. Червеният мехур се пукна. — А моят господар Атон ме научи на това — каза италианецът.

Били Хлапето бързо потърка ръце и нишки от пурпурночервената му аура закапаха във водата около глезените му.

— Хубаво е — призна той с приглушен от кърпата глас. Макиавели хвърли кос поглед към младежа.

— С тази кърпа приличаш на бандит.

— Мисля, че ми приляга.

Двамата мъже, единият в съсипан костюм и скъпи италиански обувки, а другият в джинси и износени ботуши, зацапаха по коридора. Бялата светлина ги последва и червенооки плъхове се разбягаха пред нея, за да се скрият в тъмното.

— Мразя плъхове — промърмори Били.

— В някои случаи могат да са полезни — каза тихо Макиавели. — От тях излизат чудесни шпиони.

— Шпиони ли? — Били Хлапето се спря. Изглеждаше объркан. — Шпиони?

Италианецът бе продължил напред, но сега също спря и се обърна към Били.

— Никога ли не си гледал през очите на някое животно?

— Не. Една шаманка от племето навахо ми разправяше, че можела да гледа през очите на орел, но не бях съвсем сигурен дали да ѝ вярвам, докато веднъж не ми каза, че на петдесет километра един шериф събира потеря за мен. Каза, че ще са им нужни два дена да ме намерят. И след два дена наистина ме намериха.

— Да прашаш волята си в някое животно — или даже човек — е доста просто нещо. Господарят ти на нищо ли не те е научил?

Били килна глава на една страна.

— Май не. — После добави тихо, почти срамежливо: — Мислиш ли, че ти ще можеш да ме научиш?

Италианският безсмъртен погледна изненадано американеца.

— Да те науча?

Били се размърда неловко.

— Е, живял си доста. Ти си... ами, от Средновековието. Това си е сериозна възраст.

— Благодаря.

— А и вие, европейците, всичките сте били обучавани от древните си господари...

— Твоят господар, Кетца... Кеца...

— Кетцалкоатл — довърши Били.

— Той е също толкова стар като моя господар. Кетац... Кецта...

— Наричай го Кукулкан.

— Кукулкан е Древен с огромна мощ. Ти го чу: бил е на Дану Талис при потъването му. Може да те научи на чудеса. На много, много повече, отколкото бих могъл да те науча някога аз.

Били пхна ръце в задните джобове на джинсите си и изведнъж заприлича на много по-млад, отколкото беше.

— Е, за да бъда напълно честен, той никога не ме е учил на нищо, Аз му спасих живота и за награда той ме направи безсмъртен. После не мисля, че го виждах през следващите петдесет години. Всичко, което съм научил за Древните и собственото си безсмъртие, съм го открил сам, попадайки на разни неща тук и там.

Макиавели кимна.

— Моят път не бе много по-различен. Господарят ми ме остави да се занимавам със собствените си кроежи в продължение на половин век. Но със сигурност проучванията ти са те отвели до други безсмъртни, нали?

— Не много и не дълго. — Хлапето се ухили. — Дори не осъзнавах, че съм безсмъртен до деня, в който не паднах от коня си на една пътека в Сиера Мадре и не се изтърколих в един каньон. По целия път надолу слушах как костите ми се трошат. После лежах на дъното на онази пропаст, гледах как пурпурночервен дим се издига от кожата ми и усещах как костите ми пукат и се наместват отново. Видях как раните ми зарастват и кожата ми заздравява, без да остава дори белег. Единственото доказателство, че съм паднал по планински склон, бе, че дрехите ми бяха станали на парцали.

— Аурата ти те е изцерила.

— Тогава не знаех как се нарича. — Били вдигна ръка и струйки от пурпурночервената му аура се заизвиваха от пръстите му. — Но след тази случка започнах да виждам аурите около хората. Научих се да различавам добрите от лошите, силните от слабите, здравите от болните, само като гледам цветовете около телата им.

— Мисля, че някога всички хора са притежавали тази способност.

— А после един ден бях в Дедууд, Южна Дакота, и видях една изумително силна аура — стоманеносива — около някакъв мъж, който се качваше на влака. Нямах представа кой е, но изтичах и потропах на прозореца на купето. И когато той ме погледна, видях как очите му — също така сиви като аурата му — се разширяват, и моментално разбрах, че той може да види цвета около мен. Разбрах, че не съм единствен, че има и други безсмъртни.

— Разбра ли някога кой е този човек?

— Един век по-късно го срещнах пак: беше Даниъл Буун^[1].

Макиавели кимна.

— Чувал съм името му в списъка на американските безсмъртни.

— А моето име има ли го в този списък?

— Не — каза Макиавели.

— Не съм сигурен дали трябва да се обидя, или да се радвам.

— Има една стара келтска поговорка, която много обичам: „По-добре е да живееш, без законът да знае за теб“.

Били кимна.

— Харесва ми!

— Все пак господарят е длъжен да обучи своя слуга — продължи Макиавели. — Кукулкан е трябвало да го стори.

Били отново сви рамене.

— Е, грешката не е само негова. Винаги съм имал малък проблем с подчинението. Това ме забърка в неприятности като млад и продължавам да го правя цял живот. Така и не успях да го преодолеея. Черния ястреб ме обучи — имам предвид, когато не се опитваше да ме убие. От него усвоих малкото, което знам. — Били помълча за миг и добави: — Има толкова неща, за които само съм чувал или съм чел. Толкова неща, които искам да видя. — Той отново помълча, а после каза тихо: — Искам да видя всички Сенкоцарства.

— Има някои, в които не би желал да отидеш — отвърна механично Макиавели.

— Но пак остават много, които ми се иска да видя.

— Някои са чудесни — съгласи се италианецът.

— Бих могъл да науча много от теб — рече Били. — А може би и аз самият да те науча на нещичко в замяна.

— Възможно е. Само че — добави Макиавели — от доста време не съм си вземал ученик.

— Защо?

— Повярвай ми — каза италианецът, — не ти трябва да знаеш... — Той млъкна, вдигна глава и подуши въздуха с дългия си тънък нос. — Били — рече той бързо, — ще те взема за ученик и ще те науча на всичко, което знам, но при едно условие.

— Какво? — попита предпазливо Били.

— Че ще си държиш устата затворена през следващите десет минути.

Още докато говореше, в тунела лъхна противната миризма на мъртва риба и гниещи водорасли.

И от сенките се появи чудовище.

Били Хлапето направи неволно крачка назад.
— Боже, какъв грозен...
— Били!

[1] Легендарен американски изследовател. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 9

— Остров Дану Талис — каза тихо Маретю и загърна дългото наметало плътно около тялото си. — Едно от изгубените чудеса на света.

Скатах, Жана д'Арк, Сен Жермен, Паламед и Уилям Шекспир стояха на един хълм и се взираха надолу към огромния златен град-остров, който се простираше докъдето поглед стига. Градът бе оформен като кръгов лабиринт, с искрящи сини канали, които го заобикаляха и се виеха през него. Слънцето хвърляше сребърни отблясъци по водата и сияеше ослепително в златните сгради. Някои места бяха почти твърде ярки, за да ги гледаш.

Сен Жермен седеше на зелената трева и Жана приседна до него.

— Дану Талис вече не съществува — каза той с равен глас.

— Доколкото си спомням, май бях чел някъде, че е потънал.

— Ние се върнахме десет хиляди години назад — обясни закачуленият мъж. Топъл вятър отметна края на наметалото му и разкри плоската метална кука на мястото на лявата му ръка.

— Това е Дану Талис преди Потъването.

— Преди Потъването — прошепна Скатах. Девата-воин пристъпи на една височинка и засенчи очите си с ръце. Не искаше другите да видят, че са изпълнени със сълзи. Пое си дълбоко дъх и се опита — неуспешно — да скрие треперенето в гласа си.

— Значи родителите ми и брат ми са там долу?

— Всички са там — рече Маретю. — Всички Древни са на острова — още не са се пръснали из Сенкоцарствата. Някои от тях — като Прометей и Зефания — сте ги срещали в собственото си време, но тук те са още млади. Няма да ви познават, разбира се, защото още не са ви срещнали. Ти, Скатах, ще познаеш родителите си, но те няма да те познаят, защото още не си се родила.

— Но ще мога да ги видя пак — прошепна Девата-воин. По лицето ѝ се стичаха кървавочервени сълзи.

— Възможно е. Макар че не се знае дали ще има време.

— Защо не? — попита бързо Сен Жермен.

— Дану Талис е обречен. Това ще стане след ден или два, или може би три. Не знам. Знам, само че трябва скоро да потъне.

— Ами ако не потъне? — попита Сен Жермен. Отметна дългата си коса от лицето си. — Ами ако островът оцелее и процъфти?

— Тогава светът, който познавате, ще спре да съществува — каза разпалено Маретю. — Островът трябва да бъде разцепен и Древните да се пръснат по целия свят. Магията, която ще унищожи Дану Талис, трябва да отрови почвата, въздуха, водите и вулканичния огън, така че децата на Древните, родени след унищожението на Дану Талис, Потомците, да са тъй различни от своите родители, колкото са били родителите им от Предтечите, живели преди тях. — Мъжът с куката се обърна пак към Скатах. — Ако островът не потъне, нито ти, нито сестра ти ще съществувате някога.

Скатах поклати глава.

— Но аз съм тук, следователно островът трябва да е потънал.

— В онази нишка на времето, със сигурност... — започна Маретю, но Шекспир го прекъсна.

— Разкажи ми за нишките на времето — каза Барда.

Мъжът с куката придърпа наметалото около себе си и се обърна с лице към групата.

— Времето има много нишки. Древния Хронос може да се движи напред-назад по тях, макар и само като наблюдател. Той никога не се меси. Една-единствена промяна би засегнала цялата времева нишка, както и всички други, произтичащи от нея.

— Моят господар Таммуз може да се движи през времето — каза Паламед.

Маретю кимна.

— Но може само да се върне и да види какво е било. Хронос може да отиде напред и да види какво ще бъде.

Сен Жермен погледна към него.

— Аз съм си имал вземане-даване с това скверно създание Хронос. На него не може да му се има доверие.

Маретю се усмихна и ъгълчетата на сините му очи се набръчкаха.

— Той не те обича, това е вярно. Да се надяваме, че няма да се срещнете.

— И какво прави точно тази нишка на времето толкова специална? — попита тихо Сен Жермен.

Маретю се обърна да погледне към златния остров.

— Всяко голямо събитие създава множество времеви потоци, различни възможности и варианти. — Той махна с ръка. — Както можете да си представите, при унищожаването на това място възникнаха невероятно количество различни потоци на времето.

— Да... и? — попита остро Сен Жермен.

— Ние преминахме през тринайсет порти на Сенкоцарства, за да стигнем дотук. Хронос ги подреди за мен, така че не само да се движим назад във времето, но и да пресичаме времевите потоци. Тук и сега се намираме в първичния времеви поток, преди светът да потъне и потоците на времето да се разделят.

— Но защо? — попита Уил. — Ако не правим нищо, светът ще потъне и всичко ще продължи, както си е било, нали?

— Да, но Древните, предвождани от Озирис и Изида, са изготвили план, който ще промени всичко. Те смятат да се погрижат Дану Талис да не потъне.

Сен Жермен кимна.

— На тяхно място и аз бих направил същото, а предполагам, че са имали хилядолетия, за да усъвършенстват плана си.

— Какво ще стане, ако успеят? — попита Жана.

— Тогава всичко, което познавате, просто ще спре да съществува — повтори Маретю. — Не само в този свят, а и в безбройните Сенкоцарства. Милиарди животи, десетки милиарди, ще бъдат погубени. Но вие — всички вие тук — имате силата да предотвратите това.

Седнала на ниския хълм и загледана в просналия се пред нея остров, Жана д'Арк посегна и хвана ръката на съпруга си. Граф Сен Жермен покри дланта ѝ със своята и тя стисна силно пръстите му. Той се приведе и я целуна по бузата.

— Мисли за това просто като за още едно приключение — прошепна той. — Преминали сме през толкова много.

— Не и като това — промълви тя на френски.

Шекспир се приближи до Сарацинския рицар.

— Искате ми се да пишех още — измърмори той. — Ех, каква история би излязла от това!

— Притеснява ме как ще свърши тази история — избоботи Паламед. — Винаги съм копнял най-вече за спокоен живот. Но все се оказвам наред с войни и битки. — Той поклати глава.

— Колко ли е стар този град? — зачуди се на глас Сен Жермен. Примижа към лабиринта от улици и канали. — Малко ми напомня на Венеция.

Маретю сви рамене.

— Градът е по-млад от острова, а островът е по-млад от Земята. Говори се, че Великите древни издигнали острова за един ден, съчетавайки всички Стихийни магии. Това се смята за най-великия магически подвиг, който светът някога е виждал.

— Там има ли библиотека? — попита Шекспир.

— Да, Барде. Една от най-забележителните на света. Великата библиотека на Дану Талис се намира в огромна зала, изсечена в камъка в основата на тази пирамида. Можеш да прекараш остатък от живота си в изследване на съдържанието само на един рафт. А там има стотици километри от рафтове. Островът е сравнително нов, но цивилизацията на Дану Талис е много, много по-стара. Великите древни са управлявали преди Древните, а върху стъпалата на пирамидата е изсечен Списък на кралете, който се простира стотици хиляди години в миналото. А преди Великите древни е имало други раси: Архонтите, Предтечите и в много далечното минало — Земните господари. Всяка цивилизация е построена върху руините на предходната. — Маретю посочи с куката си към огромната стъпаловидна пирамида. — Това е Пирамидата на слънцето — самото сърце на острова и на цялата империя. Последната битка ще бъде спечелена или загубена тук.

— И ти знаеш всичко това, защото вече се е случило — рече Скатах.

— В една от времевите нишки, да.

— А какво става в другите нишки?

Маретю сви рамене.

— Има много нишки, много възможности, но ние се върнахме в точката, преди тези нишки да се разделят, където действията ни могат да оформят бъдещето.

— Откъде знаеш, че е така? — настоя Скатах.

— Защото Авраам Мага ми каза.

— Мисля, че трябва да отидем да видим този Авра... — Скати внезапно млъкна и се завъртя с пламнали очи.

Неподвижният пролетен въздух се бе изпълнил с тихо бръмчене като от далечни пчели.

— Долу... — започна Маретю, а после се задави и залитна, когато трептяща синьо-бяла електрическа енергия плъзна по гърдите му и заискри с прашене по куката му. Той рухна на земята, от тялото му се издигаше блед дим и бели искри пробягваха по руните, гравирани върху куката.

Жана понечи да изтича при Маретю, но Сен Жермен я хвана за ръката и я задържа. Поклати леко глава.

— Не. Чакай.

Шекспир и Паламед моментално се разделиха, Барда зае позиция отзад и вляво на приятеля си. Ако имаше битка, Уил щеше да му пази гърба.

— Идват вимани^[1] — изръмжа Скатах. Присви се, но не направи опит да посегне към двата еднакви меча на гърба си. — Стойте неподвижно и не пипайте метал.

— Какво са вим... — започна Жана; после проследи пръста на Скатах, който сочеше право нагоре.

Топлият въздух затрепери и изстина, и изведнъж три големи въртящи се диска се спуснаха от ясното небе и заплуваха току над главите им, като бръмчаха и вибрираха нежно. Всички вдигнаха очи. От долната страна на металните дискове бе гравирана карта на Дану Талис.

— Вимани — обясни Скатах. — Летящи дискове. Няколко от тях оцеляха при унищожението на Дану Талис и се добраха до земното Сенкоцарство. Баща ми имаше една такава... докато Ифа не я блъсна. Хвърли вината върху мен — добави тя горчиво.

Най-големият диск — който бе поне четири метра в диаметър — се спусна по-ниско, но без да каца, и тънък слой лед покри тревата под него. Под един кристален купол отгоре на диска седяха две черни създания с глави на чакали и изцяло червени очи, и се взираха в тях.

— Мразя ги тези — промърмори Сен Жермен.

— Анпу — прошепна Скатах. — Мисля, че имаме проблем. Голям проблем.

[1] Митични летящи машини, описани в санскритския епос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Завий тук. — Доктор Джон Дий се приведе напред и посочи надясно. — Поеми по маршрута Барбари Коуст^[1] и карай до „Ембаркадеро“^[2]. После следвай знаците към моста „Оукланд Бей“.

Джош кимна, стиснал здраво уста. Не му се говореше, а и полагаше усилия да не диша прекалено дълбоко. Дъхът на Магьосника вонеше на развалени яйца.

— Къде отиваме? — попита от сенките Вирджиния Деър.

— Някъде далеч оттук — процеди Дий. — Улиците скоро ще гъмжат от полицаи и пожарникари.

Джош нагласи огледалото, така че да може да вижда задната седалка на колата. Дий бе почти точно зад него, очертан в съвсем слабо жълто, докато младоликата жена седеше в десния край, колкото се може по-далеч от Магьосника. Потупваше с дървената флейта по долната си устна.

Джош се съсредоточи върху шофирането, стараейки се да държи под контрол тежката кола и да не надвишава позволената скорост. Опитваше се да не мисли за случилото се току-що и най-вече какво бе направила сестра му. Тя се бе обърнала срещу него — или по-скоро семейство Флаemel я бяха настроили срещу него. Но къде бе Софи сега... и как да каже на родителите им, че я беше загубил? Нали уж трябваше да се грижи за нея, да я пази? А той се бе провалил.

— Как се казваше онзи комедиант — попита изведнъж Вирджиния Деър, — част от известна двойка, който казваше: *В хубава каша ме забърка пак?*

— Стан Лоръл — рече Дий.

— Оливър Харди — поправи го Джош. Баща му обичаше Лоръл и Харди. Макар че самият Джош предпочиташе откачения хумор на братя Маркс, един от най-ранните му спомени бе как седи в скута на баща си и усеща цялото му тяло да се тресе, докато се смее гръмогласно на маймунджилъците на Лоръл и Харди.

— Оливър Харди — повтори Вирджиния Деър и кимна утвърдително. — Срещнах го веднъж, преди много време, когато дойдох за първи път в Холивуд.

— Играла ли си във филми? — попита Джош, като й метна един поглед в огледалото. Със сигурност бе достатъчно красива.

В полумрака зъбите на Деър се белнаха в бърза усмивка.

— Преди появата на звука — рече тя и се обърна към английския магьосник. — Е, в хубава каша ме забърка пак.

— Не сега, Вирджиния — каза уморено Дий.

— И по-рано си ме забърквал в неприятности, Джон, но не като тази. Знаех си, че не бива да се съюзявам с теб.

— Не ми беше толкова трудно да те убедя — напомни й Дий.

— Ти ми обеща свят... — започна тя и в същия миг ръката на Дий се стрелна и я докосна, а очите му посочиха към Джош. Паузата в изречението й бе толкова кратка, че почти не се забеляза. — ... без болка и страдания — довърши Деър, неспособна да скрие нотката на сарказъм в гласа си.

Джош сви надясно от Бей Стрийт по „Ембаркадеро“.

— Още не всичко е загубено — рече Дий. — Не и докато имаме това. — Той разтвори лекъсаното си и съдрано палто и извади малка книга, подвързана в потъмняла зелена мед. Тя бе с размери около петнайсет на двацет и три сантиметра и бе постара от човечеството. Докторът плъзна пръсти по метала и под тях запукаха и заиграха жълти частици. Въздухът моментално загорча, когато трите им аури — портокалова, чаена и сярна — се смесиха. Искри затанцуваха по всяка метална повърхност в колата. Лампите в купето замигаха, после угаснаха и *LCD* екранът на сателитната навигационна система се изпъстри с размазани дъгоцветни ивици. Радиото се включи от само себе си и изреди дузина станции, преди да замлъкне сред статично прашене. Всички индикатори на таблото грейнаха в предупредително червено. Тежката кола подскочи и загуби скорост.

— Затвори я — извика Джош от предната седалка. — Ще унищожи електрониката в колата.

Дий захлопна книгата и я пхна обратно под палтото си. Момчето завъртя ключа в стартера, за да запали отново. Моторът се закашля, после оживя и Джош натисна газта до дупка.

— Добра работа — рече Вирджиния Деър.

— Сборника е ключът — продължи Дий, сякаш нищо не се бе случило. — Сигурен съм в това. Трябва само да разбера как да го използвам. — Той се приведе напред и потупа Джош по рамото. — Само някой да не бе откъснал последните две страници.

Джош не продума. Интересно, но съсредоточаването върху трудното шофиране му позволяваше да мисли отново ясно. Под тениската си в платнена торбичка, окачена на шията, носеше откъснатите страници от Сборника. Макар че бе започнал да вярва на английския магьосник — или поне да изпитва по-малко недоверие към него, отколкото към Флаemel — по някаква причина, която не разбираше съвсем, все още не му се искаше да каже на Дий, че страниците бяха у него.

— Всички идват насам — каза тихо Вирджиния Деър. — И имам предвид наистина всички. Онези кукубути, които срещнахме в Лондон, са нищо в сравнение с тварите, които се насочват към този град. — Тя се изви в седалката, за да погледне през задния прозорец. Висок стълб от дим се издигаше в небето над Сан Франциско. — Човешките власти ще започнат разследване. Първо компанията ти предизвиква хаос в Охай, а сега и централният ти офис е изпепелен. — Още докато говореше, тътен на експлозия отекна във въздуха като далечна гръмотевица. — А и това не е никакъв обикновен пожар. Сигурна съм, че ще открият, че си съхранявал забранени вещества в сградата.

— Няколко химикали, нужни за моите експерименти — рече презрително Дий.

— Опасни химикали — продължи Деър. — Освен това нападна двама полицаи. Властите ще те проверят много внимателно, доктор Дий. Доколко си уязвим за подобен вид разследване?

Дий сви неловко рамене.

— Ако ровят достатъчно надълбоко, сигурен съм, че ще открият нещо. В съвременната компютърна епоха нищо не може да се опази в тайна.

Вирджиния духна лекичко във флейтата си. Звукът бе остър, неприятен.

— От полицейското управление на Сан Франциско ще повикат ФБР; те ще говорят със Скотланд Ярд в Лондон и ако оттам направят връзка със

скорошното опустошение в Париж, ще се свържат с френската Сигурност. А щом тамошните полицаи започнат да те търсят на камерите за наблюдение, ще те открият. После ще започнат да задават въпроси. Сигурна съм, че ще искат да знаят как си стигнал от Охай до Париж, без пътуването ти да е регистрирано никъде, и как после си успял да се върнеш в Сан Франциско, без да се качваш на пътнически или частен самолет.

— Не е нужно да звучиш толкова доволно — промърмори Дий.

— А да не забравяме и за Древните. Предполагам, че още в този момент Древни, Потомци и всевъзможни създания идват насам, следвайки вонята на магия. Без съмнение има предложена баснословна награда за теб — жив или мъртъв.

— Жив — каза жално Дий, — искат ме жив.

— Откъде знаеш?

— Макиавели ми каза.

— Макиавели! — възкликнаха едновременно Вирджиния и Джош.

— Той не ти е приятел, Джон — каза Вирджиния, — освен ако не си променил коренно отношението си към него през последните няколкостотин години.

— Не ми е приятел, но не ми е и истински враг. Той също се провали в задачата, възложена му от неговия Древен господар. — Докторът посочи с палец назад. — Знаеш ли, че в момента е само на два-три километра оттук? На Алкатраз, заедно с Били Хлапето.

— Били Хлапето ли? — обади се Джош. — Онзи Били Хлапето? Престъпникът?

— Да, да — сопна се Дий. — Безсмъртният Били Хлапето.

— Какво правят там? — попита объркан Джош.

— Поразии — отвърна Дий с усмивка.

— Как са стигнали до острова? Мислех, че е затворен за посещения.

— Така е — рече Дий. — Притежава го моята компания „Енох Ентърпрайзис“. Купихме го от държавата. Казахме, че ще го превърнем в исторически музей.

Джош намали скоростта, когато светофарът отпред светна червено.

— Предполагам, че това е било лъжа — каза той.

— Доктор Джон Дий е неспособен да казва истината — промърмори Вирджиния Деър.

Безсмъртният не й обърна внимание.

— Моите господари ми наредиха да събера менажерия от зверове и чудовища на сигурно място, колкото се може по-близо до града. Островът затвор бе идеалният вариант. Дори си имаше готови килии, където да ги държа.

Жената се надигна в седалката.

— Какви чудовища по-точно? — попита тя. — От обичайните или намери нещо интересно?

— От най-лошите — рече Дий. — Кошмари, бесове, изчадия.

— Защо?

— Искат да ги пуснем срещу града, като му дойде времето.

— Защо? — попита пак тя.

— За да отвлечат вниманието на човечите и да позволят на Древните да се върнат в това Сенкоцарство. Създанията ще се развилнеят из града и дори най-модерната армия, с всичките си оръжия и огнева мощ, няма да може да ги спре. Когато градът е на ръба на унищожението, Древните ще се появят и ще

ги смажат. Ще станат спасители на човечите, които отново ще започнат да ги тачат като богове.

— Но защо е нужно това? — попита Джош.

— Щом се върнат, те ще започнат да поправят света.

— Знам. Но не може ли просто да се върнат? Защо е нужно да се унищожават градовете?

— Не целият град... — започна Дий.

— Знаеш за какво говоря!

— Древните ще унищожат зверовете и ще възстановят града. Това ще стане пред погледа на всички медии и ще бъде зрелищна демонстрация на силите им. Помни, Джош, силите на Древните са практически чудотворни. Те могат или да разкажат на хората за тях, или просто да им покажат на какво са способни. А една картина струва колкото хиляда думи.

Деър кимна.

— И кога трябва да стане всичко това?

— По Времето на Лита.

— Но това е след две седмици. Какво правят Макиавели и Хлапето на острова сега?

— Сигурно планът се е променил — рече кратко Дий.

— Но Макиавели няма да пусне чудовищата в града, нали? — попита бързо Джош. Не му бе трудно да си представи как Дий пуска създанията в Сан Франциско, но смяташе Макиавели за малко по-хуманен.

— Кой би могъл да знае какво ще стори италианецът? — тросна се Дий. — Този човек е съставял планове, на които са им трябвали десетилетия, за да съзреят. Когато се чух за последно с него, той каза, че е заседнал на острова...

— Я чакай малко — рече бързо Джош. — Щом „Енох Ентърпрайзис“ притежава Алкатраз...

— ... а полицията разследва „Енох Ентърпрайзис“ — продължи Вирджиния Деър, — значи ще отидат на острова, веднага щом получат съдебно разпореждане.

— Това ще свърши зле за тях — рече Дий.

Вирджиния Деър се изсмя.

— Е, доктор Дий, изглежда, в Сан Франциско няма място, където да се скриеш. А щом се намеси и ФБР, лицето и името ти ще станат известни в цяла Америка. Къде ще идеш тогава? Какво ще правиш?

— Ще оцелея — отвърна безсмъртният. — Както винаги.

Джош пресичаше Грийн Стрийт, когато зърна един младеж с тежка наглед раница, застанал под арката на Кей 15 от лявата му страна. Имаше нещо в държанието на този човек — нещо странно и неестествено. Джош присви очи и се взря в него — и моментално забеляза струйките мътнозелена аура, точещи се от фигурата. Видя как бледото лице се завъртя да ги проследи, а после мъжът вдигна телефон към устата си.

— Забелязаха ни — каза Джош веднага.

Докторът се долепи към тъмния прозорец и впери поглед към отсрещния тротоар.

— Таласъм — каза той кратко.

Вирджиния Деър се наведе през седалката да погледне.

— Всъщност е торбалан — каза тя — и да, определено са ни забелязали. Торбаланите обикновено са безобидни, но изпълняват ролята на съгледвачи за далеч по-опасни създания.

Джош различи още три торбалана, застанали под арката на Кей 9. Бе очаквал да изглеждат като... е, не беше съвсем сигурен какво е очаквал, но тези тук му приличаха на обикновени тийнейджъри, облечени в джинси, тениски и оръфани гуменки, с издути и износени раници на раменете си.

— Виждам ги — каза нещастно Дий.

Бледите лица на торбаланите се завъртяха да проследят колата, докато минаваше. Едновременно вдигнаха мобилните телефони към устите си. Единият пусна на тротоара скейтборд и потегли след колата, криволичейки между пешеходците.

— Обзалагам се, че подготвят капан — каза тихо Вирджиния. Светофарът се смени и Джош се стрелна през „Бродуей“.

Още една група тийнейджъри се бяха скупчили около Кей 5 и втора малко по-нататък по крайбрежния път до Кей 1. Други трима младежи в подобно облекло се метнаха на модифицирани велосипеди и се понесоха след тях, въртейки усърдно педалите, като избягваха движещите се по шосето коли.

— Никога не съм виждала толкова много на едно място. Те са скъпоплатени шпиони; чудя се на кого ли докладват.

Един от колоездачите застигна колата и подкара редом с нея. Изглеждаше като обикновен велосипеден куриер — с ярка тениска, каска, широки черни очила — единствената разлика бе раницата на гърба му. Джош нагласи страничното огледало, за да наблюдава мъжа.

— Какво има в раницата? — попита той.

Смехът на Деър бе горчив.

— Повярвай ми, не би искал да знаеш.

Джон Дий се облегна назад, докато колоездачът се опитваше да го снима с мобилния си телефон.

Джош стисна по-здраво волана, ужасен, че ще блъсне криволичещия колоездач и ще го отхвърли през улицата.

— Дори не им пука, че знаеш, че са те открили — рече Деър.

— Сигурно са уверени, че ще те спипат. — Тя притисна флейтата до устните си и въздухът затрептя от звук почти твърде висок за човешкото ухо.

Двете гуми на велосипеда до тях се пръснаха на парчета и колоездачът излетя през кормилото и се затъркаля по пътя. Колелото се блъсна в една от палмите, опасващи централния остров, с такава сила, че се превърна в усукано кълбо метал.

Вирджиния Деър се облегна в кожената седалка и се изсмя.

— Ти си се превърнал в дивеч, докторе. Гонят те и няма къде да се скриеш нито в това Сенкоцарство, нито в някое друго. Какво ще правиш сега?

Доктор Джон Дий остана мълчалив дълго време, а после се засмя с тихо, дрезгаво хъхрене, което разтρεся цялото му тяло и го остави без дъх.

— Как какво? Ще стана пак ловец.

— И кого ще ловуваш, доктор Дий?

— Древните.

— Опита да го сториш с Коатликуе и се провали — напомни му Деър.

Задната част на купето се изпълни с вонята на сяра.

— Знаете ли кое е най-опасното животно? — попита внезапно Дий.

Изненадан от странния въпрос, Джош сви рамене и каза:

— Бялата мечка? Росомахата?

— Носорогът? — предположи Вирджиния.

— Всяко животно, което е хванато натясно — отвърна простичко Дий.
— Което няма какво да губи.

Жената въздъхна.

— Имам чувството, че няма да ми хареса накъде биеш.

— О, мисля, че ще ти хареса, и то много — рече тихо Дий.

— Вирджиния, аз ти обещах свят... но ще подобря офертата си. Остани с мен, бий се с мен, отдай ми силите си и ще ти позволя да си избираш от всички съществуващи Сенкоцарства. Ще ти дам което пожелаеш.

— Мисля, че ми беше предложил същото и преди.

— Помисли си, Вирджиния — каза той бързо, — не един свят, а два или три, или повече. Можеш да имаш собствена империя. Винаги си искала това, нали?

Очите на Деър се спряха на Джош в огледалото.

— Побъркал се е от напрежение — каза тя тъжно.

— И ти, Джош. Застани на моя страна, дай ми мощта на златната си аура и аз ще ти подаря Земята, това Сенкоцарство, за да го управляваш. И ти се заклева, че ще ти дам силите да правиш с него каквото си поискаш. Ти — ти, Джош Нюман — можеш да станеш спасител на света.

Тази мисъл бе толкова потресаваща, че на Джош почти му секна дъхът. И все пак... преди седмица той би я нарекъл абсурдна, но сега... Усещаше страниците от Сборника все по-горещи върху кожата си и изведнъж идеята вече не му се струваше толкова невероятна. Да управлява света. Той се изсмя треперливо.

— Мисля, че госпожица Деър е права: ти наистина си се побъркал.

— Напротив. Освестих се. За първи път в дългия си живот започвам да виждам нещата толкова ясно. Цял живот съм слугувал: на кралицата и на страната, на Древните и на Потомците. Изпълнявал съм повелите на хора и на безсмъртни. Сега е време аз самият да стана господар.

Джош се взираше право напред, без да казва нищо. Мина покрай фериботната станция. Часовникът на кулата показваше единайсет и половина. Накрая той наруши мълчанието.

— Какво ще правиш? — попита и усети някакво присвиване в стомаха си. Още докато задаваше въпроса, страниците от Сборника запулсираха топло върху плътта му като биешо сърце.

— Ще използвам силата на Сборника, за да унищожа Древните.

— Да ги унищожиш ли? — Стомахът на Джош се сгърчи. — Но нали каза, че са ни нужни?

— Нужни са ни техните сили — рече бързо Дий, — за да излекуваме и възстановим този свят. Но какво щеше да стане, ако ние притежавахме тези сили? Ако можехме да правим всичко, на което са способни те? Тогава нямаше да се нуждаем от тях. Щяхме да станем подобни на богове.

— Говориш за унищожаване на Древните? — каза тихо Вирджиния, впила очи в лицето на Дий.

— Да.

— На всичките ли? — попита тя невярващо.

— На всичките.

Жената се разсмя.

— И как смяташ да го направиш, докторе? Те са пръснати из хиляда Сенкоцарства.

Аурата на Дий разцъфтя около него като жълта плесен.

— В момента, да. Но е имало време, когато всички са се намирали на едно място и не са били толкова могъщи като днес.

Деър поклати глава объркано.

— Кога? Къде?

Джош изведнъж разбра отговора.

— Преди десет хиляди години — каза той много тихо, — на Дану Талис.

[1] Туристически маршрут в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[2] Крайбрежният път покрай Залива на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Едноокият Древен вървеше през метален свят. Знаеше, че в това Сенкоцарство има живот, но той бе напълно неразпознаваем.

Груб черен пясък се вихреше и образуваше тайнствени шарки под краката му, огромни неестествено правоъгълни скали се тресяха, местеха и пълзяха към него, докато минаваше. Мехурчета живак се издигаха на повърхността на блестящи сребърни езера и щом се пукнеха, малки капчици политаха към самотната фигура. Нямаше небе, само далечен метален покрив, покрит с разноцветни светлини. По средата му някога бе имало енергиен източник, но той отдавна бе изгорял.

Один не знаеше кой е създал това метално Сенкоцарство. Вярваше, че някога то е представлявало процъфтяващ свят, и знаеше, че трябва да е било важно — усилията за създаването му са били невъобразими, далеч над собствените му ограничени сили. Но сега нямаше дори име.

Древния се изкачи на билото на ниска могила от блестящ черен кварц и се обърна да обхване с поглед пейзажа. Редица тъмни пясъчни дюни, осеяни със стърчащи плочи от метал, се губеха към хоризонта. Въздухът бе неподвижен, но дългото сиво-черно наметало с качулка на гърба му помръдваше. Преди хилядолетия един от човешките му слуги бе убил страховит Архонтски дракон и му бе подарил наметало от кожата на създанието. Естественият му цвят бе син, но се променяше според обстановката, а в мигове на опасност люспите се втвърдяваха.

Сега наметалото бе станало твърдо като желязо и висеше тежко на раменете му.

— Кой е там? — извика Один. Гласът му заехтя над пясъците на металния пейзаж, отеквайки в тавана и неравните метални скали. Възлестите пръсти на лявата ръка на Древния се стегнаха около жезъла, който носеше, останка от първия Игдразил, който бе расъл в сърцето на Дану Талис.

Один поднесе жезъла към лявото си око. Дясното бе покрито с износена кожена кръпка; беше го пожертвал много отдавна, давайки го на архонта Мимир^[1] в замяна на древна магия, и никога не бе съжалил за тази сделка. В горния край на жезъла имаше парче кървавочервен кехлибар, придържано от мрежа деликатни сребърни жички. В кехлибара бяха пленени създания, измрели още преди съществуването на Земяните господари, малки деликатни твари от кристал и кост, керамика и хитин.

Один се взря през кехлибара и позволи на една съвсем слаба частица от аурата си да се влее в жезъла от Игдразил. Струйка сив дим се изви от дървото и въздухът, миришещ на метал и масло, се изпълни с острия и чист мирис на озон.

Светът се раздвижи, цветовете потекоха и само за един кратък миг Один видя Сенкоцарството, каквото е било някога: извисяващ се метрополис от сплави и стъкло, където метал с разум оформяше и преоформяше пейзажа, създавайки невероятно красива архитектура. Единственото око на Древния премигна и образът се стопи, за да разкрие света какъвто бе сега... и създанието, промъкващо се към него.

То пълзеше на четири крака. Бе ниско и тантуресто, и приличаше на жена. Дълга мазна черна коса падаше на две дебели плитки от страни на главата ѝ, а плътта на лицето и голите ѝ ръце изглеждаше болна, нашарена с черни и бели петна. Тя вдигна глава и подуши въздуха като животно.

— Виждам те — каза Один.

Жената стана и се изтупа от пясъка, после се заклатушка към Древния със скована походка. Личеше, че някога е била красива. Чертите ѝ бяха почти кучешки, с два дебели зъба, стърчащи изпод горната ѝ устна. Очите ѝ, хлътнали дълбоко в черепа, изпускаха непрестанно зловонна черна течност, която се стичаше по лицето ѝ. От време на време твърде дългият ѝ език се стрелваше, за да оближе струйките. Откакто Один я познаваше, тя се обличаше все по същия начин: сива кожена туника, панталони от същия материал и високи ботуши с дебели подметки.

Древния забеляза, че макар пясъкът около неговите нозе да образуваше гладки кръгове и спирали, земята под нея бе нашарена с назъбени светкавици. Пясъкът сякаш течеше към него, но се отдръпваше от жената.

— Какво искаш? — извика той.

Устата ѝ се раздвижи, но ѝ бе нужно малко време да оформи думите, сякаш не бе свикнала да говори.

— Искам каквото и ти — изломоти тя. Заклатушка се напред и едва не падна върху непрестанно движещия се черен пясък.

Один поклати глава.

— Не.

Жената се опита да се покатери на пясъчната могила, но коленете ѝ не искаха да се сгънат и тя падна напред. Один знаеше, че същото ужасно проклетие, което ѝ бе отнело красотата, бе лишило краката ѝ от плът и мускули. Сега те представляваха кажи-речи голи, чупливи кости и с труд съумяваха да крепят тежестта ѝ. Тя запълзя отново, болезнено бавно, нагоре по хълма към Древния.

— Искам каквото и ти — повтори жената. — Справедливост за гибелта на моя свят. Отмъщение за мъртвите.

Один поклати пак глава.

— Не.

Лежащата на пясъка твар вдигна глава да го погледне.

— Той унищожи нашите Сенкоцарства. Опита се да освободи Коатликуе — каза тя, дишайки тежко. — И други са по петите му. Когато Изиди и Озирис обявиха Дий за утлага, предложиха огромна награда за него. Сенкоцарства. Безсмъртие. Неизмеримо богатство и знание за онзи, който им го доведе жив. — Опита да се изправи, но скованите ѝ крака ѝ изневериха и тя падна обратно. — Но ние с теб не искаме да го върнем за съд и наказание. Нашата вражда с този безсмъртен човек е лична. Той уби онези, които обичахме... и ние ще си отмъстим.

Один я съжали и протегна жезъла си. Тя се вкопчи в него, пръстите ѝ с изпочупени черни нокти стиснаха старото дърво. Аурата ѝ запламтя в кървавочервено и за миг Один зърна жената такава, каквато бе някога: висока, елегантна и много, много красива, с очи с цвета на утринно небе и коса като буреносен облак. После образът изчезна и пред него отново стоеше уродливата петниста твар. Один я вдигна и я постави на крака до себе си. Въпреки високите си токове, тя едва стигаше до гърдите му.

— Изиди и Озирис дойдоха при мен — и двамата — и ми предложиха да ми върнат красотата, ако ги отведе до Дий.

— Защо са се обърнали към теб?
— Знаеха, че съм пратила подир него торбаланите.
— А ти какво им отвърна?
— Казах, че не знам точно къде е.
— Това лъжа ли е? — попита той.
— Не е цялата истина — рече тя. — Не исках да го открият първи.
— Защото ще го отведат да бъде съден.
Тя кимна.
— Точно така. Хванат ли го веднъж, ще бъде извън обсега ми.
— Изглежда, и двамата търсим отмъщение.
— Предпочитам да го наричам справедливост.
— Справедливост. Странна дума от твоите уста. — Один хвана брадичката на жената и я повдигна. — Как си, Хел?
— Ядосана, чичо. Ами ти?
— Ядосан — призна той.
— Мога да ти помогна — каза Хел.
— Как?
Тя измъкна от един калъф на колана си мобилен телефон и го обърна към Древния. На екрана имаше снимка на черна кола. През потъмненото стъкло смътно се виждаше лицето на доктор Джон Дий.
— Знам къде е Дий в момента. Мога да те отведа там.

[1] Бог от скандинавската митология, прочут със своята мъдрост и знания. Според легендата, той бил обезглавен във война между боговете, след което Один носел главата му със себе си, за да му разкрива тайни и да го съветва. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Не искам да казваш нищо, което ще разстрои леля ми — рече Софи, докато приближаваха към ъгъла на Сакраменто Стрийт в Пасифик Хайтс, където се намираше къщата на леля Агнес.

— Нищо няма да казвам — обеща Нитен.

— Би било чудесно, ако успея да се вмъкна и да си взема чисти дрехи, без да я видя, но тя обикновено е в хола в предната част на къщата и гледа телевизия или зяпа към улицата — продължи Софи. Лицето ѝ бе зачервено и тя бе леко задъхана от вървенето от кулата Койт дотук. — Така че вероятно ще се наложи да ви запозная. Ако те помни от вчера, ще ѝ кажа, че си приятел.

— Добре — промърмори Нитен с безизразна физиономия.

— После, докато говориш с нея, аз ще се промъкна горе и ще си взема чисти дрехи. Ще свия нещо и за теб от гардероба на Джош, макар че може да са ти малко големички.

— Ще съм ти благодарен — каза Нитен. Приблужи към носа си ръкава на съсипания си черен костюм и подуши предпазливо. — Целия воня на дим и стара магия. Ти също, госпожице — каза той. — Може би трябва да помислиш за един душ.

Бузите на Софи порумениях.

— Да не би да казваш, че мириша?

— Боя се, че да. — Той затвори очи, отметна глава назад и вдиша дълбоко. — Но това не е единственият аромат във въздуха. Кажи ми, какво помирисваш?

Софи си пое дълбоко въздух.

— Помирисвам дима по дрехите си — каза тя. — Сол във въздуха... изгорели автомобилни газове... — Изведнъж спря. — Има и нещо друго. — Тя вдиша дълбоко още веднъж и огледа градините около къщите, покрай които минаваха. — Прилича на рози.

— Не са рози — каза Нитен.

— Много ми е познато — каза тя. — Какво е?

— Жасмин.

— Да, точно така — жасмин. Защо мирише на жасмин?

— Това е мирисът на древна сила. Цагаглалал се е събудила.

Момичето несъзнателно потрепери. Уви ръце около тялото си и се обърна да погледне Нитен.

— Коя е тя? Какво е тя? Всеки път, като се опитам да призова спомените на Вещицата, не излиза нищо... дори откъслеци.

— Цагаглалал е мистерия — призна Нитен. — Тя не е нито Древна, нито Потомка, нито безсмъртна, нито истински човек, но е стара като цар Гилгамеш. Веднъж Ифа ми каза, че Цагаглалал знае всичко и се намира в това Сенкоцарство от самото начало, гледа и чака.

— Какво гледа, какво чака? — притисна го Софи. Опита се още веднъж да повика спомените на Вещицата за Цагаглалал. Но не се появи нищо.

Нитен сви рамене.

— Няма как да разберем. Това са създания, които не разсъждават по човешки. Цагаглалал и другите, които са на тази земя от хилядолетия, са

виждали възхода и рухването на цели цивилизации. Защо да ги е грижа за живота на отделните хора? Ние човечите не означаваме нищо за тях.

Те продължиха мълчаливо по Скот Стрийт и след малко Софи отново подуши въздуха. Миризмата на жасмин сякаш се бе усилила още повече.

— Безсмъртието променя начина на мислене на хората — рече изведнъж Нитен и момичето внезапно осъзна, че той рядко подхващаше разговор. — Не само това, което мислят за себе си, но и за околния свят. Знам какво е да живееш стотици години. Наблюдавал съм ефекта, който оказва върху мен... и неволно се чудя как ли е повлияло на онези, които живеят хиляда, две хиляди, десет хиляди години.

— Ние с брат ми срещнахме цар Гилгамеш в Лондон. Никола каза, че той бил най-старият човек на планетата. — Тя усети прилив от емоции при спомена за царя. Никога през живота си не бе изпитвала такова съжаление към някого.

Нитен хвърли кос поглед към момичето и непривична следа от чувства се мярна на лицето му.

— Срещнала си Стария по дни? Това е рядка чест. Веднъж съм се сражавал редом с него. Той бе невероятен воин.

— Беше изгубен и самотен — каза Софи и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Да, и това също.

— Ти си безсмъртен, Нитен. Съжаляваш ли за това?

Нитен извърна поглед, лицето му бе безизразно.

— Извинявай — каза бързо Софи. — Не исках да нахалствам.

— Няма за какво да се извиняваш. Просто обмислях въпроса ти. Това е нещо, за което мисля всеки ден от живота си — призна той с кратка тъжна усмивка. — Вярно е, че съжалявам за онова, което ми е коствало безсмъртието: възможността да имам семейство, приятели, дори своя страна. То ме направи самотник, изгнаник, скиталец — макар че, честно казано, аз си бях такъв и преди да стана безсмъртен. Но същото това дълголетие ми е разкрило и чудеса — добави той и за първи път Софи видя Майстора на меча да живва. — Видях изумителни неща и преживях толкова много. Един човешки живот не е достатъчен, за да изпиташ и частица от всичко, което може да предложи дори само нашият свят. Посетил съм всяко кътче на всеки континент на планетата и съм изследвал Сенкоцарства, вдъхващи едновременно ужас и благоговение. И съм научил толкова много. Безсмъртието е невъобразим дар. Ако ти го предложат, вземи го. Ползите превишават многократно недостатъците. — Той млъкна внезапно. Това бе най-дългата реч, която Софи някога бе чувала от устата му.

— Скатах ми каза, че безсмъртието било проклетие.

— Безсмъртието е такова, каквото го направиш — рече Нитен. — Проклетие или благословия — да, може да бъде и двете. Но ако човек е смел и любопитен, няма по-голям дар за него.

— Ще запомня това, в случай че някой ми го предложи — каза тя.

— И разбира се, зависи кой отправя предложението!

Софи си пое дълбоко дъх, щом видя бялата дървена къща на леля ѝ да се показва на ъгъла. Какво щеше да каже на леля Агнес? Първо беше изчезнала; сега се връщаше, но без брат си. Агнес може и да бе стара, но не беше глупава: знаеше, че близнаците са винаги заедно. Много рядко човек можеше да открие единия без другия. Софи знаеше, че трябва да внимава. Всичко, което кажеше на леля Агнес, щеше да стигне до майка им и баща им. А как би

могла да обясни какво е станало с Джош? Та тя дори не знаеше къде е. Когато го видя за последно, той не бе братът, с когото бе израсла. Изглеждаше като Джош, но очите му, които винаги са били огледално отражение на нейните, сега бяха очи на непознат.

Тя преглътна тежко и премигна, за да спре сълзите си. Щеше да го намери. Трябваше да го намери.

Докато се приближаваше към стълбите, Софи видя белите тюлени пердета да помръдват и разбра, че леля ѝ я наблюдава. Хвърли поглед назад към Нитен и той кимна леко. Бе забелязал движението.

— Каквото и да кажеш, гледай да е простичко — посъветва я той.

Вратата се отвори и се появи дребната крехка фигура на леля Агнес, слаба и кокалеста женица с възлести колене и подути от артрит пръсти. Лицето ѝ бе ъгловато, с остра брадичка и правилни скули, а очите ѝ бяха дълбоко хлътнали. Стоманеносивата ѝ коса бе сресана назад и хваната в стегнат кок, и това изпъваше кожата на лицето ѝ.

— Софи — каза много тихо старицата. Приведе се напред и примижа късогледо. — А къде е брат ти?

— О, той идва, лельо — рече Софи, докато се качваше по стълбите към предната врата. Щом стигна горе, се наведе към леля си и я целуна по бузата. — Как я караш?

— Чакам ви да се върнете при мен — каза старата жена. Звучеше уморена.

Софи усети да я жилва чувство за вина. Макар че леля им често ги влудяваше, близнаците знаеха, че има добро сърце.

— Лельо, искам да те запозная с един мой приятел. Това е...

— Миямото Мусаши — каза много тихо леля Агнес и гласът ѝ се промени леко, стана по-дълбок, по-моцнен и властен. — Ето че се срещаме отново, Майсторе на меча.

Софи бе минала покрай леля си и влязла в тъмния коридор, но при тези странни думи спря и се завъртя рязко. Леля ѝ току-що бе заговорила на японски! И отнякъде знаеше името на Нитен — истинското му име. Та Софи дори не го бе представила! Момичето примигна: съвсем слаба струйка бял дим се виеше от старицата. И изведнъж миризмата на жасмин стана много силна.

Жасмин...

Изникнаха спомени.

Тъмни и опасни спомени: за огън и кръв, за небе с цвят на сажди и море, пълно с корабни останки.

— А къде е страховитата Ифа от Сенките? — продължи Агнес, минавайки от японски на английски.

Спомени за кристална кула, блъскана от кипнало море. Дълги назъбени пукнатини прорязаха повърхността ѝ само за да заздравеят мигновено. Мълния се изви в гигантски спирали около кулата. И една жена тичаше, тичаше, тичаше нагоре по безкрайно стълбище.

Софи усети как светът се раздвижи и завъртя около нея. Посегна да се опре на стената и осъзна, че сребърната ѝ аура блещука върху плътта ѝ.

Жасмин...

Спомени за жена, застанала на колене пред една златна статуя и стискаща в ръце малка, обкована в метал книга, докато зад нея светът се разпада на късчета стъкло и огън.

Нитен пристъпи към Агнес и се поклони дълбоко.

— Тя потъна в едно Сенкоцарство заедно с Архонтката Коатликуе, господарке — каза той.

— Жал ми е за Архонтката — промълви тихо леля Агнес.

И Софи изведнъж си спомни защо мирисът на жасмин ѝ е толкова познат. Това бе любимият парфюм на леля Агнес. А също и ароматът на Цагаглалал, Тази, която наблюдава.

А после светът се завъртя около нея и почерня.

ГЛАВА 13

На дивия североизточен бряг на Дану Талис една невъзможно висока, невероятно тънка кула от усукано стъкло се издигаше от морето край град Муриас^[1]. Градът бе древен, но кулата датираше от хилядолетия преди него. Когато Великите древни създали остров Дану Талис, издигайки морското дъно в един невероятен акт на стихийно съзидание, от дълбините бил изтръгнат и стъкленият шпил заедно с останките от град на Земните господари. Голяма част от този древен град бе споена в буци от разтопено стъкло, нашарени с нишки чисто злато — свидетелство за ужасните битки, водени от Земните господари с Архонтите и Великите древни във Времето преди времето.

Но кристалната кула бе чиста и блестяща, незасегната от невероятната жегата, стопила околните сгради. Намираше се върху скалисто парче земя, което се превръщаше в островче при всеки прилив. Бе изградена само от бял, подобен на кварц, кристал и променяше цвета си според времето и приливите: от мразовито сиво до ледено синьо и от алабастрово бяло до арктическо зелено. Когато вълните блъскаха по гладките стени, солената вода съскаше и кипеше, така че кулата бе непрестанно обвита в пара, макар че самите камъни бяха студени. Нощем шпилът й излъчваше бледа фосфоресцентна светлина с цвят на пресечено мляко, която пулсираше бавно и равномерно като голямо сърце, пращайки туптящи ивици светлина — червени и пурпурни — по дължината й. През зимните месеци, когато люти вихрушки връхлитаха откъм Великия лед на Върха на света, за да покрият град Муриас с дебел сняг и здрав лед, кулата оставаше незасегната.

Древните и Великите древни, живеещи в Муриас, гледаха на кулата със смесица от благоговение и ужас. Чудесата не им бяха непознати, те владееха Стихийните магии и малко неща бяха извън силите им. Знаеха, че обитават стар древен свят и че останки от прастарото му минало все още се спотайват в сенките. В продължение на поколения Великите древни и Древните, дошли след тях, се бяха борили с Архонтите и ги бяха победили, и дори бяха изстребили последните ужасни Земни господари. Силите на Древните — смесица от наука, подхранвана с аурална енергия — ги правеха почти неуязвими. Но дори те се бояха от самотния обитател на кулата. Легендата наричаше острова Тор Ри. На древния език на Дану Талис това означаваше *Кралската кула* — но никакъв крал не живееше там.

Кристалният шпил бе домът на Авраам Мага.

Високият червенокос воин в блестяща алена броня мина с олюляване през тясната врата, после се приведе и опря ръце на бедрата си, дишайки тежко.

— Авраам, тези стълби ще ме довършат — изпъшка той. — Сякаш продължават до безкрай и винаги ме оставят без дъх. Някой ден ще взема да ги преброя.

— Двеста четирийсет и осем — каза разсеяно високият кокалест мъж, застанал по средата на стаята. Съсредоточаваше се върху един синьо-бял

глобус, въртящ се във въздуха пред него.

— Мислех, че са повече. Винаги имам чувството, че се изкачвам с векове.

Авраам се извърна наполовина към него. Светлина от въртящия се глобус обля дясната част на лицето му, придавайки на тебеширената му кожа нездрав синкав оттенък.

— По пътя си дотук ти влезе и излезе от поне дузина Сенкоцарства, Прометей, стари приятелю. Защо мислиш, че ти казах никога да не се застояваш на стълбите? — добави той с лукава усмивка. — Да не би да имаш новини за мен? — Авраам Мага се обърна изцяло към високия воин.

Прометей се изправи и военната дисциплина му помогна да срещне погледа на Мага с безстрастно изражение. Преди да заговори, синият глобус се спусна и се зарея точно пред него, увиснал във въздуха между двамата.

— Какво виждаш, стари приятелю?

Прометей премигна и насочи вниманието си към глобуса.

— Светът... — започна той, после се намръщи. — Но нещо в него не е наред. Има прекалено много вода — изрече Древния бавно, наблюдавайки как глобусът се върти. Щом започна да различава формите на някои континенти, прозрението го осени. — Дану Талис го няма.

Авраам вдигна ръката си, обвита в метална ръкавица, и мушна с показалец сферата. Тя се пукна като мехур.

— Дану Талис го няма — съгласи се той. — Това е светът не какъвто ще бъде, а какъвто би могъл да бъде.

— Кога? — попита Прометей.

— Скоро.

Прометей откри, че се взира право в Авраам Мага. Още преди да го срещне за първи път, бе чувал легенди за загадъчния странстващ учител — фигура, за която се говореше, че не е нито Древен, нито Архонт, а по-стар и от едните, и от другите, по-стар дори и от Земяните господари. Казваха, че бил от Времето преди времето, но самият Авраам никога не обсъждаше възрастта си. Сестрата на Прометей, Зефания, му бе казала, че в историята на всяка раса се споменава за учител, мъдър пророк, донесъл знание и мъдрост на туземците в далечното минало. Имаше много малко описания на този учен... но доста от историите споменаваха фигура, която би могла да е Авраам Мага.

Светлорусата коса на Мага, сивите му очи и пепелявата кожа намериха, че произхожда от далечните северни земи, но той бе много по-висок от северняците, а чертите му бяха по-фини, с високи, изпъкнали скули. Освен това имаше и по един допълнителен пръст на всяка ръка.

През последните десетилетия Прометей бе върхлетяла Авраам.

Прометей знаеше, че според свидетелствата това се случвало с всички Велики древни — така че може би Авраам принадлежеше към тази раса — но след като от тях бяха останали толкова малко и те никога не се появяваха на обществени места, никой не знаеше истината. Зефания му бе обяснила, че когато Великите древни бъдат застигнати от изключително дълбока старост, върху ДНК-то им започвала да действа някаква болест или мутация, или може би дори регенерация.

Великите древни се променяха. И всяка Прометей бе различна.

Някои от тях се преобразяваха изцяло в чудовища, порастаха им козина и остри зъби; други ставаха хибридни създания, с криле или перки по телата. Някои се смеляха, а други израстваха до великански размери. Мнозина полудяваха.

Авраам бавно се превръщаше в прекрасна статуя. Златната му аура вече не сияеше над кожата му. Беше се наместила върху плътта и я бе покрила, придавайки ѝ метален вид. Лявата страна на лицето му, от челото до брадичката и от носа до ухото, представляваше твърда златна маска. Само окото му оставаше незасегнато, макар че бялото бе станало бледоминзухарено и златни нишки се виеха през сивия ирис. Всички зъби от лявата му страна бяха от чисто злато, а лявата му ръка бе покрита с нещо, което изглеждаше като златна ръкавица, макар Прометей да знаеше, че това всъщност е плътта му.

Изведнъж Древния осъзна, че Авраам се взира в него. Усмивка изви тънките му устни.

— Ти ме видя вчера — каза тихо Мага. — Не съм се променил оттогава.

Прометей кимна и бузите му придобиха цвета на огненочервената му коса.

Преобразяването бе едновременно ужасно и красиво. И макар че Авраам никога не говореше за него, двамата с Прометей знаеха, че може да свърши само по един начин: Проманата щеше да го превърне в жива статуя, неспособна на говор или движение, макар че умът му щеше да остане буден и любознателен. Прометей никога не го бе питал, но подозираше, че Мага знае точно колко време му остава.

— Кажете ми новините — рече Авраам.

— Не са добри — предупреди го Прометей. Видя болезнено изражение да пробягва по живата част от лицето на Мага, но продължи бързо. — Появиха се странници — както каза ти — на хълмовете южно от града. Но анпу ги чакаха. Заловиха ги и ги откараха с виманите. Нямам представа къде са сега, но предполагам, че са в тъмниците под имперския дворец.

— В такъв случай са недостижими за нас, което означава, че сме обречени. — Авраам се извърна. Вдигна двете си ръце и синьо-белият глобус се появи отново във въздуха. Тънки бели облаци се завихриха около сферата, плувайки над зелено-кафявите земни маси. А по средата на глобуса бе остров Дану Талис.

— Какво ще стане сега? — попита Прометей.

Авраам събра двете си длани — металната и живата — и обхвана реещия се свят. После стисна. Зрънца от синьо и бяло, зелено и кафяво се посипаха като пясък между пръстите му. Той се обърна към Древния и светлина бликаше от металната част на лицето му.

— Сега светът ще свърши.

[1] Легендарен потънал град в келтската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

— Това е Нерей — каза бързо Николо Макиавели на Били Хлапето. Лявата му ръка бе отпусната върху рамото на младежа, но пръстите му се бяха впили в един нерв отстрани на шията. Всеки път, когато Били си отвореше устата да каже нещо, Макиавели стисваше, за да го накара да млъчи. — Били, това е Морския старец, един от най-могъщите Древни. — Той отпусна за миг натиска си върху шията на безсмъртния.

— Радвам се да се запознаем, не ще и дума — изграчи Били.

Ярката бяла светлина, сътворена от Макиавели, все още озаряваше тунела. Тя разкриваше нисък, широкоплещест мъж, с гъста, дълга до раменете коса и силно накъдрена брада. Грозно изгаряне обезобразяваше мургавото му чело, а още няколко подобни осейваха гърдите и раменете му. Беше облечен в изплетен от водорасли елек, а в лявата си ръка държеше остър каменен тризбец. Нерей тръгна напред, а бялата светлина се сниши и озари долната половина на тялото му. Макиавели усети как Били си поема смаяно дъх и пръстите му още веднъж стиснаха нерва на шията на американеца, за да му попречи да коментира. Морския старец бе човек само от кръста нагоре; отдолу се виеха и гърчеха дълги октоподски пипала.

— За мен е чест да се срещнем — каза Макиавели.

— А ти си безсмъртният италианец. — Гласът на Нерей звучеше като бълбукане. — Онзи, когото наричат Създателя на кралете.

Макиавели се поклони.

— Не съм чувал тази титла от дълго време.

— Така те наричаше твойт господар — продължи Морския старец.

— Господарят ми е много великодушен — рече любезно безсмъртният.

— Господарят ти е много опасен. И не е особено доволен от теб. Както и да е, това не е моя грижа. Възложиха ми да ти съдействам, Създателю на кралете. Какво искаш?

— Бях пратен тук да освободя съществата от килиите, за да нападнат Сан Франциско. Според заповедите, трябва да започна със земноводните твари и да ги пусна в залива. Казаха ми, че ти и дъщерите ти ще ги поведете към града.

Гласът на Нерей бе влажен и лепкав.

— Разполагаш ли с думите, които ще събудят създанията?

Макиавели вдигна една цветна снимка с висока резолюция.

— Моят господар ми прати това. То е от Пирамидата на Унис.

Нерей кимна. Три от пипалата му се размахаха във въздуха пред италианеца.

— Дай да видя.

Макиавели отстъпи крачка назад от посягащите пипала на Древния.

— Не ми ли вярваш, безсмъртни? — сопна се Нерей.

Макиавели обърна снимката към създанието.

— Не искам да се намокри — обясни той. — Разпечатах я на мастиленоструен принтер. От влагата мастилото ще се разтече. А аз със сигурност не искам да разочаровам господаря си отново.

— Вдигни я. Дай да погледна. — Нерей се наведе напред и присви очи. После неохотно бръкна в един джоб на елека си и извади запечатваща се найлонова торбичка. В нея имаше калъф за очила. Нерей го отвори, извади чифт очила за четене, постави ги на носа си и погледна отново снимката. — Старото царство — промърмори той, после кимна. — Това са Словата. Внимавай, италианецо, в тях се крие голяма сила. Какво искаш да освободиш най-напред?

Макиавели пусна Били и бръкна в джоба си да извади лист хартия.

— Моят господар ми даде също така и инструкции — каза той, докато разгъваше листа, за да разкрие поредица от точки и тирета.

— Имаме ли кракен? — попита бързо Били. — Можем ли да освободим кракен?

Нерей и Макиавели се обърнаха да изгледат младия американски безсмъртен.

— Какво? — попита Били, местейки очи от единия към другия. Обърна се към Макиавели. — Какво?

Сивите очи на италианеца проблеснаха предупредително.

— Нямаме кракен — каза Нерей. — Освен това, дори и да имаме, те са горе-долу толкова големи. — Доближи палеца и показалеца си, така че между тях останаха само два-три сантиметра.

— Мислех, че са по-едрички.

— Моряшки приказки. А както знаеш, моряците са ужасни лъжци.

— Какво имаме? — попита Макиавели. — Като за начало ми трябва нещо драматично, нещо зрелищно, което да направи впечатление на хората и да привлече вниманието им.

Нерей се замисли за момент, а после се усмихна, показвайки зловещите си зъби.

— Имам Лотан^[1].

Макиавели и Били се втренчиха неразбиращо в него.

— Онзи Лотан — наблегна Нерей.

Двамата безсмъртни поклатиха глави.

— Нямам никаква представа какво е това — призна Макиавели.

— Хич не ми звучи страшно — рече Били.

— Седмоглав морски змей.

Макиавели кимна.

— Това може да свърши работа.

— Със сигурност ще им привлече вниманието — промърмори Били.

[1] Седмоглав морски змей в митовете на древния град държава Угарит, съществувал на територията на днешна Сирия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

— Следят ни — каза Джош.

Джон Дий и Вирджиния Деър се завъртяха в седалките, за да погледнат през задното стъкло. Петима колоездачи въртяха бясно педали след тях, криволичейки умело между колите на долното ниво на моста „Оукланд Бей“. Свиреха клаксони и звукът отекваше в металните подпори и стоманеното горно ниво.

— Мислех, че не пускат колела на моста — каза Дий, като посегна към меч в краката си.

— Защо не излезеш да им го кажеш? — обади се Вирджиния Деър.

— Два мотоциклета се приближават бързо, отляво и отдясно — рече Джош. По друго време вероятно щеше да е уплашен, но последната седмица го бе променила. Беше го направила силен и уверен. Освен това можеше да се отбранява, помисли си той, хвърляйки поглед към каменния меч на пода до себе си.

— Може да не е нищо... — започна Дий.

— Носят раници — добави Джош.

— Торбалани — каза уверено Деър.

Джош хвърли поглед към двете странични огледала и пулсът му се ускори. И от двете страни се виждаха мотористи с черни шлемове.

— Точно зад нас са.

— Ти се съсредоточи върху шофирането — рече Дий. — Ние с Вирджиния ще се погрижим за това.

— Отпред движението е спряло — каза равно Джош, гледайки светещите стопове по-надолу по моста. Гласът му бе спокоен, овладян.

Дий се приведе напред между седалките. После посочи наляво.

— Хвани изхода към Острова на съкровищата. Не давай мигач, просто го направи.

Джош завъртя волана и тежката кола кривна с писък на гуми през две пътни ленти. Мотористът отляво удари спирачки и задната му гума остави дълга, димяща дия. Мотоциклетът се заклатушка и падна, и мъжът се изтърколи по земята. Коли спряха със свистене.

— Добра работа — рече Вирджиния. — Отдавна ли караш кола?

— Не много отдавна — Джош се ухили, — но през последната седмица насъбрах доста практика.

Пътят изви вляво и очите на Джош се насълзиха, щом излезе от сенчестото долно ниво на моста на яркото слънце. После изведнъж пред него се ширна Заливът на Сан Франциско и градът отвъд. В далечината, точно срещу него, на сред залива се намираше остров Алкатраз.

— Вирджиния. Мотористът се приближава от твоята страна! — извика Джош.

Жената натисна бутона за сваляне на прозореца. Останалият моторист се бе изравнил с летящата лимузина и се опитваше да бръкне в раницата с дясната си ръка, докато управлява мотоциклета с лявата.

— Здравсти — каза тя. Сумрачната вътрешност на колата се озари от топло зелено сияние и въздухът се изпълни с аромата на градински чай.

Вирджиния потърка палец и показалец и Джош видя в огледалото как между тях се появява малко топче зелена енергия. Тя го запрати срещу моториста.

— Не улучи! — сопна се Дий. — Чакай, нека аз да...

— Търпение, докторе, търпение — рече Вирджиния.

Предната гума на мотоциклета изведнъж се разпадна на черен прах. Спиците се огънаха, колелото поддаде и той кривна встрани. Предната вилка дереше бетона, мятайки дъжд от искри. После моторът се блъсна в ниската предпазна стена откъм залива, мъжът бе изхвърлен през нея и изчезна без никакъв звук.

— Ти си изгънчена както винаги, Вирджиния — каза Дий.

Джош натисна здраво педала и се понесе с рев по булеварда. Зад тях движението спря, шофьори наизскачаха от колите и се втурнаха да помагат на мотоциклетиста. Джош намали, когато шосето започна да се спуска към острова. Отдясно се виждаше малък яхтклуб. Той зърна с крайчеца на окото си някакво движение, докато пресичаше Макала Роуд, и без да мисли, натисна газта до дупка. Колата се стрелна напред и Вирджиния и Дий бяха отхвърлени назад в седалките.

— Колоездачите се върнаха — каза Джош. Макар че сърцето му препускаше бясно, не изпитваше страх. Усети се, че механично подготвя стратегии и измисля маршрути за измъкване. Направи една бърза сметка. — Много са.

Колоездачите се бяха появили от страничния път и сега бясно въртяха педали след колата. Осем от тях носеха огледални очила и аеродинамични каски, които им придаваха смътно насекомоподобен вид.

— Това започва да става досадно — промърмори Дий. — Карай нататък. Свий надясно при яхтклуба. Имам една идея. — Той погледна към Вирджиния. — Можеш ли да ги спреш? — Посочи с палец колоездачите.

Вирджиния Деър го дари със смразяващ поглед.

— Спирала съм цели армии. Нима си забравил?

— Съмнявам се, че някога ще ми позволиш да го забравя — въздъхна той. После запуши ушите си с пръсти.

Вирджиния свали прозореца си наполовина, опря флейтата на ръба на стъклото, пое си дълбоко дъх, затвори очи и духна лекичко.

Звукът бе ужасяващ.

Джош го усети дълбоко в костите си. Беше като зъболекарска машинка... само че по-лошо, много по-лошо. Зъбите и скулите го заболяха и той буквално чувстваше звука зад дясното си ухо. Златната му аура лумна около главата му, за да го предпази, и в миг черепът му бе обгърнат от древен воински шлем. Звукът моментално отслабна. Джош отвори и затвори уста, за да отпусне напрегнатите мускули на челюстта си. Скоростта, с която бронята се бе образувала около тялото му, бе изумителна, и той нямаше спомен да я е викал съзнателно. Сгъна обвитите си в ръкавици пръсти. Дали това означаваше, че му става по-лесно да оформя и контролира аура си?

Появи се чайка. Долетя откъм водата, устремена право към предното стъкло, и за миг Джош си помисли, че ще се блъсне в него. В последния момент обаче тя се издигна, мина над колата и кацна на каската на първия колоездач. Велосипедът се заклати лудо, докато мъжът се опитваше да прогони птицата от главата си.

Втора и трета чайка се спуснаха от небето и изведнъж небето се изпълни с големите бели птици. Те се спуснаха към колоездачите, като пляскаха с криле и крякаха, засипваха ги с бели цвъчки и ги кълвяха. Първият

велосипедист се строполи с трясък и вторият се блъсна в него. Третият, а после и четвъртият паднаха върху тях. Останалите спряха, захвърлиха колелата си и заотстъпваха, махайки безрезултатно с ръце към пищащите и кръжащи птици.

Вирджиния се облегна, отпуснала флейтата в скута си, и вдигна прозореца.

— Доволен ли си? — попита тя Дий.

Докторът извади пръсти от ушите си.

— Просто и ефективно, с усет към драматизма, както винаги.

В огледалото за задно виждане Джош гледаше как огромно ято чайки се стрелкат и кръжат над хаоса от тела и велосипеди на пътя. Птиците кълвяха падналите колоездачи. Една грабна някаква каска и отлетя с нея, друга изтръгна седалката на едно колело. Всички мъже бяха покрити от главата до петите в птичи изпразнения. Цялото движение на пътя бе спряло и повечето шофьори бяха наизвадили телефони и цифрови камери, за да запишат необичайната сцена.

— Бас държа, че ще го качат веднага в „Ютуб“ — промърмори Джош.

— Какво има в тези раници? — попита пак той.

— Вече ти казах — усмихна се Вирджиния. — Не би искал да знаеш!

— Всъщност искам — възрази Джош.

— Завий тук — нареди Дий, посочвайки вдясно. — Намери място за паркиране.

Джош сви по „Клипър Коув Уей“ и спря на едно празно място между две скъпи спортни коли. Дръпна ръчната спирачка и се завъртя в седалката, за да изглежда двамата безсмъртни.

— А сега какво?

Дий отвори вратата и излезе навън. После бръкна обратно в колата да извади двата каменни меча. Затъкна ги в колана си.

— Да вървим — каза той.

Нито Джош, нито Вирджиния помръднаха.

— Няма да мръдна от мястото си, докато не разбера какво правим тук — процеди Вирджиния.

Магьосника пхна глава обратно в колата.

— Както съвсем правилно отбеляза, ние сме заклещени в Сан Франциско. А сега сме заклещени и на Острова на съкровищата. Има само един път за влизане и излизане от острова, и ние знаем, че го наблюдават. — Той се обърна да погледне към ятото чайки, все още скупчено около падналите колоездачи. — Имаме нужда от стратегия...

— Лодка — каза веднага Джош.

Дий го погледна изненадано.

— Да, точно така. Ще наемем лодка, ако можем, или ще я откраднем, ако се налага. Докато някой стигне дотук, отдавна ще сме заминали.

— Накъде? — попита Вирджиния.

Дий потърка радостно ръце.

— Към последното място, на което ще ни търсят.

— Алкатраз — каза Джош.

ГЛАВА 16

Всичко е било сън.

Нищо повече от особено ярък сън. И то какъв сън!

Софи Нюман лежеше по гръб на леглото си и се взираше нагоре в познатия таван. Преди много време някой — може би майка ѝ, която бе невероятно талантива художничка — бе боядисала тавана в наситено тъмносиньо. Сребърни звезди образуваха съзвездията Сириус и Орион, а огромен ярък полумесец заемаше тъгъла, противоположен на леглото ѝ. Луната бе нарисувана с фосфоресцираща боя и сиянието ѝ я приспиваше всеки път, когато прекарваше нощта в дома на леля си. Стаята на Джош, в съседство с нейната, бе пълна противоположност: бледосиня, с огромно златно слънце по средата на тавана. Най-много от всичко Софи обичаше да заспива, загледана в тавана, проследявайки формата на съзвездията. Често си представяше, че пада нагоре към звездите, а после сънуваше, че лети. Тези сънища ѝ харесваха особено много.

Софи се протегна и се зачуди колко ли е часът. В стаята цареше полумрак, което обикновено означаваше, че е точно преди разсъмване, но го нямаше онова усещане за покой във въздуха, характерно за миговете преди градът да оживее. Очите ѝ се откъснаха от тавана и се плъзнаха надолу: нямаше и следа от утринен светлик по стените. Всъщност стаята бе сумрачна, което наемкаваше, че е ранен следобед. Толкова ли се беше успала? Бяха ѝ се присънили такива шантави неща. Нямаше търпение да разкаже на Джош.

Софи се претърколи... и откри, че леля Агнес и Пернел Флаemel седят отстрани на леглото и я гледат. И изведнъж ѝ се догади ужасно: не беше сън.

— Будна си — каза леля Агнес.

Софи присви очи към леля си. Старицата изглеждаше досущ както винаги и въпреки това момичето знаеше, че тя не е обикновено човешко същество.

— Тревожехме се за теб — рече Агнес. — Стани, вземи си душ и се облечи. Ние ще те чакаме в кухнята.

— Имаме да си поговорим за много неща — добави Пернел Флаemel.

— Джош... — започна Софи.

— Знам — каза нежно Пери. — Но ще го върнем, обещавам ти.

Софи се надигна в леглото, придърпа колена до брадичката си и зарови лицето си в ръце.

— За миг си помислих, че всичко е било сън. — Тя си пое дълбок, треперлив дъх. — И исках да разкажа на Джош, и да се посмеем заедно, и после да се опитаме да отгатнем откъде са се взели различните части от съня, и после... — Сълзите бликнаха и я разтърси ридание. Сребърни капчици опръскаха чаршафите. — Това не е сън. Истински кошмар е.

Изкъпана, облечена в чисти дрехи и чувствайки се малко по-добре, Софи тъкмо излизаше от стаята си, за да слезе в кухнята, когато чу гласовете откъм спалнята на леля ѝ в дъното на коридора.

Леля ѝ.

Тези думи я смразиха.

Откакто се помнеше, семейството ѝ ходеше на гости на леля Агнес. Близнаците имаха собствени стаи в къщата, а предната спалня винаги бе отделена за родителите им. Софи и Джош знаеха, че Агнес всъщност няма кръвна връзка с тях, макар че е свързана някак си със сестрата или братовчедката на баба им. Но винаги я бяха наричали леля: дори майка им и баща им наричаха старата жена леля Агнес.

Коя беше тя? Какво беше тя?

Софи бе видяла бялата ѝ аура, бе помирисала жасмина, беше я чула да говори на японски с Нитен и да се обръща към него с истинското му име. Агнес беше Цагаглалал, която не бе Древна, но бе по-стара от Потомците. Дори Зефания, Вещицата от Ендор, знаеше много малко за нея.

Изведнъж спомените се запроцеждаха през съзнанието ѝ.

Блестяща кристална кула, блъскана от огромни вълни, които се превръщаха в пара, щом я докоснат.

Златна маска.

Сборника.

Тези спомени обаче изчезваха също толкова бързо, колкото се появяваха, оставяйки след себе си повече въпроси, отколкото отговори. Единственото, което Софи знаеше със сигурност, бе, че старицата, която цял живот бе смятала за леля Агнес, бе Цагаглалал, Тази, която наблюдава. Оставаше обаче смразяващият въпрос: Кого наблюдаваше тя? И защо?

Софи тръгна по коридора към спалнята на Агнес. Трябваша ѝ няколко мига, за да разпознае гласовете, носещи се иззад затворената врата. Двама мъже говореха едновременно, минавайки с лекота от японски на английски и обратно: Прометей и Нитен. Софи бе толкова зашеметена от всичко случило се, че дори не се изненада, че Господаря на огъня е там. Инстинктивно разбра, че и двамата знаят, че е в коридора. Опря длан в бялата врата и се готвеше да я бутне, но вместо това почука лекичко.

— Може ли да вляза?

— Заповядай — каза тихо Прометей.

Софи бутна вратата и пристъпи в стаята.

Макар че посещаваше тази къща от над десет години, тя никога не бе виждала спалнята на леля си отвътре. Дватама близнаци открай време изпитваха силно любопитство към нея. Вратата винаги бе заключена и Софи си спомни, че веднъж се бе опитала да надникне през ключалката само за да открие, че на гърба на вратата има окачено нещо, което закрива дупката. Джош дори бе опитал да се покатери на едно дърво в градината и да надникне през прозорците, но клонът се счупи под него. За щастие розовите храсти на леля Агнес смекчиха падането, макар че го надраскаха от главата до петите. Агнес не каза нищо, докато промиваше раните му със зловонна синя течност, която, освен че миришеше гадно, и пареше, но и двамата близнаци знаеха, че старицата се досеща какво са се опитвали да сторят. На следващия ден на прозорците ѝ се появиха нови дантелени пердета.

Софи винаги си бе представяла, че стаята ще изглежда като извадена от Викторианската епоха — с тежки тъмни мебели, орнаментиран часовник с голям циферблат върху полицата на камината, стени, отрупани с картини в дървени рамки, и голямо легло с балдахин, дантелени възглавници, старомодни покривки и грозен юрган.

С изумление установи, че стаята е простичко обзаведена, дори аскетична. Беше боядисана в бяло, а по средата ѝ бе поставено единично

легло. Нямаше картини, само малък, недодялан и гладко полиран дървен шкаф до едната стена, който съдържаше малка колекция от древни артефакти. Софи предположи, че това са подаръци от родителите ѝ за Агнес: върхове на копия, монети, дрънкулки, мъниста и зелено каменно украшение с формата на скарабей. Единственото цветно петно в стаята освен скарабея, бе капан за сънища, окачен на прозореца над горния край на леглото. Той представляваше деликатен тюркоазен кръг, в който имаше два разположени един в друг шестоъгълника, държани от златна тел. Всеки от тях бе изящно изработен от черен оникс и злато, а в центъра на вътрешния шестоъгълник имаше изумруденозелена плетеница. Софи предполагаше, че когато слънцето изгрее сутрин, светлината огрява капана за сънища и бялата стая оживява в цветовете на дъгата.

Сега стаята бе в сянка.

Нитен и Прометей стояха от двете страни на тясното легло на Агнес.

Върху белите чаршафи лежеше неподвижно Никола Фламел.

Софи усети как сърцето ѝ подскочи. Ръцете се стрелнаха към устата ѝ.

— Нали не е...

Прометей поклати голямата си глава и момичето внезапно забеляза, че червената му коса е побеляла през няколкото часа, откакто го бе видяла за последен път. Зелените му очи бяха налети със сълзи и това ги караше да изглеждат огромни.

— Не, не е. Не още.

— Но скоро — прошепна Нитен. Посегна и притисна нежно ръка към челото на Алхимика. — Никола Фламел умира. Няма да доживее до края на деня.

ГЛАВА 17

Хванати подръка, подобно на всяка друга двойка, излязла на вечерна разходка, Изида и Озирис вървяха по „Ке де Монтебело“ по бреговете на Сена в Париж. Отляво, огряна в топлата златиста светлина на прожекторите, бе тяхната цел, катедралата „Нотър Дам“.

— Хубава е — каза Изида на език, който е бил древен, преди фараоните да управляват Египет.

— Много е хубава — кимна Озирис. Кехлибарената светлина се стичаше по бръснатия му череп. Беше свалил слънчевите си очила и те висяха сгънати на врата му върху бялата тениска. Изида все още носеше своите и две миниатюрни катедрали се отразяваха в черните стъкла.

Макар че наближаваше десет часа вечерта, около прочутата забележителност обикаляха много туристи — може би дори повече от нормалното. Унищожаването на гаргойлите по-рано тази седмица бе привлякло вниманието на медиите от цял свят. Някои твърдяха, че това е терористичен акт или вандализъм, други предполагаха, че се дължи на глобалното затопляне и киселинната ерозия, но повечето вестници вече говореха за обикновено отслабване на камъка. Гаргойлите бяха издялани на сградата преди повече от шестстотин години. Беше само въпрос на време някои да се отчупят.

— Харесва ми това Сенкоцарство — каза изведнъж Изида. — Винаги ми е било любимото. Ще се радвам да поемем отново контрол над него.

— Скоро — съгласи се Озирис. — Всичко идва по местата си.

Изида стисна ръката на своя съпруг, за да подчертае думите си.

— Помниш ли времето, когато сътворихме този свят?

— Ние ли? — подразни я той.

— Е, всъщност ти. Но и аз помогнах — добави тя.

— Така е.

— Това не беше първият ни свят, нали? — попита тя и съвършено гладкото ѝ чело се набръчка, докато се мъчеше да си спомни.

— Не. Не помниш ли... направихме една-две... ами, може би трябва ги наречем грешки?

Изида кимна.

— Имаше няколко проби и грешки.

— Предимно грешки. Когато Дану Талис потъна, не знаехме за отровната дива магия във въздуха. Отне ни известно време да осъзнаем, че тя омърсява всичко, създадено от нас, и трябва да изчакаме няколко века, преди да започнем да градим света. — Той сви рамене. — Но откъде можехме да знаем? — Спря, внезапно зърнал старицата с бялото бастунче, която седеше на една метална пейка край тротоара. Беше обърната с гръб към катедралата и с лице към реката. — Как е стигнала дотук преди нас? — ахна той. — Когато си тръгнахме, беше още в катакомбите с Марс Ултор.

Старицата вдигна лявата си ръка и без да извъръща глава, им даде знак да се приближат.

— Откъде знае, че сме тук? — прошепна Изида. — Не може да ни види, нали?

— Кой я знае на какво е способна — промърмори Озирис. — Милейди Зефания — каза той високо, приближавайки се към пейката.

— Седнете при мен. — Зефания, Вещицата от Ендор, произнесе краткото изречение като заповед.

Изида и Озирис размениха бързи погледи, преди да се разделят, за да седнат от двете страни на старицата.

— Съпругът ви ще се присъедини ли към нас, мадам? — попита Озирис, като се оглеждаше.

— В момента е зает. Той... наваксва пропуснатото — каза тя с крива усмивка. — Светът се е променил, откакто крачеше за последен път по него.

— А как се чувства? — попита Изида.

— Ами, като се има предвид какво е изтърпял, в забележително добра форма. Ядосан е, разбира се. А когато цялото това... — Тя махна неясно с ръка във въздуха и в парижката нощ се разнесе мирис на горящо дърво. — Когато цялото това вълнение свърши, мисля, че двамата с него ще проведем нелек разговор. Ако оцелеем, разбира се. — Вещицата млъкна и продължи да се взира право напред. Лицето ѝ бе скрито под големите слънчеви очила. Бе отпуснала ръце върху бялото бастунче, опряно в паважа точно пред нея.

— Защо ни повика? — попита бавно Озирис. — Ти не говориш с нас от хилядолетия; непрекъснато взимаш страната на хората и пречиш на всичко, което правим. А сега изведнъж искаш — не, настояваш — да се срещнем.

— Хубаво е — каза Зефания на древния език на Дану Талис, пренебрегвайки въпроса. — Откога не сме седели и не сме си бърбрили така?

— Ние никога не сме си бърбрили — каза Озирис с усмивка, която разкри блестящите му бели зъби. — Ти винаги си заповядвала, изисквала и нареждала.

— Отнасяше се с нас като с деца — добави Изида с нотка на гняв в гласа.

— Та вие си бяхте деца. Авраам бе прав. Вие бяхте глезени, капризни деца. — Зефания си пое дълбоко дъх. — Но предполагам, че трябваше да се отнасям с вас... — Тя млъкна, търсейки нужната дума.

— По-мило? — предположи Изида.

— По-разбиращо? — добави Озирис.

— Щях да кажа *по-твърдо*. — Тя обърна лице към жената с късата черна коса. — Изглежда, някои неща не се променят.

— А някои се променят, Зефания — рече Изида. — Ти си остаряла, докато ние сме още млади и жизнени.

— Остаряла? — Вещицата се усмихна. — Външността би могла да е измамна. — Само за миг — почти твърде бързо, за да бъде забелязана — промяна затрепка по цялото тяло на Вещицата от Ендор, изведнъж кожата ѝ стана бяла, черна, жълта, зелена и кафява. Жената на пейката стана висока, ниска, дебела, невероятно слаба, първо — стара, после — млада, а после — на средна възраст. — Аз съм — и винаги съм била — много неща. Докато вие двамата — добави тя и гласът ѝ стана по-твърд — винаги сте били парвенюта.

— А ти винаги си била тиранка, която... — започна Изида.

— Стига — сопна се Озирис. — Всичко това е минало. Много далечно минало.

Вещицата кимна.

— Много далечно минало. И стореното си е сторено, и никой не може да го промени. — Подутите ѝ кокалчета се стегнаха върху главата на белия бастун. — Само че вие се опитвате да промените миналото.

Изида отвори уста да заговори, но Озирис я спря с клатене на глава.

— Не се опитвайте да отричате — каза Зефания. — Знам за вашия план от хилядолетия. — Тя посегна към тъмните очила и ги смъкна надолу по носа си, после се обърна да изгледа подред двамата. Вещицата от Ендор нямаше очи; в орбитите ѝ бяха поставени два овала от огледално стъкло. — Ах, какви неща съм виждала — рече тя. — Неизброими варианти на бъдещето, на възможното минало и на настоящето.

— Какво искаш, Зефания? — попита студено Изида.

Вещицата отново пренебрегна въпроса.

— Отначало се противопоставях на плана ви и правех всичко по силите си да го осуеят. Искях това Сенкоцарство да бъде оставено на мира. Затова предпочетох да не се меся, когато вашите служители се биеха с Потомците. Умишлено не отвърнах, когато хората ви предизвикаха земетресения и потоци, защото знаех, че накрая всичко ще се уравни. Вие ще спечелите някои битки, противниците ви — други, и всичко ще си остане по старому.

— Както е било в продължение на хилядолетия — каза Озирис.

Вещицата кимна в знак на съгласие.

— Докато не намерихте доктор Джон Дий.

— Чудесен служител. Хитър, с широки познания, амбициозен, любопитен и много, много могъщ — рече бързо Изида.

— А сега е напълно извън контрол. И всички тези качества — хитростта, знанията, амбицията, любопитството и могъществото му — са насочени срещу вас.

— Взели сме мерки, за да го обезвредим — каза уверено Изида. — Няма да се измъкне.

— Досега ви се измъква — отвърна Зефания. — Трябваше да действате в мига щом узнахте за намерението му да събуди Архонтката Коатликуе.

Изида понечи да поклати глава, но Озирис каза:

— Права си, разбира се. Трябваше. И наистина, говорехме си дали Макиавели да не го обезвреди.

— Сега действията му заплахват не само този свят, а всички Сенкоцарства. — Зефания се изправи внезапно и Изида и Озирис последваха примера ѝ. — Елате с мен — каза тя.

Сгъна бялото си бастунче и го прибра в джоба си, след което хвана двамата подръка.

— Не се плашете — рече тя безгрижно, потупвайки мускулестата ръка на Озирис.

— Не се страхувам от теб — сопна се Изида.

— А би трябвало, миличка. Наистина би трябвало. Повървете с мен до катедралата и нека ви разкажа за едно бъдеще, което видях — бъдеще, в което Коатликуе скиташе на свобода; бъдеще, в което Архонтката вилнееше из Сенкоцарствата, оставяйки подире си само пепел. Бъдеще, в което ние не съществувахме. Нямаше вече Древни, нито Потомци. И когато всички ние изчезнахме, тя се зае с хората. Впрочем вие двамата бяхте сред първите, които умряха, и то по ужасен начин — добави тя.

— И къде беше Дий в това твоё бъдеще? — попита Озирис.

— В безопасност — рече Зефания. — Той бе откъснал този свят от Сенкоцарствата с помощта на Мечовете на силата, унищожавайки всички портали към Шибалба. Управляваше Земята като император.

— А Деър, убийцата, тя с него ли беше? — попита Изида.

— В това бъдеще тя бе мъртва. Предадена от Дий и изядена от Архонтката.

— А това възможно бъдеще ли е или вероятно бъдеще? — попита предпазливо Озирис.

— Нито едно от двете. Събитията продължиха напред. Нишките на времето се разместиха и се сплетоха в нова шарка. Дий има нов план, още по-мощен. — Вещицата дръпна двамата и ги накара да спрат. — Почакайте за момент.

Тримата спряха пред голямата готическа катедрала и Зефания вдигна глава, почти сякаш можеше да види сградата.

— Хммм, ето на това място се е водила битката... — Тя завъртя лице наляво-надясно, душейки въздуха. — Още се усеща мирисът на магия.

— Ванилия — каза Изида.

— Портокал — добави Озирис.

— И ментата на Фламел — промърмори Зефания, — както и вонята на Дий и Макиавели.

Един изтормозен на вид пазач се движеше сред туристите, които се спираха да снимат обезобразената фасада на сградата, и се мъчеше да ги накара да се отдалечат, в случай че паднат още камъни. Насочи се право към странната тройка, която стоеше твърде близо до фасадата. Точно когато пазачът стигна до тях, гологлавият мъж се обърна и му се усмихна. Пазачът видимо пребледня, сякаш е зърнал призрак. Отдалечи се със залитане, без да се обръща назад.

— Върнете ме на пейката — нареди Зефания.

Изида и Озирис я отведоха обратно до мястото, където бе седяла.

— Вие никога не сте харесвали Авраам Мага, нали? — попита Зефания.

— Не — рече бързо Изида.

Озирис се забави малко, преди да отговори.

— Мисля, че всички се страхувахме от него — каза той накрая.

— Аз съм работила с Авраам дълго време и мисля, че започнах да го разбирам по-добре от останалите, но пак не съм сигурна какво представляваше. Предтеча, може би; може би дори Архонт. И със сигурност в него имаше от кръвта на Великите древни. Прометей и аз бяхме с него, когато Промяната започна да завладява тялото му. Гледах го как работи ден и нощ, без да спира, за да създаде Сборника. — Тя се изсмя и звукът бе изпълнен с горчивина и тъга. — Знаете ли защо той създаде Книгата?

— Като хранилище на световното знание? — предположи Озирис.

— Книгата бе създадена с една-единствена цел. Авраам знаеше, че това време ще настъпи.

— Кое време? — попита Изида.

— Като изоставихте Дий и го обявите за утлага, вие си създадохте опасен враг. Той възнамерява да унищожи всички ни.

— Как? — попита Озирис. — Дий е могъщ, но не чак толкова.

— Вече е. Сборника е у него. Той съдържа всичкото знание на света. Освен това Дий разполага със Златния близък да му превежда. Има достъп до някои от най-старите и смъртоносни магии на света. Намерението му е да се върне назад във времето и да унищожи Древните на Дану Талис. — Тя се изкиска глухо. — Ще се погрижи всички ние да умрем в онзи ден, когато островът потъне.

Смехът на Изида отекна ясен и чист в нощния въздух. Някои туристи се обърнаха да я погледнат, усмихвайки се при този звук, но съпругът ѝ остана с

каменно лице, ококорен от смайване. Накрая смехът на Изида заглъхна и се възцари тишина. Озирис кимна.

— Да... да, би могъл да го направи. И което е по-важно, би го направил.

— Как да го спрем? — попита Изида.

— Значи най-после решихте да поискате съвет от мен?

— Моля те, Зефания — обади се Озирис.

Старицата посегна да потупа дланта му.

— Защо мислите, че освободих съпруга си от неговото проклятие? — каза внимателно тя. — Защо мислите, че изобщо го омагьосах? Трябваше да го опазя жив и здрав за този ден.

— Знаела си, че това ще стане? — попита невярващо Изида.

— Знаех, че може да стане. — Тя дръпна очилата си надолу, за да разкрие лицето си. — Дадох очите си за това.

— Къде е Марс Ултор сега? — попита Озирис.

— Отиде в Сан Франциско да убие доктор Джон Дий.

ГЛАВА 18

— Това изобщо не е като да караш кола. — Джош скърцаше със зъби и стискаше кормилото, докато моторната лодка, която Дий бе наел в яхтклуба на Острова на съкровищата, срещна още една вълна. Сблъсъкът бе толкова силен, че зъбите му изтракаха и той буквално подскочи върху твърдата винилна седалка.

— По-бързо, по-бързо! — подтикваше го Вирджиния Деър, без да обръща внимание на оплакванията на Джош. Тя седеше на мястото на помощник-водача и дългата ѝ коса се вееше зад нея, опръскана с водни капчици. Когато се обърна към Джош с грейнали от вълнение сиви очи, той се изненада — изглеждаше толкова млада, че почти можеше да си я представи в неговата гимназия.

— Не — изграчи доктор Джон Дий от задния край. Английският магьосник се бе привел над кърмата, пребледнял и потен. Морската болест го бе хванала почти от мига, в който Джош внимателно изкара лодката от навеса на яхтклуба в развълнуваните води на залива. — По-бавно, по-бавно — рече жално той.

Джош трябваше да признае, че изпитва мъничко задоволство от своето превъзходство. Погледна към Вирджиния и двамата се ухилиха; после Деър кимна към лоста за газта. Джош го побутна напред и двата мощни извънбордови двигателя зареваха, биейки водата на пяна току до главата на Дий. Чу се зададеният вик на Магьосника и когато с Вирджиния се обърнаха да го погледнат пак, откриха, че се взира в тях, измокрен до кости.

— Не е смешно. Изобщо не е смешно. Ти си виновна, Вирджиния — изръмжа Дий.

— Мислех си, че малко наплискване с вода ще те събуди. — Тя погледна към Джош. — Той винаги е бил ужасен моряк. Това бе една от причините да пропусне испанската армада. Освен това винаги е имал слаб стомах — добави тя, — което прави избора му на миризмата още по-изненадващ.

— Харесвам миризмата на сярата — промърмори Дий от задната част на лодката.

— Чакай малко. — Джош за момент забрави за неразположения Магьосник. — Сам ли си избираш миризмата на аурата? — За първи път чуваше за това. Зачуди се дали може да промени своята на нещо по-драматично. — Всяка миризма ли можеш да избереш?

— Разбира се. Е, с изключение на хората със златна и сребърна аура. Те нямат избор: изглежда, от незапомнени времена си миришат по един и същи начин. — Тя се обърна пак към Дий, а косата се уви около лицето ѝ и се събра в въгълчето на устата ѝ, докато говореше. — Как успя да се сдобиеш с тази лодка?

— Помолих любезно — измърмори той. — Мога да бъда много убедителен, когато пожелаая. — Изви се да погледне назад към яхтклуба на Острова на съкровищата, където възрастен мъж с бяла бейзболна шапка седеше на кея и се взираше озадачено във водата. После мъжът се изправи, клатейки глава, и пое обратно към сградата.

— Не сме я откраднали, нали? — попита Джош. Тази мисъл го караше да се чувства малко неловко.

— Вземте я назаем — усмихна се мазно Дий. — Той доброволно ми даде ключовете.

— Нали не си използвал пак аурата си? — попита разтревожено Вирджиния. — Това би привлякло вниманието на всички...

— За глупак ли ме мислиш? — прекъсна я ядно Дий, но после бе принуден да се наведе през борда, защото го връхлетя нов пристъп на гадене.

Вирджиния се ухили и смигна на Джош.

— Трудно е да звучиш господарски, докато повръщаш, нали?

— Мразя те, Вирджиния Деър — изломоти Дий.

— Знам, че не говориш сериозно — каза тя небрежно.

— Напротив — изграчи той.

Вирджиния потупа Джош по рамото и посочи към бреговата линия отляво.

— Дръж се близо до Острова на съкровищата. Ще караме покрай него, докато заобиколим северния нос; след това ще можем да видим Алкатраз наскреда залива.

Преди Джош да успее да отговори, пред тях изникна огромен кей, подобен на бетонна стена, и той завъртя кормилото надясно. Лодката се наклони силно и едва не изхвърли Дий зад борда. В нея нахлу вода и Магьосника посегна да се задържи, но се изтърва и плъосна в мазната локва.

Вирджиния избухна в смях.

— Забравяш, че нямам чувство за хумор — сопна се Дий.

— Аз обаче имам — каза Вирджиния. Обърна се към Джош и посочи право напред. — Дръж се вдясно и заобиколи кея, после свий пак наляво и карай покрай брега. Но не много близо — добави тя. — От него може да са се откъснали някои камъни. Това е изкуствен остров и винаги има опасност да се разпадне. Гледах как го строят през 30-те години на миналия век и тогава бе по-висок, отколкото е днес. Целият остров бавно потъва. Следващото по-силно земетресение вероятно ще го направи на парчета.

Джош хвърли поглед към каменистата брегова линия. Повечето сгради бяха промишлени и много от тях изглеждаха занемарени.

— Май е изоставен. Някой живее ли още тук?

— Да. Всъщност имам няколко приятели, които живеят от другата страна на острова.

— Не знаех, че имаш приятели — измърмори Дий.

— За разлика от теб, докторе, аз съм добра приятелка — каза Деър, без да се обръща, а после продължи: — Островът е бил военна база, преди да я затворят в края на деветдесетте. След това тук са снимани куп филми и няколко телевизионни сериала.

— Защо го наричат Острова на съкровищата? — попита Джош.

— Някога имало ли е някакви съкровища на него? — Едно време би се изсмял на тази мисъл, но в момента бе готов да повярва кажи-речи на всичко.

Смехът на Вирджиния бе заразен и Джош откри, че я харесва все повече.

— Не. Нарекли са го на едноименната книга на Робърт Луис Стивънсън. Стивънсън е живял в Сан Франциско около година преди да я напише. — Щом заобиколиха края на острова, Вирджиния се изправи, за да погледне назад към него. — Сигурна съм, че е кръстен така на майтап — остров от скрап и боклуци, наречен Острова на съкровищата. — Тя се обърна и посочи

право напред към една изненадващо малка точица по средата на залива. — Ето го и Алкатраз. Просто дръж носа насочен право към него.

Джош изсумтя, когато лодката срещна още една вълна, издигна се и падна с разтърсващ костите тътен.

— По-далече е, отколкото си мислех. Никога досега не съм се отдалечавал толкова от брега. Никога дори не съм карал лодка.

— Човек трябва да се радва на новите преживявания — рече Вирджиния.

— Малко съм нервен — призна той.

— Защо? — любопитства Вирджиния. Облегна се във винилната седалка и погледна към него.

Младежът изведнъж се почувства неловко под втренчения ѝ поглед.

— Ами — каза той накрая, — всичко може да се случи. Лодката може да потъне, или пък моторът да се повреди, или пък...

— Или пък какво? — попита тя. — От опит знам, че хората губят твърде много време да се тревожат за неща, които никога няма да станат. Да, лодката може да потъне... но вероятно няма. Двигателят може да угасне... но се съмнявам. Може също така да ни удари мълния или...

В задната част на лодката доктор Джон Дий изведнъж скочи.

— Или да ни изядат русалки — каза бързо той. — Току-що си спомних. Около острова има защитен обръч от нереиди. — После се изкашля смутено. — А аз им дадох нареждания да не пускат нищо да припари на по-малко от петнайсет метра от него.

Вирджиния се завъртя рязко.

— Има русалки около острова?

— Морския старец е на Алкатраз и е довел дивите нереиди със себе си — рече Дий. — Трябва да се свържа с Макиавели и да му кажа да предаде на Нерей, че идваме. — Извади мобилния си телефон, но когато го отвори, от него потече вода. Без да губи време, Дий разглоби телефона, извади батерията и я избърса в мърлявата си риза.

Джош погледна към Вирджиния.

— Нямам представа за какво говореше той току-що.

— Нерей, Морския старец, е особено гнусен Древен — обясни Вирджиния. — От кръста нагоре е човекоподобен, а надолу прилича на октопод. Обявил е океанското дъно за свое владение. Най-голямото от водните му Сенкоцарства докосва земята на мястото, известно като Бермудския триъгълник.

— Там, където изчезват всички кораби ли? — попита Джош.

— Именно. Стените между неговия и нашия свят са изтънели и от време на време кораби и самолети се прехвърлят оттук там, или пък някакво гнусно морско чудовище от онзи свят се промъква в земното Сенкоцарство. Нереидите са негови дъщери. — Вирджиния се усмихна. — Не позволявай да те примамят твърде близо до водата с усмивките и песните си. Те са месоядни.

Дий припряно сглоби телефона си и го включи. После го захвърли с отвращение.

— Не работи. Не мога да се свържа с Макиавели.

Вирджиния извади дървената си флейта и я завъртя в пръстите си.

— Не знам защо се притесняваш толкова, докторе. Лесно мога да ги приспя с...

Преди да успее да довърши изречението, една зеленокожа и зеленокоса жена с рибешка опашка изскочи от морето, грабна флейтата от пръстите на Вирджиния и плясна обратно във водата от другата страна на лодката, оставяйки я с празни ръце.

Писъкът на Вирджиния Деър бе ужасяващ. Тя захвърли палтото си, смъкна ботушите си и скочи през борда, изчезвайки безследно под вълните.

— Докторе! — извика Джош през шума на мотора. Вдигна лявата си ръка, за да посочи напред, и остана доволен, че пръстите му не треперят много силно.

Дий се приближи бързо и се наведе над носа на лодката.

Морето пред тях бе осеяно с женски глави, зелените им коси се стелеха около тях като водорасли. Всички едновременно отвориха уста, разкривайки остри като на пираня зъби. А после се устремиха към лодката с делфинови подскоци.

— Сега вече загазихме — рече Дий. — Загазихме здраво.

ГЛАВА 19

Софи Нюман стоеше в кухнята и гледаше навън към малкия павиран заден двор, където седяха Пернел Фламел и Цагаглалал. За всеки случаен наблюдател те изглеждаха като две възрастни жени — едната висока и слаба, но силна, а другата ниска и крехка — които пият чай с лед и похапват шоколадови бисквити под голям раиран чадър. Само че тези жени не бяха обикновени: едната бе почти на седемстотин години, а другата... ами Софи се съмняваше дали изобщо бе човек.

И двете се обърнаха да погледнат към нея и макар че бяха под тъмната сянка на чадъра, очите им блестяха — зелени и сиви — придавайки на лицата им неземан вид.

Цагаглалал махна на Софи да излезе навън.

— Ела тук, дете. Седни при нас. Чакахме те. — Тя не говореше на английски, но Софи я разбра и позна древния език на Дану Талис. Когато се приближи до старицата, Цагаглалал я хвана за ръката. — Няма ли да целунеш любимата си леля? — попита тя, минавайки на английски.

Софи издърпа ръката си. Нямаше представа каква е тази жена — нито даже дали е жена — но определено не бе нейна роднина.

— Ти не си ми леля — каза тя студено.

— Не по кръв, но вие сте моето семейство. Винаги сте били — рече Цагаглалал почти тъжно — и винаги ще бъдете. Бдяла съм над теб и брат ти от момента на вашето раждане.

Софи преглътна внезапната буца в гърлото си, но седна, без да целуне старицата. На масата за нея вече бяха приготвени чаша чай с лед и шоколадови бисквити. Софи взе чая, но видя в него да плува резен портокал. Ароматът ѝ напомни за Джош и тя усети гадене в стомаха. Остави чая, без да го опита, и избута чинията с бисквити. Изведнъж я обзе пълно отчаяние. През последната седмица бе загубила всичко, включително и брат си. Дори опорните точки от миналото ѝ — като леля ѝ — бяха изчезнали. Чувстваше се безпомощна и сам-сама.

— Не си ли гладна? — попита Цагаглалал.

— Как можеш изобщо да ми задаваш такива въпроси? — Гневът на Софи бе осезаем. — Не, не съм гладна. Гади ми се. Джош си отиде — освен това ме мрази. Видях го в очите му.

Двете жени се спогледаха.

Софи се обърна към Пернел.

— А Никола умира горе. Защо не си при него?

— Ще отида при него, когато настъпи моментът — прошепна

Вълшебницата.

Софи поклати глава и изведнъж очите ѝ се изпълниха със сълзи на гняв.

— Какво си ти? — попита тя Цагаглалал. — Ти не си... ти дори не си човек. А пък ти — обвини тя Пернел, — ти просто си нечовек! Мразя те. Мразя ви всичките. Мразя онова, което направихте с Джош и с мен. Мразя този свят, в който ни въвлякохте. Мразя тези сили и мразя да знам неща, които не трябва да знам, и мразя да влизат в мислите ми... — Едри сълзи се стичаха по лицето ѝ, но тя не искаше да я гледат как плаче. Хвана се за края на масата

и се опита да избута стола си назад, но изведнъж Цагаглалал и Пернел посегнаха и сложиха дланите си върху нейните. Аурата на Софи лумна за миг, но засъска и угасна и ваниловият аромат на момичето бе погълнат от миризмата на жасмин. Аурата на Пернел нямаше миризма.

— Остани — каза студено Пернел и това не бе покана. Софи не можеше да помръдне. Сякаш изведнъж бе потънала в сън. Беше будна, но тялото ѝ не чувстваше нищо.

— Изслушай Вълшебницата — рече тихо Цагаглалал. — Съдбата не само на този свят, но и на всички светове сега е поставена на кантар и вие двамата с брат ти притежавате силата да го наклоните в една или друга посока. Всички времеви линии се събраха, както бе предречено преди десет хиляди години. обстоятелствата потвърждават, че вие наистина сте легендарните близнаци. — Сивите ѝ очи се изпълниха със сълзи. — Искане ми се да бе иначе заради самите вас. Пътят, който ви предстои, е труден. Джош е с Дий и ако щеш вярвай, това също бе предречено още преди хилядолетия. Но онова, което не бе предречено — и не би могло — е лудостта на Дий и какво той смята да предприеме.

— Софи — каза тихо Пернел Фламел, — трябва да ми повярваш, че ми се иска нищо от това да не се бе случвало с теб и Джош. Вярваш ли го?

Софи вече не бе сигурна на какво да вярва. Искане да се довери на Вълшебницата и все пак... нещо ѝ пречеше. Тази жена я бе лъгала, но пък семейство Фламел от векове насам живееше в лъжи. Софи предполагаше, че са лъгали само за да предпазят себе си и своите близки. Джош обаче не искане да им вярва. Може и да бе прав. Може би, тръгвайки с Дий, бе взел правилното решение. Тази внезапна мисъл я смрази: ами ако тя се намиране на грешната страна в тази вековна битка?

Истината — студената, горчива истина — бе, че просто не знаеше. Правилно и грешно, добро и зло — всичко се бе преплело и объркало. Вече не можеше да различи дори приятелите от враговете.

Цагаглалал и Пернел едновременно отдръпнаха ръцете си и тялото ѝ отново се изпълни с усещания. Сребърната ѝ аура лумна и запраща около нея, за да я предпази, изпускайки пара в светлината на ранния следобед. Момичето си пое дълбоко дъх, но не се опита да стане от масата.

— Софи, какво би направила, за да помогнеш на Джош, да го спасиш, да го върнеш? — попита Цагаглалал.

— Всичко.

Пернел се приведе напред и опря лакти на масата. Беше сплела здраво пръсти и кокалчетата ѝ бяха побелели от напрежение.

— А какво мислиш, че бих направила аз, за да спася съпруга си?

— Всичко — повтори Софи.

— Ние бихме направили всичко, за да помогнем на онези, които обичаме. Точно това отличава хората от Потомците, Древните и другите преди тях. Това ни прави хора. Ето защо нашата раса процъфтява; ето защо оцеляваме винаги.

— Но такава любов изисква жертви — рече бавно Цагаглалал. — Понякога огромни жертви... — Сивите очи на старицата изведнъж плувнаха в сълзи.

И Софи зърна мимолетен спомен за жена — млада, много по-млада, но с високи скули и сиви очи на Цагаглалал — която се извърща от висока златна статуя. После спря и хвърли поглед назад, и Софи видя, че блестящите сиви очи на статуята са живи и следят жената. После Цагаглалал се обърна и се

втурна надолу по безкрайно стъклено стълбище. Стискаше в ръцете си книга: Сборника. И сълзите ѝ капеха по металния му обков.

— Софи — продължи Пернел, — преди повече от десет хиляди години Авраам Мага предвиди всичко това и започна да съставя план за спасяването на света. Ти и твоят брат-близък бяхте избрани за тези роли дълго преди да се родите. За вас се говореше в пророчество, датиращо отпреди Потъването на Дану Талис и Потопа.

— *Двамата, които са един, единият, който е всички. Един да спаси света и един да го унищожи* — цитира Цагаглалал. — Това е съдбата ви. А никой не може да избяга от съдбата си.

— Баща ми повтаря същото през цялото време.

— И е прав.

— Да не би да казваш, че брат ми и аз сме просто марионетки? — започна Софи, но устата ѝ бе суха и тя отпи дълга глътка от студеното питие пред себе си. — Че нямаме свободна воля?

— Разбира се, че имате — рече Пернел. — Джош направи избор, а всички избори се правят от любов или от омраза. Той реши да тръгне с Дий не защото го харесва, а защото намрази теб, като те видя да нападаш Архонтката. Той виждаше Коатликуе като красива млада жена, а не като ужасното създание, което е в действителност. А ти... е, сега ти трябва да решиш какво ще правиш.

Думите на Пернел жилеха. Джош я бил намразил. И въпреки това Софи знаеше, че е вярно. Беше го видяла в очите му. Но нямаше значение какво мисли той за нея — това нямаше да промени онова, което тя знаеше в сърцето си, и чувствата ѝ към брат ѝ.

— Тръгвам след Джош.

— Макар че той те изостави? — попита тихо Цагаглалал.

— Ти каза, че всички избори се правят от любов или от омраза. Той е мой брат. Тръгвам след него. Такъв е изборът ми.

— И къде ще отидеш? — попита Пернел.

Софи я изгледа тъпо. Нямаше представа.

— Ще го намеря — каза тя с увереност, каквато не чувстваше. — Когато... когато Джош е в опасност или го боли, аз обикновено го чувствам. Понякога дори зървам бегли картини от онова, което вижда.

— Чувстваш ли го сега? — попита Цагаглалал с нескрито любопитство.

Софи поклати глава.

— Обаче имам в себе си знанията на Вещицата от Ендор. Вероятно ще мога да ги използвам.

— Съмнявам се, че Вещицата е предвидила последния обрат на събитията — рече Цагаглалал. — Познавала съм я през целия си дълъг живот и макар че тя е в състояние да определи историята в голям мащаб, движенията на отделните личности винаги са ѝ убягвали. За разлика от брат си Прометей или от съпруга си Марс Ултор, тя никога не е разбирала добре човеците.

— Можеш да направиш друг избор — каза тихо Пернел. — Можеш да избереш да ни помогнеш да спасим света. Нуждаем се от теб — добави тя бързо. — В същия този момент Макиавели е на Алкатраз. Знаем, че възнамерява да пусне чудовищни създания в Сан Франциско. Как мислиш, че ще реагира съвременен град като този, когато въздухът се изпълни с дракони и кошмарни твари изпълзят от канализацията и тръгнат по улиците?

Софи поклати глава. Трудно ѝ беше дори да си го представи.

— Колко хора ще умрат? — продължи Пернел. — Колко ще бъдат ранени? Колко други ще останат дълбоко травмирани от преживяното?

Вцепенена от шок, Софи поклати отново глава.

— И ако знаеше, че някой може да помогне — някой, който притежава силата да се бие с тези чудовища — нямаше ли да искаш той да остане и да се бие, и да защити десетки хиляди, вместо да избяга да помага на един човек?

Софи се канеше да отговори, когато осъзна, че е била ловко подмамена в капан.

— Имаме нужда да се бориш с нас, Софи — продължи Цагаглалал. — Помниш ли Хеката, Триликата богиня?

— Която живееше в Игдразил и ме Пробуди? Та как бих могла да забравя? — рече тя саркастично.

— Хеката притежаваше неизмерима сила: момиче на сутринта, жена следобед и старица вечер. Тя олицетворяваше цялото женско знание и могъщество. — Цагаглалал се приведе напред и сбръчканото ѝ лице се доближи на сантиметри от това на Софи. — Ти си момичето, Пернел е жената, а аз съм старицата. Заедно притежаваме невероятно знание и забележителна сила. Трите заедно можем да защитим този град.

— Ще бъдеш ли с нас, Софи Нюман? — попита Пернел Фламел.

Изведнъж един прозорец над главите им се отвори и се показа Нитен. Не каза нищо, но изражението на лицето му говореше достатъчно.

— Време е да решиш — рече Пернел. — Време е да избереш страна.

Софи стоеше и гледаше как Вълшебницата помага на Цагаглалал да стане и да влезе в къщата. Искаше ѝ се да изтича навън, на улицата... а после какво? Къде ще отиде? Искаше да намери Джош. Но нямаше представа как. А и какво щеше да стане, щом създанията нахлуеха в града? Аурата ѝ и Стихийните магии, които бе научила, щяха да я защитят... но кой щеше да защити всички останали?

Наистина бе време да избере страна.

Но коя?

В далечината се чу корабна сирена и това насочи мислите на Софи към Алкатраз. На острова имаше зверове — създания от кошмарите. И Пернел бе права: ако те бъдат пуснати в града, ще предизвикат смърт и голяма разруха... а никой трезвомислещ човек не искаше това. Никой трезвомислещ човек не би създал умишлено такъв хаос в един град.

Но точно това се готвеха да направят Макиавели, Дий, Деър и Джош.

Софи несъзнателно кимна и изведнъж изборът стана много лесен.

Можеше първо да помогне на Вълшебницата и Цагаглалал да предотвратят бедствието. А след това щеше да тръгне да търси брат си.

Момичето последва двете жени в къщата, през кухнята и нагоре по стълбите.

Прометей ги чакаше на вратата на спалнята. Отдръпна се и ги пусна да влязат една по една и да се съберат около леглото на Никола Фламел.

Алхимика изглеждаше съсухрен и крехък, кожата му бе придобила цвета на белите чаршафи. Само слабото помръдване на гърдите му показваше, че още диша.

— Времето му настъпи — прошепна Прометей.

Пернел захлупи с длани лицето си и зариди.

ГЛАВА 20

— Летящи чинии? — попита Уилям Шекспир. Бутна очилата нагоре по носа си и се ухили радостно. — Летящи чинии. — Той смушка с лакът Паламед. — Казах ти, че са истински. Казах ти, че има по земята и небето^[1]...

— Вимани — поправи го Скатах. — Легендарните летящи кораби на Дану Талис. — Тя вдигна глава, засенчи очи и загледа как още шест въртящи се сребърни апарата се спуснаха от ясната синева, за да увиснат във въздуха над тях. Четири от машините се снижиха почти до земята, полюшвайки се леко, като лодки върху речната повърхност. Въздухът трептеше едва доловимо и тревата под корабите се покри с тънък слой лед.

Стъклените куполи върху всяка вимана се отвориха и се показаха анпу: високи и мускулести, облечени в черни брони със сребърни и златни нишки и въоръжени със сърповидни саби — смъртоносните египетски копещи. Воините с глави на чакали хванаха първо Маретю. Закачуленият мъж не бе дошъл в съзнание, лежеше на земята и продължаваше да потръпва, докато синьо-белите искри играеха с прашене по куката му и потъваха в зелената трева. Трима анпу го натовариха в най-големия кораб, който веднага отлетя с жужене.

Скатах се обърна да проследи пътя му през приличащия на лабиринт град. Сребърният диск се отразяваше в каналите и едновременно с това хвърляше сенки по улиците долу. Тя го видя как прелита над гигантската пирамида в сърцето на града, а после се спуска, за да кацне в двора на огромен блестящ палат от сребро и злато, прострял се зад нея.

Скатах се обърна пак към събралите се анпу. Беше ги срещала в десетки Сенкоцарства и макар че никога не бе влизала в битка с тях, познаваше страховитата им репутация. Те бяха смъртоносни воители... ала Сянката бе още по-смъртоносна. Девата-воин се приготви за бой. Избърса длани в бедрата си и завъртя глава наляво-надясно, за да разкърши врата си. Анпу бяха допуснали огромна грешка: още не бяха обезоръжили враговете си. Скатах все още разполагаше със своите мечове, ножове и нунчаку. Вековете на битки бяха изострили бойните й инстинкти: първо щеше да се заеме с най-близкия анпу, като подкоси краката му с оръжието си. Щеше да го хване, докато пада, и да метне тялото му срещу онези двамата, за да ги повали. Това отвличане на вниманието щеше да е достатъчно, за да могат да се включат Жана и Паламед, и тогава тя щеше да хвърли мечове на Сен Жермен и Шекспир. Всичко щеше да свърши за минути. После щяха да завладеят една вимана и...

Скатах забеляза, че Паламед я гледа.

— Това ще е грешка — промърмори рицарят на древния език на родната си земя. Извърна се и засенчи очи, взирайки се в града, докато продължаваше да говори. — Никой не е по-добър от теб, Дево-воин, но анпу няма да се дадат толкова лесно. Ще има жертви. Може би Сен Жермен, може би Жана, и със сигурност Уил. Това са неприемливи загуби. Освен това, ако господарите на анпу ни искаха мъртви, можеха да ни убият от небето.

Вампирските зъби на Скатах се впиха в устната й. Паламед беше прав. Ако дори един от тях бъдеше убит или ранен, цената на бягството щеше да е твърде висока. Главата на Девата-воин помръдна почти незабележимо, но тя

знаеше, че Сарацинския рицар е видял.

— Ще имаме друга възможност — каза тя.

— Винаги е така — съгласи се той.

Анпу им прибраха оръжията, а после ги разделиха на групи. Едрият Паламед бе избутан към един от корабите, докато по-дребните Сен Жермен и Шекспир бяха подкарани към друг. Трима тежковъоръжени анпу придружиха Скатах и Жана до една сребриста вимана. Скатах се качи първа и корабът се наклони леко от тежестта ѝ. Отвътре той бе практически празен, с изключение на четири дълги тесни седалки, пригодени за кучешка анатомия. Един анпу, по-нисък и по-широк от останалите, с едва видими бели белези по муцуната, посочи безмълвно към седалките, а после към двете жени. Скатах се опита да седне, но едва не се изхлузи, преди да открие, че ѝ е по-удобно да лежи. Жана последва примера ѝ, след което анпу сложиха на всяка от тях по три метални скоби и ги заключиха.

— В колко голяма беда сме? — попита небрежно Жана на френски.

Белязаният анпу се втренчи в нея и дългата му кучешка муцуна се отвори, разкривайки зъбата паст. Той притисна пръст към устните си за тишина. Жана не му обърна внимание.

— По скалата от едно до десет — рече Скатах — клоним към дванайсет.

Белязаният анпу се наведе над Девата-воин, впил в нея огромните си черни очи. Лиги се точеха от зъбите му.

— Те не говорят ли? — попита Жана.

— Само когато се хвърлят в бой — рече Скати. — А тогава крясъците им са смразяващи. Често карат жертвата да се парализира.

— Какво са те?

— Мисля, че имат някакво родство с Торк клановете. Още един експеримент на Древните, който се е объркал.

Накрая, като осъзна, че жените няма да се подчинят, белязаният анпу се отдръпна възмутено.

— Те приятели ли са или врагове? — попита французойката.

— Трудно е да се каже — призна Скатах. — Дори и аз вече не знам кой какъв е. — Гледаше право нагоре през отвора на покрива към синьото небе. Виманата се наклони, когато двамата едри анпу воители се качиха, а после стъклен купол покри кабината, заглушвайки всички външни звуци. Скатах забеляза, че по него има петънца от размазани мухи.

— Те обаче знаеха кой е Маретю — рече Жана.

— Изглежда, всички освен нас знаят кой е. И е ясно, че той е кукловодът, стоящ зад цялата работа. Никак не ми харесва мисълта, че всички сме били манипулирани — рече мрачно Скатах. — Гарантирам ти, че аз и човекът с куката пак ще се срещнем. И тогава ще му задам някои неприятни въпроси.

Те усетиха дълбоко в костите си трептяща вибрация и изведнъж сякаш паднаха нагоре към белите перести облаци. Корабът се наклони, облаците се завъртяха, а после се стрелнаха покрай тях — това бе единственият признак, че се движат.

— Ами ако Маретю не пожелае да ти отговори? — попита тихо Жана.

— Нашите кучешки приятели бяха достатъчно предпазливи да го обезвредят от разстояние. Явно се страхуват от него и от силите му.

— Ще ми отговори — каза уверено Скатах. — Аз мога да бъда много убедителна.

— Знам, че можеш. — Жана д'Арк затвори очи и си пое дълбоко дъх. Засмя се тихо, без да обръща внимание на втренчените погледи на анпу. — Току-що си помислих: толкова отдавна не сме имали истинско приключение. — Тя въздъхна. — Ще бъде като едно време.

Скатах се засмя. Беше сигурна, че това няма да прилича на никое друго приключение. Двете с Жана бяха водили битки — заедно или поотделно — за да спасяват кралства и дори империи, да върнат принцове на трона и да предотвратят войни, но сега залозите бяха далеч по-високи. Ако можеше да се вярва на Маретю, те се биеха за бъдещето не само на човешката раса, но и на всички раси в безбройните различни Сенкоцарства.

Жана се заизвива на седалката, мъчейки се да се намести удобно.

— Когато с Франсис бяхме в Индия миналата година, видяхме рисунки на тези летящи машини в древни ръкописи, а също и на барелефи в храмовете. Франсис ми каза, че в древноиндийските епоси имало много истории за летящи кораби.

— Вярно е — отвърна Скатах. — Появяват се също така във вавилонските и египетските легенди. Малък брой вимани, които не били на Дану Талис при потъването му, избягнали унищожението. Родителите ми имаха една — продължи тя, — макар че изобщо не приличаше на тази. Докато порасна достатъчно, за да я карам, машината ни вече бе невероятно стара и бе поправяна и кърпена толкова много пъти, че нямаше нищо общо с първоначалната си форма. Едва се отделяше от земята. — Тя поклати глава, усмихвайки се при спомена. — Баща ми веднъж ми каза, че е виждал небето да потъмнява от сражаващи се вимани, когато флотата поела на битка с последните Земни господари...

Гласът на Скатах заглъхна. Тя рядко говореше за родителите си, при това никога доброволно. Смяташе се за самотница, а и толкова дълго време бе живяла в изгнание. Но все пак имаше семейство — сестра в земното Сенкоцарство, с която никога не се виждаше, а родителите ѝ и брат ѝ живееха в едно далечно Сенкоцарство, създадено по подобие на изгубения свят на Дану Талис. Сега тя се бе върнала на десет хиляди години в миналото и се чувстваше странно при мисълта, че в същия този момент родителите ѝ живеят в града точно под нея. Тази мисъл ѝ подеждва почти като физически удар, спирайки ѝ дъха.

И Скатах изведнъж откри, че би искала да ги види. Не, нещо повече. Копнееше да узнае какви са били, преди тя и сестра ѝ да се родят. Родителите на Скатах и Ифа винаги бяха изпълнени с горчивина и гняв заради унищожението на техния свят. Бяха израснали във време, когато са били неоспорими господари. Но всичко това бе свършило с потъването на острова. Веднага след унищожаването на Дану Талис станало ясно, че оттук нататък няма да има господари и слуги, Велики древни и Древни. А само оцелели.

Докато растяха, Скатах и сестра ѝ бързо бяха осъзнали, че родителите им негодуват срещу тях, защото са родени след потъването на острова. Близначките бяха първите от онези, които щяха да бъдат наречени Потомци. Много по-късно Ифа и Скатах започнаха да мислят, че родителите им се срамуват от тях. Те бяха израснали със знанието, че по-големият им брат, с неговата пепелявобледа кожа и яркочервена коса, който бе роден на Дану Талис, е любимецът на родителите им. За разлика от близначките, той бе Древен.

Скатах почувства как стомахът ѝ се преобръща, когато машината полетя стремително надолу към града.

Искаше да ги види. Макар и само за миг. Искаше да стои и да гледа майка си, баща си и брат си, каквито са били, преди островът да потъне. Защото през всичките хилядолетия, в които ги бе познавала, нито веднъж не ги бе виждала да се смеят или да се усмихват, а когато говореха за някой друг — дори да бе Древен — в гласа им винаги имаше горчивина. Този гняв се отрази на телата им, направи ги гърбави, криви и грозни. Скатах искаше само за миг да ги види като млади и хубави. Трябваше да разбере дали някога са били щастливи.

Внезапно притъмня. Скатах и Жана видяха над тях да се появяват наъбени черни планини, които се издигнаха нагоре, докато небето се сви до неравен кръг от синева.

— Спускаме се в нещо... — започна Скатах, а после усети мирис на сяра. Вдиша дълбоко, като се опитваше да отдели тази миризма от вонята на немити кучета, идеща откъм анпу, и от острия металически дъх на виманата.

— Аз също го усещам — каза Жана. Изсмя се треперливо. — Сяра — напомня ми за Дий.

Летящият диск спря с раздрусване и белязаният анпу изникна над Скатах. Размаха пред лицето ѝ извит метален копеш и внимателно освободи държащите я скоби с лявата си ръка. Зелените очи на Скатах се присвиха, щом погледна оръжието. То будеше горчиви спомени у нея; преди цяла вечност бе обучавала детето фараон Тутанкамон да се бие с две от смъртоносните сърповидни саби. Години по-късно бе открила, че е погребан със сабите, които му бе дала.

— Скати... — започна Жана със съвсем слаба следа от паника в гласа. Изви глава да погледне как Девата-воин се изправя на краката си. — Къде сме?

— В затвор. — Скати се обърна и се усмихна. — А ти знаеш, че няма затвор на света, който да може да ме задържи — изрече тя бързо на френски.

Куполът на виманата се вдигна и отмести, и вонята на сяра стана толкова силна, че дъхът им секна. Вълна от жегата опърли кожата им и ги обгърна тътнещ, стържещ шум.

— Имам чувството, че това не е обикновен затвор — извика Жана, докато водеха Скати към края на кораба.

Анпу я сръчка в гърба и Сянката се обърна и му показва вампирските си зъби. Онзи се дръпна припряно назад. Точно преди да слезе от летящата машина, Скатах погледна надолу и когато се обърна пак към приятелката си, в очите ѝ танцуваха малки точици отразен огън.

— Може да се каже, че... се намираме в кратера на действащ вулкан.

[1] Недовършен цитат от „Хамлет“: „Да, има по земята и небето неща, Хорацио, които нашата нещастна философия не е дори сънувала!“ (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Прилепили ръце към телата си, нереидите скачаха във водата като стадо делфини.

— Какъв е проблемът? — попита Джош. — Аз мога да използвам аурата си и просто...

— ... просто да разкриеш на всички къде се намираме — сопна се Дий. — В никакъв случай не го прави, забранявам ти.

— Е, ако имаш някой гениален план, сега е моментът да го разкриеш — каза нервно Джош.

Нереидите вече бяха по-близо, дългите им зелени коси се вееха зад тях. Някои изглеждаха като поразително красиви млади жени, но други имаха перки и щипки и приличаха повече на риби или раци, отколкото на хора. Устите на всички бяха пълни с остри като игли зъби. Напомняха му на пирани.

— Карай през тях — отсече Дий. — С пълна газ.

— Това ли ти е планът? — попита Джош.

— Да не би ти да имаш по-добър? — Английският акцент на Дий се бе усилил и юмруците на дребния мъж се свиваха и отпускаха.

Джош натисна газта; двигателят зарева и тежката лодка се втурна напред с вдигнат нос. Той завъртя кормилото и се вряза право в стадото нереиди... които просто се разделиха, за да му направят път, а после се опитаха да се вкопчат в бордовете. Щипки задрашиха по корпуса и две от създанията дори успяха да сграбчат ниските метални перила и се опитаха да се издърпат вътре.

— Повече мощност! — изръмжа Дий. Грабна едно въже и шибна с него нереидите, събаряйки ги от лодката. Те плъоснаха във водата с тънък, почти нежен писък, който звучеше като детски смях. Една от тях изведнъж се метна отзад в лодката и свирепите ѝ челюсти щракнаха на сантиметри от глезена на Дий. Докторът отскочи извън обхвата ѝ, сграбчи я за опашката и я запрати зад борда. После избърса ръце в крачолите си, оставяйки няколко лъскави люспи върху тъмния плат. — Мразя нереидите — промърмори той.

— Докторе... — извика Джош. — Дръж се!

Една нереида бе скочила на носа на лодката точно пред момчето и пълзеше към него, забивайки петсантиметровите си, остри като бръснач, нокти в корпуса от фибростъкло. Джош завъртя рязко кормилото на една страна и лодката се наклони почти на четирийсет и пет градуса. Създанието изпищя и започна да се хлъзга, а ноктите му оставяха дълги наъбени бразди в корпуса. Задържа се още няколко мига и плъосна във водата.

— По-бързо! — извика Дий.

— Не може по-бързо — отвърна Джош. Лодката подскочаше нагоре-надолу, удряйки се във вълните с такава сила, че го отлепяше от седалката. Челюстите го боляха, а главата му туптеше, солената вода пареше в очите му, а по устните му имаше засъхнала сол и макар че той обикновено не страдеше от морска болест, усещаше, че всеки момент ще повърне.

Изведнъж лодката се люшна и забави ход, сякаш бе попаднала на пясъчен нанос. Двигателят виеше, но се движеше едва-едва. Джош рискува да хвърли поглед през рамо. Дузина нереиди се бяха струпали около лодката,

вкопчили ръце в нея, и я теглеха надолу. Вълни плискаха през бордовете и на дъното се събираше вода. А като гледаше гладните очи и острите зъби на нереидите, Джош разбираше, че нито той, нито Дий ще оцелеят повече от минута във водата.

Докторът стоеше зад него и плющеше с въжето, но нереидите бяха прекадено бързи и нито един удар не ги засегна. Дий замахна към една, която изскочи от водата. Балансирайки на опашката си, тя прехапа префучалото покрай лицето ѝ въже и го разполови.

— Използвай аурата си, иначе сме мъртви! — извика Джош.

— Ако използвам аурата си, тогава наистина сме мъртви!

— А ако не я използваш, след няколко минути ще бъдем храна за рибите. — Момчето скърцаше безсилно със зъби. — Трябва да направим нещо...

— Трябва ни стратегия — рече Дий, наблягайки леко на думата.

Джош кимна.

— Стратегия — започна той и още докато го изричаше, зърна трепкащ образ, който бе почти спомен, само че не негов спомен...

... за армия в японски брони, притисната, обкръжена и превъзхождана числено...

... за воин в ризница от кожа и метални брънки, с метален шлем на главата, застанал сам на един мост, срещу армия от същества, които никога не са били хора...

... за три лековъоръжени платнохода, заобиколени от огромна флота...

И във всеки от тези случаи аутсайдерът бе победил, защото... защото имаше стратегия.

— Резервните туби за гориво — извика Джош. — В тях има ли нефта?

Дий замахна с въжето към една нереида с щипки вместо ръце. Те щракнаха и отрязаха още една част от въжето, докато създанието падаше във водата. Магьосника грабна една пластмасова туба и я разклати. Чу се плискане на течност.

— Пълна е до половината. А може би и повече. — Той разклати втора туба. — Тази е пълна догоре.

— Дръж се — каза Джош. — Завиваме. — Завъртя силно кормилото надясно, отклонявайки лодката от бързо приближаващия се остров, и започна да описва голям кръг във водата. Обърканите нереиди за миг изостанаха. — Излей ги зад борда — нареди Джош. — Но не изведнъж. Изливай ги бавно.

Без да каже нищо, докторът свали капачката на първата туба и я захвърли. Миризмата на дизелово гориво бе непоносима и той се закашля с насълзени очи. Опря тубата в борда на лодката и остави нефтата да се лее в залива.

Внезапно Джош осъзна, че сякаш вижда всичко на забавен кадър. Видя как нереидите се движат във водата и разбра, че заемат позиции. Гледаше как една вълна се разбива в носа на лодката и можеше да преброи всички отделни капчици, докато прелитаха покрай лицето му.

Една особено грозна нереида — по-скоро риба, отколкото човек, — се извиси пред него. Той видя как изпъкналите ѝ коремни мускули се свиват и разбра, че под водата огромната ѝ рибешка опашка играе бясно, готова да я изхвърли във въздуха. Тя щеше да падне на носа на лодката и да скочи към гърлото му. Джош завъртя кормилото в мига, когато нереидата се изстреля нагоре. Тя не улучи лодката с няколко сантиметра и потъна под вълните, без

да издаде нито звук.

— Готово — извика Дий.

— Запали края на въжето — нареди Джош.

— С какво? — попита Дий.

— Нямах ли кибрит?

— Никога не ми е трябвал. — Дий размърда пръсти. — Винаги съм имал аурата си.

Умът на Джош заработи трескаво, измисляйки и отхвърляйки дузина варианти за броени мигове.

— Дръж кормилото — нареди му той. — Продължавай да кръжиш. — И още преди английският магьосник да хване волана, Джош се бе шмугнал в малката кабинка под палубата. Търсеше нещо... Моментално го зърна.

На стената бе прикрепена аптечка за първа помощ, а точно под нея, в кутия със стъклена вратичка, висеше червен пластмасов сигнален пистолет, който служеше за изстрелване на ярка сигнална ракета високо в небето, за да привлече вниманието, ако лодката е в беда.

Джош отвори кутията и грабна пистолета. Беше виждал баща си да използва такива сигнални пистолети и знаеше как се стреля с тях, макар че никога не му бяха позволили да опита. Изскочи обратно на палубата. Ако имаше кибрит, щеше да напои края на въжето с нафта, да го запали и да го пусне във водата. С пистолета имаше само един шанс да улучи тънкия слой от гориво на повърхността с пламтящата сигнална ракета.

Нереидите се приближаваха. Бяха се събрали около лодката, като отваряха и затваряха усти, зъбите им щракаха и стържеха, а гадният мирис на риба бе почти непоносим.

Джош грабна една от тубите и я разклати. Чу се пликане на течност. Той я хвана за дръжката, замахна като с бейзболна топка и я метна натам, където върху водата се виждаше тънък дъгоцветен слой нафта. Тубата цопна право в средата на петното.

Лодката се наклони, когато една нереида с рачи щипки отчупи парче от корпуса.

Хванал с две ръце червения сигнален пистолет, Джош инстинктивно се прицели малко над плаващата туба с нафта. Ясно долавяше посоката на вятъра и знаеше, че сигналната ракета ще се издигне, а после ще падне.

Точно като стрела.

Той издърпа с палец ударника и стреля. Ракета от вишневочервен огън излетя със съскане от дулото, описа дъга във въздуха, падна... и улучи тубата, която моментално лумна в оранжево-жълти пламъци. Те затанцуваха по водната повърхност, прескачайки от вълна на вълна и опасвайки лодката в огнен обръч.

За един кратък миг въздухът затрептя от невероятно красивата песен на нереидите, а после, без да промълвят нито дума, те се гмурнаха под вълните и изчезнаха. Секунда по-късно синкавият огън угасна.

Доктор Джон Дий огледа очуканата и надраскана лодка. После кимна на Джош.

— Много впечатляващо, млади момко.

Джош изведнъж се почувства изтощен. Светът се бе върнал към нормалната си скорост и едновременно с това го бе връхлетяла тежка умора. Чувстваше се, все едно е изиграл два мача един след друг.

— Откъде ти хрумна тази идея? — попита Дий, наблюдавайки го внимателно.

Джош поклати глава.

— Спомени — промърмори той.

... за армия в японски брони, притисната, обкръжена и превъзхождана числено, която създаде лабиринт от горящи тръстики и треви, за да раздели и вкара в клопка врага...

... за воин в ризница от кожа и метални брънки, с метален шлем на главата, застанал сам на един мост, срещу армия от същества, които никога не са били хора. Той подпали моста, за да могат чудовищата да стигат до него само в колона по един...

... за три лековъоръжени платнохода, заобиколени от огромна флота. Екипажите натовариха единия платноход с черен барут и напоиха дъските му с рибено масло. После го запалиха и той се понесе към гъсто скупчената вражеска флота, където избухна, създавайки хаос.

Джош знаеше, че тези спомени не са негови, и не мислеше, че имат нещо общо с Кларент. Спомените, които виждаше, докато държеше Меча на страхливеца, винаги предизвикваха у него леко гадене. Но тези спомени, тези мисли, бяха различни. Те бяха вълнуващи, опияняващи и в кратките моменти, когато всичко забавяше ход, когато всеки проблем имаше решение и нищо не бе отвъд възможностите му, той се чувстваше истински жив. След като чуждите спомени го бяха залели и светът се забави, той нито за миг не се съмняваше, че ще се спасят. Планираше с два-три хода напред. Ако пламъците не бяха успели да подпалят нафтата, знаеше, че в ума му ще изникнат дузина нови варианти.

— Как се чувстваш? — попита Дий. Бе обърнал лодката към Алкатраз, но очите му бяха впити в Джош.

— Уморен. — Той облиза засъхналата сол по устните си и впери поглед над вълните. — Надявах се, че Вирджиния ще се е показала досега...

Дий огледа бегло заобикалящата ги вода.

— Ще се появи. Винаги го прави — измърмори той.

Магьосника изви лодката в широк кръг, а Джош се приведе над борда, търсейки с поглед безсмъртната, но нямаше и следа от нея.

— Може би нереидите са я спипали?

— Съмнявам се. Ще я оставят на мира, ако имат капка ум в главите.

— Те също изчезнаха.

— Но ще се върнат — рече Дий. Дръпна се настрани, за да отстъпи кормилото на Джош. Остров Алкатраз се издигаше пред тях. — Хайде да видим как нашият италиански приятел ще освободи чудовищата.

ГЛАВА 22

— Време е. — Пернел свали ръце от лицето си. Очите ѝ бяха пълни с млечнобели сълзи. Други се стичаха по бузите ѝ. — Прометей — каза тя тихо. — Нитен. Бихте ли ни оставили насаме?

Древния и безсмъртният се спогледаха, после кимнаха и излязоха, без да кажат нито дума, оставяйки Пернел, Цагаглалал и Софи около леглото.

Софи погледна Никола. Алхимика изглеждаше спокоен, умиротворен и макар че през последните няколко дни лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, сега част от тях се бяха изгладили и тя зърна следа от красивия мъж, какъвто е бил някога. Преглътна тежко. Винаги го бе харесвала. Знаеше също, че Джош се бе сблизил с него през времето, докато работеше в книжарницата. Може би защото родителите на близнаците често ги нямаше, Джош винаги изпитваше влечение към авторитетни фигури като учители и треньори. Софи знаеше, че брат ѝ наистина бе уважавал Никола Фламел.

Пернел се приближи до горния край на леглото. Изящният синьо-златен капан за сънища зад нея образува ореол от сребристобяла светлина около главата ѝ.

— Цагаглалал, Софи, знам, че нямам право да искам това от вас. — Акцентът на безсмъртната французойка бе ясно доловим, а зелените ѝ очи блестяха от влага. — Но се нуждаю от помощта ви.

Цагаглалал се поклонил леко.

— Всичко, което пожелаеш — каза тя веднага.

Софи се забави за миг, преди да отговори. Не знаеше какво иска Пернел, но предполагаше, че е нещо, свързано с труп. Тя никога по-рано не бе виждала труп и изтръпваше при мисълта да го докосне. Вдигна очи и видя, че двете жени се взират в нея.

— Не мога... тоест... какво искаш да направя? Ще помогна, разбира се. Но не мога да подготвям труп. Не вярвам, че изобщо бих могла да го докосна.

— Не, не става дума за това — каза Пернел. Пръстите ѝ нежно погалиха главата на съпруга ѝ, плъзгайки се по късата му коса. По тях останаха сребърни косъмчета. Тя се усмихна. — Освен това Никола не е мъртъв. Не още.

Смаяна, Софи погледна отново към Алхимика. Бе предположила, че е умрял тихо в съня си. Но сега, като се вгледа по-внимателно, забеляза съвсем лекото неравномерно туптене на пулса на гърлото му. Стисна очи и съсредоточи Пробудения си слух. Вслушвайки се напрегнато, можеше да чуе бавното — много бавното — биене на сърцето му. Алхимика беше жив, но докога? Софи отвори очи и погледна Вълшебницата.

— Какво искаш да направя? — попита тя бързо.

Пернел кимна с благодарност. Разпери длани и ги сложи от двете страни на главата на съпруга си.

— Когато бях момиченце — каза тя с отнесен и замечтан глас, — срещнах синеок закачулен мъж с метална кука на мястото на лявата му ръка.

Цагаглалал си пое рязко дъх.

— Срещнала си Смърт! Не знаех това.

Усмивката на Пернел бе тъжна.

— Познаваш ли го?

Старицата кимна много бавно.

— Срегнах го на Дану Талис, преди потъването... а после пак — в края. Авраам го познаваше.

Софи се обърна бавно да изгледа Цагаглалал. Нима леля ѝ току-що бе казала, че е била на Дану Талис? Колко стара беше? Късчета от образи и спомени затрепкаха в ума ѝ...

... за красива млада сивоока жена, която тичаше нагоре по безкрайното стълбище на невъзможно висока пирамида, стиснала в ръцете си метална книга. Покрай нея профучаваха фигури, човешки и нечовешки, чудовища и зверове — те бягаха от назъбените струи дива магия, танцуващи над тях. Сенчеста фигура изникна на върха на пирамидата, мъж с блестяща кука на мястото на лявата му ръка, която изпускаше бледосин огън...

Гласът на Пернел прекъсна спомените и върна Софи към настоящето.

— Бях на шест години, когато баба ми ме заведе да видя закачуления мъж. — Струйки от леденобялата аура на Пернел излизаха от плътта ѝ и се виеха около нея, загръщайки я в бяла роба. — В една обсипана с кристали пещера на бреговете на залива Дуарнене той ми предсказа бъдещето. И ми разказа за един свят, неописуем свят, вълшебен свят, пълен с мечти и чудеса.

— Сенкоцарство ли? — прошепна Софи.

— Дълго време мислех така, но вече знам, че е описвал нашия съвременен свят. — Пернел поклати глава и продължи, минавайки първо на френски, а после и на древния бретонски от отдавна изгубеното си детство. — Мъжът с куката ми каза, че ще срещна любовта на живота си и ще стана безсмъртна.

— Никола Фламел — рече Софи, поглеждайки отново към неподвижното тяло на леглото.

— Бях много млада — продължи Пернел, сякаш Софи изобщо не се бе обадила. — И макар че в онази епоха вярвахме в магии — не забравяй, това беше в началото на четиринайсети век — дори аз знаех, че хората не живеят вечно. Помислих си, че човекът е луд или слабоумен... но по онова време уважавахме такива хора и ги слушахме, обръщахме внимание на предсказанията им. Векове по-късно узнах името на мъжа с куката: Маретю.

— Смърт — повтори Цагаглалал.

— Той предрече, че ще се омъжа, докато съм още почти дете...

— Никола — прошепна Софи.

— Не. — За нейна изненада Пернел поклати глава. — Никола не бе първият ми съпруг. Беше друг мъж, по-възрастен от мен, дребен благородник и земевладелец. Той умря скоро след сватбата ни, оставяйки ме заможна вдовица. Имах богат избор на съпрузи, но отидох в Париж и се влюбих в един писар без пукната пара, десет години по-млад от мен. Когато видях Никола за първи път, си спомних, че Маретю ми бе казал, че животът ми ще е пълен с книги и писмена. Ето как разбрах, че пророчеството му се сбъдва.

Температурата в стаята бе спаднала, стана хладно, а после и студено. Дъхът на Софи излизаше като пара и тя устоя на желанието да потрие ръце, за да ги стопли. Аурата на Вълшебницата се стичаше от тялото ѝ, събираше се зад нея и се издуваше като чифт големи бели криле. Софи усещаше собствената си аура да пропуква и пълзи по кожата ѝ, а щом погледна към Цагаглалал, откри, че чертите на старицата се размиват зад бледа мъгла. Също като Вълшебницата, тя бе обвита в бяла роба. Когато сведе поглед, Софи със

сепване видя, че самата тя носи дълга сребриста роба, която я покриваше от шията до глезените. Ръцете ѝ се губеха в дългите, издуващи се ръкави.

— Маретю — почти бях забравила, че този човек съществува, докато не се появи един ден в книжарницата ни — продължи Пернел. Докато говореше, двете ѝ ръце бяха притиснати към главата на съпруга ѝ и ефирни струйки от зелената ѝ аура се точеха от плътта ѝ и се издигаха във въздуха, за да се пукнат като мехури. — Беше сряда — спомням си го така ясно, като че ли се е случило вчера — защото това бе единственият ден в седмицата, когато не бях с Никола в книжарницата. Не се и съмнявам, че Маретю умишлено е избрал този ден, за да хване съпруга ми сам. Когато се прибрах вкъщи, намерих книжарницата затворена, макар че бе ранен следобед и на запад още бе светло. Никола бе в задната стая. Тя грееше от светлина — по всички повърхности имаше наредени свещи с всякакви размери. Бе сложил дузина от тях на една маса, около малък правоъгълен метален предмет. Това беше Сборника, Книгата на Авраам Мага, и когато го видях за първи път, светлината се отразяваше в корицата му и той блестеше като миниатюрно слънце. Още преди Никола да отвори уста да ми каже какво е, аз вече знаех. Никога по-рано не го бях виждала, но знаех как ще изглежда.

— Маретю — рече Цагаглалал и кимна. Сълзи се стичаха по сбръчканите ѝ бузи. — Сборника беше у него.

— Откъде знаеш? — прошепна Софи, макар че още докато задаваше въпроса, отговорът се оформяше в ума ѝ.

— Защото аз му го дадох — каза Цагаглалал и аурата ѝ припламна за миг.

И споменът се стовари върху Софи като удар.

Небеса, раздирани от мълнии, земя, бълваща огън, огромни плочи се отчупват от пирамидата... а сивооката млада жена подава обкована с метал книга на мъжа с куката...

Софи отстъпи със залитане от масата и образите избледнях.

Стаята бе леденостудена и всичко започваше да се покрива с блестящ слой скреж. Част от аурата на Пернел бе плъзнала по пода, издувайки се като мъгла, докато останалата пулсираше като огромни бели криле над раменете ѝ. Някои от нишките се виеха надолу по ръцете ѝ и се омотаваха около пръстите ѝ, преди да пропъзят по черепа на Никола като гърчещи се червеи.

— Бях дете, когато Маретю ми каза, че съпругът ми и аз ще станем пазители на обкована с метал книга. Щяхме да сме последните в дълга редица от хора, пазещи този безценен предмет. Той каза, че книгата съдържа всичкото знание на света... но когато я видях за първи път, реших, че не може да е вярно. В нея имаше толкова малко страници. Как може всичкото знание на света да се съдържа в двайсет и една страници? Едва много по-късно двамата с Никола започнахме да разкриваме тайните на Сборника и неговия вечноменящ се текст.

— Не можехте ли да го разчетете? — попита Софи и дори не се изненада, щом осъзна, че говори на същия език като Пернел.

— Не. Започнахме да го разбираме чак след повече от две десетилетия.

— Кожата на Пернел сияеше на леденобялата светлина. Върху opakото на ръцете ѝ се виждаше мрежа от розови вени и светлината се бе събрала в зелените ѝ очи, лишавайки ги от цвят, така че тя приличаше на сляпа. — Накрая всичко, което Маретю ни бе казал, се сбъдна... — Тя въздъхна и в ледения въздух се образува голям облак бяла пара. — Накрая остана само едно пророчество.

— Кажи ни, Вълшебнице — рече Цагаглалал. Нейната собствена аура сега обгръщаше тялото ѝ в одежда, която изглеждаше египетска, и под набръчканата ѝ кожа Софи зърна красивата млада жена, каквато е била някога.

— Маретю ми каза, че ще дойде ден — в далечното бъдеще, във все още неназована земя — когато и съпругът ми, и аз ще сме близо до смъртта. — Гласът на Пернел бе тих и безстрастен, но по бузите ѝ имаше сълзи. — Никола ще умре пръв, а два дни по-късно и аз ще го последвам.

Софи премигна и сребърни сълзи потекоха по бузите ѝ. Не можеше да си представи какво е да живееш със знанието за собствената си смърт. Дали би било ужасяващо или напълно освобождаващо?

— Маретю ме попита какво бих направила, ако можех да задържа съпруга си жив за още един ден. И аз му отвърнах...

— Всичко — прошепна Софи, без да се усети, че го изрича на глас.

— Всичко — съгласи се Пернел. — Без отварата за безсмъртие ми остават може би два дни живот. — Аурата ѝ грейна по-ярко, крилете ѝ се уголемиха и докоснаха тавана. — Маретю каза, че не мога да спася скъпия си Никола, но мога да му даря още един ден живот, ако... му дам един от моите.

Софи ахна.

— Ти би направила същото за брат си — каза Пернел без колебание.

Софи потрепери, когато нещо ледено плъзна по гръбнака ѝ. Цената на любовта бе... всичко.

Вълшебницата премести поглед от Софи към Цагаглалал, а после отново към момичето.

— Искам вие двете да ми помогнете да прехвърля част от аурата си на Никола.

— Как? — прошепна Софи.

— Трябва да ми дадете вашите аури.

ГЛАВА 23

Едно от нещата, с които Скатах се хвалеше най-много, бе, че никой затвор не може да я удържи и че никой неин приятел няма да бъде затворен против волята му. Но сега започваше да разбира, че затворът на Дану Талис е различен.

— Мисля — рече Скати, — че може би имаме проблем. Истински проблем.

Девата-воин стоеше на входа на груба пещера, изсечена в стената на кратера на действащ вулкан. Пещерата бе нейната килия.

През дългия си живот Скатах бе попадала в затвор десетки пъти. Но никой не приличаше на този. Бяха я затваряли в смъртоносни Сенкоцарства, бяха я изоставяли на пустинни острови и я бяха зарязвали да се оправя сама в някои от най-затътените и опасни кътчета на Земята. Тя се бе измъквала от кошмарната крепост Елмина^[1] в Гана и от замъка Иф^[2] в Средиземно море.

Скати се огледа. Стотици пещери осейваха високите стени на кратера. В повече от половината имаше затворници, а другите бяха пълни с гниещи кости и останки от дрехи.

Девата-воин впери поглед в издигащата се вимана. Металната й миризма за кратко разпръсна мириса на сярата. Тя спря пред входа на една друга пещера и Скатах видя как Жана скочи от кораба в килията. Втори кораб се спусна в кратера и спря почти точно срещу нея. Куполът му се отвори и Сен Жермен бе избутан в една пещера. Безсмъртният се изтупа, после видя нея и Жана. Махна им и Скати също му махна. Сен Жермен събра длани пред устата си и извика, но бученето отдолу заглуши думите му. Той сви рамене с елегантно движение и изчезна в пещерата... за да се покаже миг по-късно, клатейки глава.

Ската се пхна в собствената си пещера, за да я изследва. Килията й — а тя предполагаше, че и другите са същите — представляваше по-скоро ниша, отколкото пещера. Бе толкова ниска, че едва й позволяваше да стои изправена, и толкова тясна, че можеше да докосне и двете стени едновременно. Тя едва не се изсмя, като си представи Паламед в такава килия. Ако нямаше по-големи, щеше да му е доста неудобно. Врата липсваше, а не бе и нужна: точно под входа на пещерата — далеч долу — бълбукаше червено-черна лава, а разстоянието от задната стена на пещерата до ръба бе около три къси крачки. Само Жана, най-дребната в групата, би могла да легне. Малкото светлина идеше от трепкащите отражения на лавата долу. Миризмата и жегата бяха неописуеми.

Сянката скръсти ръце на гърдите си и се огледа. Нямаше стълби или мостове; единственият достъп до килиите бе чрез вимани. А тя току-що бе видяла как последният от сребърните кораби се издига и излита от вулкана.

Скатах погледна към Сен Жермен, а после — към Уилям Шекспир, който се облягаше почти небрежно на стената на килията си и се взираше надолу към нея. Точно срещу него зърна Паламед, седнал на входа на своята пещера и провесил крака през ръба, а когато вдигна очи, видя, че Жана се е привела над ръба на килията си и я гледа. Махна й с ръка и Сянката й отвърна. Всички гледаха нея. И тя знаеше защо.

Винаги, когато приятелите ѝ се намираха в беда, Скатах ги освобождаваше. Беше спасила Никола от затвора „Лубянка“ в Москва часове преди екзекуцията му и бе измъкнала Сен Жермен — макар че не го харесваше особено — от зловещия Дяволски остров^[3]. Когато Пернел бе затворена в лондонския „Тауър“, Скатах си бе проправила път през сто тежковъоръжени стражи и наемници, които я причакваха. Бяха ѝ потрябвали по-малко от трийсет минути, за да освободи Вълшебницата. И разбира се, се бе появила в самото сърце на Руан, за да спаси Жана от сигурна смърт на кладата.

Легнала по корем, Скатах огледа каменните стени, търсейки неравности, които би могла да използва за опора, но те бяха гладки като стъкло. Тя се претърколи по гръб и проучи скалите горе. Те също изглеждаха като полирани. Скатах стана, сви краката си в поза лотос и положи ръце в скута си.

— Това може да се окаже сложно — промърмори тя.

Често самата заплаха от Сянката бе достатъчна да осигури освобождаването на някой затворник. Когато Хел бе пленила Жана и я бе отмъкнала в своето Сенкоцарство, Скатах обяви, че ще бъде на моста Гяларбру^[4] на входа към царството на Хел точно в полунощ. Ако Жана не бъде освободена невредима, Скатах обеща, че ще прекоси златния мост и ще влезе в Сенкоцарството. А когато приключи, закле се тя, от целия свят няма да е останало нищо друго, освен прах. Точно една минута преди полунощ самата Хел доведе Жана на моста, за да я предаде под опеката на Девата-воин.

Камъче падна на главата ѝ и тя погледна нагоре. Жана надничаше през ръба на пещерата си на около три метра над нея.

— Е, по скалата от едно до десет — извика френската безсмъртна, — в колко голяма беда сме сега?

„Вече сме извън скалата“, помисли си Скати, но каза само:

— Минахме дванайсет и отиваме към тринайсет. — Видя как тесните вежди на французойката се повдигат невярващо. — Добре де, може би четиринайсет — поправи се Скати.

— Е, значи имаме късмет, че никой затвор на този свят не може да те удържи — рече Жана без следа от сарказъм в гласа.

„Освен може би този“, помисли си Скатах.

[1] Португалска крепост в Гана, която някога е била център на търговията с роби. — Б.пр. ↑

[2] Френски замък, разположен на едноименен остров в Марсилския залив, който бил използван като затвор. — Б.пр. ↑

[3] Каторга във Френска Гвиана. — Б.пр. ↑

[4] Мост на входа на ада в норвежката митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Джош приближи лодката до дървения пристан на Алкатраз, опитвайки се да я нагласи до подвижното мостче, където слизаха туристите. Двигателят се закашля, после угасна. Джош завъртя ключа в стартера и се опита да запали отново. Чу се щракване, но нищо не се случи. Той се приведе напред и почука по кръглия циферблат на горивомера.

— Горивото ни свърши — извика той през рамо към Дий, който пак се бе надвесил през борда на одрасканата лодка. Морската му болест се бе върнала веднага щом опасността от нереидите отмина. — Чу ли ме? — повиши глас Джош, за да привлече вниманието на Магъосника. Неразположението на английския безсмъртен му доставяше известно удоволствие.

— Чух те — изломоти Дий. — Какво искаш да направя по въпроса?

— Това означава, че сме заседнали тук — рече Джош. — Как ще напуснем острова, ако... — започна той, а после млъкна.

Вирджиния Деър седеше на подвижното мостче. Беше се облегнала на една ръка, изпънала напред мръсните си боси нозе. В лявата си длан държеше дървената флейта. Беше я опряла леко до устните си, но ако от инструмента излизаха някакви звуци, Джош не можеше да ги чуе през плискането на вълните в дървените подпори. Безсмъртната беше вир-вода и около кръста ѝ имаше омотани водорасли. Дългата ѝ мокра коса бе отметната назад, което я правеше да изглежда невероятно млада. Тя погледна надолу към Джош и се усмихна. После посочи към залива с флейтата си.

— Добра работа, между другото. Страхотно се справи.

— Откъде знаеш, че аз го направих? — попита Джош и бузите му поруменияха леко от комплимента.

— Прекалено е фино за английския доктор — ухили се Деър. — Дий щеше да призове мълния или да пресуши целия залив. Той не познава значението на думата *сдържаност*.

— Можеше да ни помогнеш — промърмори Дий, надигайки се в задната част на лодката.

— Можех — каза Деър. — Но предпочетох да не го правя.

— Не бях сигурен дали ще те видя пак — рече Джош. — И изобщо не съм си помислял, че ти отново ще видиш флейтата си — добави той, кимвайки към инструмента.

Вирджиния завъртя небрежно флейтата в лявата си ръка.

— О, двете с нея сме стари приятелки. Ние сме... свързани. Винаги ще мога да я намеря. А тя винаги ще се връща при мен. — Деър се усмихна отново. — Нереидата допусна грешката да се опита да свири на нея. Никой освен мен не може да използва тази флейта. — Лицето на безсмъртната се изопна и усмивката ѝ изведнъж стана жестока. — Да речем, просто, че Нерей вече има четирийсет и девет дъщери, вместо петдесет.

— Убила си я, така ли? — попита Джош. Трудно му беше да повярва, че младоликата жена, седнала на края на пристана, е убийца.

Вирджиния завъртя пак флейтата и за миг на Джош му се стори, че дочува призрачно ехо от песента на нереидите.

— Ние двете откраднахме песните ѝ, гласа ѝ. Сега тя е няма; никога повече няма да пее... и ще е безполезна за Нерей — довърши Деър, почти весело. После се засмя и флейтата повтори звука, макар че изобщо не бе близо до устните ѝ.

— Но не си използвала аурата си, нали? — попита бързо Дий, докато излизаше неуверено от лодката. Посегна надолу и Джош му подаде каменните мечове Екскалибур и Жуайоз.

Деър се изправи грациозно на крака и потупа Дий по рамото с дървената си флейта. За миг в следобедния въздух затрептяха откъси от нехармонична музика.

— Не, докторе. Нямахте нужда да използвам аурата си. Моята флейта е като твоите мечове — древна, вечна и стихийна — само че те могат да се използват само за унищожение и убийство, а тя е по-фин инструмент. Може дори да създава живот. — Вирджиния се обърна и се изкачи по подвижното мостче, насочвайки се към една каменна стена с часовник и табела, на която с бели букви на кафяв фон пишеше „Остров Алкатраз“. Спря до часовника, обърна се, затвори очи и вдигна лице към слънцето. — Хубаво е.

Джош препаса другите два каменни меча на гърба си — Кларент и Дюрандал — и се качи по мостчето.

— Лодката остана без гориво — повтори той, докато вървеше след тях. — Заседнали сме тук.

— Не и докато имаме мечовете — извика Дий през рамо и гласът му отекна слабо в празното пристанище. — Ако бяхме готови да разкрием местоположението си, можехме да ги възпламеним с помощта на своите аури и да ги използваме, за да създадем портал до всяко място... — Гласът му изведнъж се понижи до шепот. — ... и до всяко време на тази планета. — Той спря, като поразен от мълния.

Очите на Вирджиния се отвориха рязко.

— Докторе?

И Джош, и Деър видяха как цветът се оттича от лицето на безсмъртния, оставяйки го болнаво бледо, със синкави устни. Тъмните кръгове под очите му придобиха цвят на стари синини. Джош и Деър се спогледаха разтревожено.

— Докторе? — извика го пак Вирджиния. — Посегна да докосне внимателно ръката му. — Джон, добре ли си?

Дий премигна веднъж, после втори път, но макар че гледаше право във Вирджиния Деър, бе ясно, че не я вижда.

— Джон — каза Вирджиния със следа от тревога в гласа. Отдръпна ръката си, а после го зашлеви силно през лицето.

Дий залитна назад и притисна длан към бузата си, където се бе появил червен отпечатък от пръстите на Деър. Когато погледна към Вирджиния, очите му бяха безумни, с големи черни зеници, и върху пепелявото му лице приличаха на дупки, прогорени в хартия.

— Да — каза той развълнувано. — Да, добре съм. Наистина съм добре.

Преди Джош да успее да разбере какво става, откъм един сводест вход отдясно отекнаха стъпки и тримата се завъртяха, посягайки инстинктивно към оръжията. Появиха се две фигури, вървещи забързано към тях.

— На това му се вика странна двойка — промърмори Дий.

Николо Макиавели, който все още съумяваше да изглежда елегантен в оцапания си черен костюм, спря пред английския магьосник. Италианецът изгледа тримата, кимна леко на Джош, а после насочи вниманието си към

Дий.

— Правилно ли чух, или ушите ми изневеряват? Не, ти не си *добре*, доктор Дий — каза той с чистия си прецизен английски. — Виждам в очите ти онзи поглед.

— Кой поглед?

— Погледът, който имаш винаги, когато се готвиш да сториш нещо невероятно глупаво и адски разрушително.

— Нямам представа за какво говориш — рече Дий. — Имах лек пристъп на морска болест.

— О, наистина имаше морска болест — каза Вирджиния Деър с бърза усмивка. Пристъпи напред и протегна ръка към италианеца. — След като докторът напълно забрави за обносните си и е твърде груб да ни запознае, ще го сторя аз. Казвам се Вирджиния Деър.

Макиавели пое ръката ѝ, приведе се и почти докосна с устни пръстите ѝ.

— За мен е чест да се запознаем, госпожице Деър. Вашата репутация ви предхожда.

Вирджиния се обърна към Били и усмивката ѝ се разшири.

— Радвам се да те видя отново, стари приятелю. Как я караш?

— Чудесно, госпожице Деър — рече Били. Пристъпи напред да я прегърне приятелски. — И още по-добре, след като те видях.

— Вие двамата познавате ли се? — попита изненадано Дий, задавайки същия въпрос, който се въртеше в ума на Джош. После осъзна, че това е съвсем логично — американските безсмъртни би трябвало да са се срещали по някое време през вековете.

— О, двамата с Хлапето сме имали някои приключения заедно — каза Вирджиния и смигна на младежа. — Нали така, Били?

— Не съм сигурен дали бих ги нарекъл приключения — каза Били с почти срамежлива усмивка. — Те обикновено свършваха с това, че ме прострелваха или ме намушкваха с нещо остро.

— И аз те спасявах — напомни му Вирджиния.

— Странно, винаги съм мислел, че е обратното — рече Били.

Макиавели насочи вниманието си отново към Джош и му протегна ръка. Момчето я пое и усети силата в стисването на италианеца.

— Радвам се да те видя отново — каза тихо Макиавели и на Джош му трябваша няколко секунди да осъзнае, че мъжът се бе обърнал към него на италиански и той бе разбрал всичко.

— Изненадан съм, че още стоиш с английския ни приятел.

— Чух това — сопна се Дий. — Говоря италиански!

— Знам. — Макиавели се усмихна. — Просто напомням на младия господин Нюман, че все още има избор.

Джош прехапа бузата си отвътре и се помъчи да запази безизразна физиономия.

— Аз също се радвам да те видя — отвърна той на английски. Италианецът наистина му харесваше много повече от Дий. Макиавели притежаваше хуманност, която липсваше на доктора.

— Как дойде дотук? С лей-портал или...

— Със самолет. — Макиавели се обърна към Били и му махна да се приближи. — Това — каза той, — е Джош Нюман. Златен — добави многозначително. — И един от близнаците от пророчеството.

Били стисна ръката на Джош и момчето се изненада колко студени и груби бяха дланите на Хлапето. Забеляза също, че безсмъртният е малко по-

нисък от него.

— Никога не съм мислил, че ще срещна Златен — рече Били.

— Никога не съм мислил, че ще срещна една легенда — каза Джош. Изведнъж откри, че се хили като идиот и положи отчаяно усилие да се успокои. Преди да срещне Деър и Макиавели, знаеше само смътно за тях и изобщо не бе чувал за Дий, но Били Хлапето беше друга работа. Той представляваше истинска американска легенда. Джош бе израснал с историите за него.

Били изглеждаше почти смутен.

— Всъщност не съм чак такава легенда. Виж, Дивия Бил, Джеси Джеймс, Джеронимо или Кочис^[1] — те бяха легенди.

— Е, аз пък мисля, че ти си легенда — настоя Джош.

Хлапето се ухили.

— Е, и ти самият си нещо като легенда, нали? Един от легендарните близнаци — един да спаси света и един да го унищожи — провлечи той. — Ти кой от двамата си?

— Нямам представа — каза сериозно Джош. Макар че през цялата последна седмица слушаше за пророчеството, никога не се бе замислял над думите. *Един да спаси света и един да го унищожи*. Надяваше се той да е този, който ще го спаси... но това би означавало, че сестра му ще го унищожи. Тази мисъл го разтърси.

— Елате — каза Макиавели. — Трябва да побързаме. — Италианецът се обърна и махна на групата да го последва. Тръгна обратно към входа, разположен над пътя към водната кула. — Нерей ще събуди Лотан — каза той и гласът му отекна в тухлите. — Искам да съм там, за да го видя.

Джош тръгна редом с Били Хлапето.

— Какво е Лотан? — попита той.

Хлапето се ухили.

— Седмоглаво морско чудовище.

Джош се обърна да погледне през залива. Едно седмоглаво морско чудовище би унищожило града. И тогава парчетата се наместиха в главата му. Той ли бе близнакът, предопределен да унищожи света?

— Седем глави ли? — промърмори Джош. — Това трябва да го видя.

— Аз също — рече Били. — Искях да събуди кракен, но те явно са прекалено дребни.

Зад двамата Вирджиния Деър изчака Дий да я настигне.

— Кроиш нещо — каза тя с глас, малко по-силен от шепот. — Джон, аз също видях това, което забеляза и Макиавели.

— Мислех си. — Дий се усмихна с неподправено добро настроение и за миг изглеждаше почти млад. — *Fortis Fortuna adiuvat*.

— Ще трябва да го повториш на английски. Не съм получила кой знае какво класическо образование в дивите гори на Северна Каролина.

— Съдбата обича смелите. — Той потърка разсеяно бузата си, която още бе зачервена от шамара. — Върти ми се една идея. Нещо наистина дръзко и безочливо.

— Последната ти дръзка и безочлива идея не свърши много добре — напомни му Вирджиния.

— Този път ще е различно.

— Когато го каза за последен път, изгори Лондон почти до основи.

Дий не й обърна внимание. Потърка отново бузата си.

— Трябваше ли да ме удряш толкова силно? Мисля, че ми падна една пломба.

— Повярвай ми — изсмя се Вирджиния, — това не беше силно.

[1] Всички споменати са известни фигури от времето на Дивия запад: Дивия Бил Хикок — стрелец, разузнавач и авантюрист; Джеси Джеймс — легендарен бандит; Джеронимо и Кочис — вождове на апачите. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 25

Атон, Господаря на Дану Талис, стоеше на покрива на Слънчевия дворец и гледаше как виманите се издигат от кратера на Хуракан^[1] — вулкана затвор.

— И никой не се измъкна, така ли? — попита той, надигайки леко глава.

— Никой, братко. Моите анпу ги заловиха без усилие.

— Ами мъжът с куката?

— Отделен е от другите, както заповяда.

Атон се обърна към своя събеседник. Някога двамата бяха неотличими, но напоследък Промяната, която засягаше всички Древни, бе започнала да въздейства на Атон. Черепът, носът и челюстта му се бяха удължили, устните му бяха надебелели, а очите му се бяха изтеглили назад и придобили забележим наклон. Сега той носеше тежка метална роба с голяма качулка и дълги ръкави, за да крие деформациите си.

— Трябва да ги убием и да се свърши — каза Анубис. Промяната започваше да завладява и неговото тяло. Също като брат си, Анубис някога бе необикновено красив, но сега зъбите му се бяха удължили, наподобявайки зъбите на съществата, които той създаваше в подземните си лаборатории, а медната му кожа на места бе станала черна и груба като въглен, набраздена с тънки червени вени. Говоренето го затрудняваше все повече и братята знаеха, че скоро ще стане невъзможно. За разлика от Атон, който се опитваше да скрие Промяната, Анубис, подобно на много Древни, парадираше гордо със своята.

— Да ги убием? — попита Атон изненадано.

— Да ги убием. Винаги най-бързото решение на някой проблем е да го елиминираш.

— Но ако ги убием, братко — каза Атон, — ще изгубим най-невероятната възможност в живота си. Авраам казва, че те са от бъдещето.

Анубис се опита да плюе, но не успя. Вместо това се получи съскане през зъби.

— И него също трябва да убием. — Той застана до брат си и двамата впериха поглед през кръглия град към вулкана.

— Къде е научното ти любопитство? — попита весело Атон.

— Помня, че като малък бях безкрайно любопитен.

Анубис разпери длани. Пръстите му бяха закривени, с дълги черни нокти.

— И виж докъде ме докара това. Превръщам се в чудовище. Убеден съм, че моите експерименти някак са ме отровили и са повлияли на Промяната ми. Иначе би трябвало да изглеждаме еднакво — не е ли тъй, братко?

— Авраам твърди, че Промяната е просто разкриване на истинската ни същност — рече меко Атон.

— В такъв случай какво говори това за мен? — изръмжа Анубис.

Атон се извърна от ниската стена, опасваща покрива, и стъпи на първото ниво от огромната висеща градина на царския дворец. Не искаше да казва на Анубис, че наистина започва да прилича на кучеглавите чудовища,

които бе създал преди хиляда години.

— Ела с мен — заповяда той.

Градината на покрива — Лунната градина — бе разделена на седем кръга, всеки с различен цвят и пълен с различни видове растения. Атон навлезе в първия кръг, придърпа тежкото наметало по-плътнo около себе си, затвори очи и вдиша дълбоко. В този кръг, който опасваше целия покрив на двореца, растяха лотоси — над хиляда различни вида, събрани от всички краища на земята — и той можеше да различи всеки един от тях по характерния му аромат.

— Малки братко, нищо не бива да се случи на нашите гости — каза Атон, като вложи в гласа си известна властност. Знаеше, че Анубис е напълно способен да действа зад гърба му. — Те ще бъдат нахранени и напоени. Няма да бъдат разпитвани — това е нещо, което ще свърша лично.

— Дали това е мъдро, Атон?

Без да се обръща, Господаря на Дану Талис каза тихо:

— Не ме предизвиквай отново, малки братко. Помни какво стана с другия ни брат. Ще правиш каквото ти кажа, без да задаваш въпроси. Ако нещо се случи с нашите гости, ще те държа лично отговорен. — Той се обърна рязко и успя да зърне присмехулното изражение на лицето на брат си. — Мислиш, че съм станал слаб, нали? — попита меко Атон.

Анубис закричи напред. Носеше дълга ризница без ръкави, която стигаше почти до коленете му. Тя се развяваше около него, докато вървеше, и краищата на сплетения метал косяха нежните лotosови цветове в близките лехи. Той падна на едно коляно пред Атон и сведе глава.

— Виждал съм те да се сражаваш с Предтечи и Архонти. Преследвал съм Земни господари заедно с теб. Ти управляваш империя, която се простира от хоризонт до хоризонт, от полюс до полюс. Само глупак би помислил, че си страхлив или слаб.

— Тогава не бъди глупак! — Атон се наведе да хване мускулестото рамо на брат си и го вдигна на крака. Зениците на плоските му жълти очи се стесниха от кръгове до хоризонтални линии. — Това, което пропусна да кажеш, е, че всички тези дела са извършени преди много време. Не съм тръгвал на битка от осемстотин години.

— Защо да се бием, когато имаме анпу да се бият вместо нас? — попита треперливо Анубис, мъчейки се да запази гласа си безизразен, макар че в очите му припламна страх.

— Мислиш, че животът тук ме е размекнал — продължи Атон, като че ли не го беше чул. — Мислиш, че Промяната ме е отслабила — добави той, а после пръстите му се стегнаха върху рамото на брат му, притискайки нервите, и го повалиха отново на колене върху пътеката от кварцови кристали. — А един мекушав, слаб владетел лесно може да бъде отстранен и заменен с някой по-силен. Някой като теб. Само че забравяш, братко, че аз имам в града толкова шпиони, колкото са цветята на този покрив. Знам какво си говорил, знам какво кроиш. — Атон стисна в юмрук ризницата, вдигна Анубис, замъкна го обратно до ниската стена и го блъсна в нея. — Погледни надолу — изръмжа той. — Какво виждаш?

— Нищо...

— Нищо ли? Значи си спял. Погледни пак.

— Виждам хора, смалени от разстоянието. Незначителни хора.

— Незначителни хора, да, но това са моите хора, моите поданици. Не твоите. Никога няма да бъдат твои. — Атон избута брат си по-близо до ръба.

— Ако още веднъж подложиш на съмнение думите ми, ще те убия. Ако открия, че кроиш заговор срещу мен, ще те убия. Ако отново кажеш публично нещо за мен или моята кралица, ще те убия. Ясен ли съм?

Анубис кимна.

— Ще ме убиеш — изломоти той.

Атон запрати Анубис настрани и той се просна в една лека с чисто бели лотоси. Ароматът им бе толкова силен, че предизвикваше гадене.

— Ти си мой брат и колкото да е изненадващо, те обичам. Това е единственото, което те опази жив днес. А сега ми доведи мъжа с куката.

[1] Бог на вятъра, бурята и огъня в митологията на маите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Двамата младежи с мазни коси, облягащи се на стената на „Есмиол Билдинг“ в Сан Франциско, видяха как грамадният тронав мъж излезе с клатушкане от тясната уличка отсреща, поспря да възстанови равновесието си и сви наляво по „Бродуей“. Те обикновено избягваха едрите мъже, както и видимо здравите и добре сложени младежи, и предпочитаха да обират жени, старци и деца, само че можеха да направят изключение за някой, който прилича на пиан. Пияниците бяха лесни. Без да поглеждат един към друг, двамата се отблъснаха от стената и тръгнаха успоредно с мъжа по отсрещния тротоар.

— Виждаш ли го как ходи? Правили са му операция на тазобедрената става — каза Лари, неестествено мършав тийнейджър с татуирана паяжина на ухото. — Баба ми върви по същия начин.

— Или на коленната става — рече приятелят му Мо. Той бе набит и мускулист, и имаше широкия гръден кош и тясната талия на културист. На дясното си ухо носеше като обеща позлатен бръснач. — Не може да си изправи краката. Гледай го колко е голям; бас държа, че по-рано е играл ръгби. Сигурно са му счупили коляното. — Той се ухили, показвайки уста, пълна с развалени зъби. — Кое то значи, че не може и да бяга.

Лари и Мо забързаха по улицата, наслаждавайки се на това как хората извърщаха очи или се отдръпваха, за да им сторят път. Повечето пешеходци в тази част на града познаваха репутацията на двамата младежи.

Те изпревариха набелязаната жертва, спряха пред малък козметичен салон и се загледаха назад по пътя, за да преценят стойността на плячката си. Занимаваха се с това от дълго време и ограбваха само хора, които притежават нещо ценно. Всички други бяха ненужен риск и губене на време.

— Едър е — каза Лари.

Мо кимна.

— Много едър — съгласи се той. — Но е стар...

— Хубаво кожено яке за старец — продължи Лари. — Рокерско, в ретро стил.

— Много хубаво. Струва някоя пара.

— И ботушите си ги бива. Изглеждат нови.

— Хубав кожен колан, с голяма тока — рече Мо. — На нея май има нещо като шлем. За мен е — добави той.

— Хей, не е честно, ти взе часовника на последния.

— А ти подари кожената чанта на онази жена на баба си за рождения ѝ ден. Квит сме.

Изведнъж мъжът сви и се заклатушка, без да обръща внимание на минаващите коли, право към Лари и Мо. Двамата младежи се обърнаха и се зазяпаха във витрината на козметичния салон, наблюдавайки отражението на пияницата в стъклото. Сега, когато бе по-близо, получиха по-ясна представа за размерите му. Беше грамаден и изглеждаше още по-голям заради широките си дрехи: сини джинси и свободна тениска, която някога може и да е била бяла, но сега бе сива, а върху нея носеше огромно черно кожено яке с метални капси. Черно-бяла кърпа бе вързана стегнато около главата му, а очите му бяха

скрити зад пилотски слънчеви очила.

— Това „Рей Бан“ ли са? — попита Лари, мъчейки се да види дали очилата на мъжа имат характерното лого на дясното стъкло.

— Басирам се, че са менте. Но пак ще ги вземем. Можем да ги пробутаме за два-три долара на някой турист.

Те се обърнаха, когато мъжът мина покрай тях със скованата си походка. Сребристо-металните капси на гърба на якето образуваха очертания на шлем, подобен на онзи на токата на колана му. Една червена и една синя капса представляваха очите, взиращи се от двете страни на дългия предпазител за нос.

— Този е рокер — каза Лари и поклати глава. — Рокерите създават проблеми. Мисля, че трябва да го оставим.

— И къде му е моторът? — попита Мо. — Аз пък мисля, че е само един дърт дебелак, на който му харесва да се облича като мъжага.

— Пак може да е рокер, а дори старите рокери са корави пичове.

— Да, ама ние сме по-корави. — Мо бръкна под тениската си и докосна парчето оловна тръба, затыкната в джинсите му. — И никой не е по-корав от нашия малък метален приятел тук.

Лари кимна неуверено.

— Ще го последваме, но ще го нападнем само ако имаме шанс да го фраснем в гръб. Навит ли си?

— Навит съм.

Те видяха как мъжът изведнъж кривна вдясно по „Търк Мърфи Лейн“ — тясна уличка, която свързваше „Бродуей“ с Валехо Стрийт.

— Леле, човече, някои наистина си го просят — ухили се Мо. — Днес е щастливият ни ден.

Двамата с Лари си плеснаха ръцете и забързаха по „Бродуей“ след мъжа с коженото яке. Дори нямаше нужда да съставят план. Щяха да нападнат стареца в тихата уличка, да му задигнат якето, ботушите, колана и парите, ако имаше такива, а после да хукнат към другия край. Преди да свият по Валехо Стрийт обаче, щяха да забавят ход до небрежно шляене — „Търк Мърфи Лейн“ излизаше точно срещу централния полицейски участък. Лари и Мо познаваха улиците в и около китайския квартал като петте си пръста и щяха да се озоват на няколко пресечки разстояние, преди някой да забележи сгърченото тяло и да вдигне тревога.

— Помни — каза Мо, — токата на колана е моя.

— Добре, обаче следващия път аз ще си избира пръв...

Но когато свиха зад ъгъла, откриха едрият мъж да ги чака, застанал по средата на тротоара.

Ръката на великана се стрелна напред и сграбчи Лари за предницата на мръсната му тениска. Вдигна го право нагоре и го запрати на пет-шест метра, върху предния капак на една паркирана кола. Стъклото се напука и се включи аларма.

Никой от минувачите по булеварда изобщо не погледна към уличката.

Мо бръкна под тениската си за оловната тръба, но изведнъж една грамадна длан сграбчи главата му. И стисна. Болката бе неопишуема. Черни петна затанцуваха пред очите на младежа и нозете му се подкосиха. Щеше да падне, но мъжът продължаваше да го държи за главата. Мо видя как старецът — който сега не му се виждаше толкова стар — вдигна оловната тръба, огледа я, помириса я, близна я с черен като въглен език, а после я смачка, сякаш беше бирена кутия, и я захвърли. Мъжът заговори, но думите му бяха

неразбираеми. Той опита пак и пак на няколко различни езика, докато...

— Сега разбираш ли ме?

Мо успя да изквичи задавено.

— Трябва да се радваш, че днес съм в добро настроение — каза мъжът.

— Търся някой да ме упъти.

— Да ви упъти? — прошепна Мо.

— Да ме упъти. — Мъжът отпусна хватката си, Мо залитна и се облегна на една стена. Притисна ръце към черепа си, убеден, че ще открие вдлъбнатини от огромните пръсти върху плътта си.

— Да ме упъти — повтори мъжът. — Имам адреса някъде тук — промърмори той и бръкна под коженото си яке.

Мо веднага се хвърли в атака, опитвайки каратистки удар към гърлото му. Светкавично бърз, мъжът сграбчи ръката му, стисна я, а после блъсна с разтворена длан младежа в гърдите. Силата на удара запрати Мо в стената и главата му се тресна в тухлите.

— Не бъди глупав — избоботи мъжът. Извади парче хартия и го обърна към тийнейджъра. — Знаеш ли къде е това?

На Мо му бяха нужни няколко секунди да фокусира погледа си, но накрая адресът, изписан с детински квадратни букви върху редовете, изплува пред очите му.

— Да. — Гласът му бе тих и уплашен. — Да.

— Каж ми как да стигна дотам.

— Пеш или с кола?

— Така като ме гледаш, с кола ли съм? — изръмжа мъжът. — Да забелязваш някоя колесница наоколо?

Мо преглътна тежко. Гърдите го боляха и му бе трудно да диша, а главата му още кънтеше от удара в стената. Би се заклел, че мъжът току-що каза *колесница*.

— Говори!

— Тръгвате по тази улица, „Бродуей“, докато стигнете до Скот Стрийт — пада се отляво. Този адрес е някъде там.

— Далече ли е?

— Не е много близо — каза Мо и опита да се усмихне. — Нали ще ме пуснете, господине? Нищо не съм ви направил?

Големият мъж сгъна листчето с адреса и го прибра в задния джоб на торбестите си джинси.

— На мен — не, но вие с приятеля ти сте ограбвали и други. Тероризирали сте целия квартал.

Младежът отвори уста да излъже, но мъжът свали тъмните си очила, сгъна ги и ги прибра в един вътрешен джоб. Чифт поразително сини очи се впиха в тийнейджъра.

— Каж на всичките си приятели — или по-точно на другите като теб, защото съм сигурен, че нямаш приятели — че съм се върнал и няма да търпя такива нападения.

— Върнал? Кой си ти? Ненормален тип...

— Вече не. — Мъжът се усмихна и Мо откри, че устата му е пълна с огромни зъби, закривени като на вампир. Черен раздвоен език се стрелна между тях. — Каж на приятелите си, че Марс Ултор се е върнал. — После сграбчи Мо за предницата на ризата, вдигна го от земята и го запрати върху приятеля му. Алармата секна.

Марс Ултор се затътри обратно към „Бродуей“, за да потърси Скот Стрийт и Цагаглалал.

ГЛАВА 27

Софи инстинктивно усещаше, че това, което Пернел иска от нея, е неправилно, макар да не бе съвсем сигурна защо. Смътни мисли и спомени трепкаха и танцуваха в ума ѝ, но яркозелените очи на Вълшебницата бяха втрещени в нейните и ѝ бе трудно да се съсредоточи.

— Искаш да ти дам аурата си?

— Да, само мъничко...

— Как... защо? — Софи не се опита да хване протегнатата ръка на Вълшебницата.

— Ти си Сребърна, Софи, и притежаваш невероятна сила — обясни Пернел. — Като хванеш ръката ми, ще използвам енергията на твоята аура, за да подхраня моята, докато прехвърлям част от жизнената си сила в съпруга си. Вероятно бих могла да го направя и сама, но има известна опасност аурата ми да ме надвие и спонтанно да се възпламеня. Ако вие с Цагаглалал сте до мен да ме подкрепяте, ще бъда в безопасност.

— Софи — каза Цагаглалал много тихо, — направи го. Така е най-добре.

— Какво точно ще правиш? — попита момичето, което все още изпитваше опасения.

— Ще обвия Никола в аурата си.

Софи се помъчи да се концентрира. Спомни си как Вещицата от Ендор я бе обвила във въздух. Макар че по-рано не се бе замисляла върху това, сега осъзна, че трябва да е било нещо повече от въздух. Зефания бе загърнала Софи в аурата си и ѝ бе прехвърлила не само част от своите сили, но и знанията, и спомените си.

— Софи, нямаме много време — каза Пернел със следа от раздразнителност в гласа. — Не мога да се справя сама.

— Софи — обади се с равен глас Цагаглалал. — Никола умира.

Макар че идеята все още не ѝ допадала, Софи протегна дясната си ръка и Пернел я улови. Хватката на Вълшебницата бе силна, а по пръстите и дланта ѝ имаше мазоли.

Софи мигновено усети прилив на спомени, които знаеше, че не са нейни, и я осени мисълта, че именно затова не ѝ се искаше да позволи на Пернел да използва аурата ѝ. След събитията от последните няколко дни тя не вярваше напълно на Вълшебницата. И макар че искаше да узнае много неща за Пернел, нямаше желание да ѝ даде достъп до някои спомени, мисли и идеи, които Вещицата от Ендор бе споделила с нея. Нямаше никаква съзнателна причина да ги крие. Но ако събитията през последните няколко дни я бяха научили на нещо, то бе да вярва на инстинктите си.

— Скарабейт, Цагаглалал — каза Пернел.

Софи се обърна и видя как леля Агнес вдигна издялания в невероятни детайли скарабей от дървената полица и го задържа в шепи. В мига щом го докосна, предметът засия с топла зелена светлина и бялата аура на Цагаглалал затрепка, нашарена с нишки от ярко нефритенозелено. Скарабейт запулсира в изумрудено и изведнъж всички следи от възрастта се свлякоха от старичката и тя отново бе млада и необикновено красива. Бръмбарът запулсира отново и

Цагаглалал се върна към личността, която Софи познаваше като леля Агнес.

Софи погледна към жената и си спомни...

... Цагаглалал, седнала на една маса на шахматни шарки, срещу мъж със златна маска върху половината си лице... само дето това не бе маска. Плътта му се втвърдяваше в метал. В шепите му — едната от плът, другата златна — бе скарабейт. Той нежно го постави в дланите на Цагаглалал и сви пръстите ѝ върху него.

— Ти си Цагаглалал — каза мъжът с дълбок, тътнещ глас. — Тази, която наблюдава. Сега и навеки. Бъдещето на хората е тук, в ръцете ти. Пази го добре.

Софи премигна и видя...

... Цагаглалал, застанала пред две почти еднакви червенокоси и зеленооки момичета: Ифа и Скатах. Те бяха облечени като воители, в богато украсените дрехи от еленова кожа на Великите равнини. Зад тях се издигаше дим над огромно бойно поле, осяно с труповете на създания, които не бяха нито хора, нито животни, а нещо по средата. Едно от момичетата, по-дребното, с лунички по носа, пристъпи напред, за да вземе нефритения скарабей от жената, която племето познаваше като Тази, която наблюдава. После се обърна и го вдигна високо, и събраната армия извика името ѝ: Скатах!

Софи гледаше как образите се местят и завихрят, докато...

... Ифа, облечена в черно и сиво, скочи през прозореца на една кула и пада в ров с ледена вода. Точно преди да изчезне под гранитносивата повърхност, вдигна нефритената фигурка, която току-що бе откраднала.

Софи осъзнаваше, че времето лети главоломно, месеци и години профучаваха за секунди. Сега луничавото червенокосо момиче бе станало млада жена и...

... Скатах, облечена в кожа, тичаше през бамбукова гора, големи черни стрели се сипеха около нея. В едната си ръка държеше закривен меч, а в другата — скарабей. Ифа се носеше подире ѝ, кършейки бамбука, начело на армия синьокоси чудовища.

Спомените прииждаха, образите напиреха един след друг, показвайки...

... Скатах, коленичила пред момче във фараонски одежди и протягаща ръце да му предложи зеления нефрит...

... и пак Скатах, застанала над неподвижното тяло на същото момче. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и тя нежно измъкна скарабей от вкочанените му пръсти. Поднесе го към устните си и го целуна, плачейки с кървавочервени сълзи за своя приятел — момчето фараон Тутанкамон. Чуха се виковете, Сянката се обърна и скочи през прозореца, в мига когато нубийските стражи на фараона нахлуха в стаята. Преследваха я през пустинята три дена, преди да им се измъкне.

Още образи, невъзможно бързи, части от лица и места — а после изведнъж се появи...

... Пернел, в елегантен костюм от деветнайсети век, с Никола до себе си. Тя приемаше една овързана с раирана панделка кутия от Скатах, която бе облечена в мъжки военен мундир, със сабя на хълбока.

— Я, та ти си ми подарила торен бръмбар — каза със смях францужойката, когато отвори кутията.

Софи премигна и видя...

... Пернел, сега в костюм от началото на двайсети век, с шапка клош, да поднася същата овързана с панделка кутия на Цагаглалал, Тази, която

наблюдава. Зад тях развалините на Сан Франциско тлееха и димяха след ужасно земетресение.

Спомените избледнях и Софи отвори очи, за да види как старицата подава скарабея на Пернел.

— Притежавам този предмет от десет хиляди години — каза Цагаглалал — и макар че понякога ме е напускал, винаги рано или късно се е връщал при мен. Често съм се чудила защо. Дали аз — и останалите пазители — сме го съхранявали за сегашния момент?

Пернел вдигна поглед.

— Мислех, че точно ти би трябвало да знаеш.

Цагаглалал поклати глава.

— Когато той ми го даде, каза, че държа в ръцете си бъдещето на човешката раса. Но той често си приказваше така. Понякога имаше склонност да драматизира.

Вълшебницата погледна фигурката и я обърна към светлината, за да се възхити на детайлите.

— Когато Скатах ми го подари за петстотния рожден ден, се пошегувах, че ми е подарила торен бръмбар. А тя отвърна: „Торът е по-ценен от всеки благороден метал. Не можеш да отглеждаш храна в злато“. — Пернел премести поглед към Цагаглалал. — Тогава не осъзнавах колко древен и ценен е този предмет.

Цагаглалал поклати глава.

— Нито пък аз, макар че той ми го даде в деня, преди да ми връчи Книгата.

Софи се намръщи.

— Кой ти е дал скарабея и Книгата? — Едно име проблесна в ума ѝ. — Авраам Мага ли?

Цагаглалал кимна тъжно, после се усмихна.

— Да, беше Авраам, макар че аз никога не го наричах Мага. Той мразеше тази титла.

— А как го наричаше? — попита Софи. Сърцето ѝ изведнъж затуптя толкова бързо, че я остави без дъх.

— Наричах го *съпруге*.

ГЛАВА 28

Били Хлапето притичваше от едната страна на коридора към другата, за да надзърта в килиите към менажерията от спящи създания.

— Леле, живял съм дълго на тази земя, но никога не съм виждал подобно нещо. — В момента той се взираше в мускулест синьокож мъж с гъста бодлива черна коса и два закривени рога на главата. — Ами ти? — обърна се към Николо Макиавели.

Италианецът хвърли бегъл поглед в килията.

— Това е они — каза той и преди Били да е попитал, добави: — Японски демон. Синьокожите са доста неприятни, но червенокожите са още по-зле. — Макиавели продължи по мрачните коридори на затвора, хванал ръце зад гърба си и вперил студените си сиви очи право напред.

— Пак ти минават онези дълбоки и мрачни мисли — рече Били, понижавайки глас, като закрачи до безсмъртния в тъмния костюм.

— Да не би да четеш в умовете на хората?

— Чета езика на тялото. Едно време, за да оцелее човек в Дивия запад, трябваше да наблюдава как стоят и се движат хората, да тълкува леките им потрепвания и погледи, да знае кой ще извади пистолет и кой ще отстъпи. Аз бях много добър в това — рече гордо американецът. — И винаги познавах кога някой ще направи нещо глупаво — добави много тихо.

— Аз няма да правя нищо глупаво — рече Макиавели. — Дадох дума на господаря си и ще се придържам към нея: ще освободя зверовете и ще ги пусна в града.

— Само че това не ти харесва, нали?

Макиавели стрелна с бърз поглед Били.

— Искам да кажа, като гледам какво има в килиите, не съм сигурен, че ми харесва мисълта тези твари да плъзнат на воля в който и да било град — рече Хлапето с глас, малко по-силен от шепот. — Всичките са хищници и кръвопийци, нали?

— Досега не съм срещал чудовище вегетарианец — каза Макиавели. — Но да, повечето от тези тук са плътоядни. Някои от по-човекоподобните обаче се хранят от тъмната енергия на сънищата и кошмарите.

— Искаш ли да се озоват на воля в Сан Франциско? — попита тихо Били.

Макиавели остана безмълвен, но поклати лекичко глава и устните му оформиха дума, която не изрече на глас: *Не*.

— Личи си обаче, че кроиш нещо — добави Били.

— Как разбра? — попита Макиавели със слаба усмивка.

— Лесно. — Сините очи на американския безсмъртен блестяха в полумрака. — Доста си прозрачен. Никога не би оцелял в Дивия запад.

Макиавели премигна изненадано.

— Оцелявал съм и на по-опасни места от твоята Америка през деветнайсети век, и съм го постигал, като съм запазвал лицето си безизразно и съм криел мнението си.

— Точно там ти е грешката, господин Макиавели.

— Наричай ме Николо. Е, просветли ме, млади човече.

Хлапето се ухили доволно, показвайки стърчащите си зъби.

— Никога не съм мислил, че мога да те науча на нещо.

— Човек се учи, докато е жив.

Били потърка енергично ръце.

— Мисля, че ще съм прав, ако кажа, че ти си любопитен човек — не е ли тъй, господин Макиавели?

— Винаги съм бил. Това е една от многото ни общи черти с Дий. И двамата сме изключително любопитни. Винаги съм смятал любопитството за едно от най-силните човешки качества.

Били кимна.

— Аз също винаги съм бил любопитен. Това ми е носило сума ти неприятности — добави той. — Сега, ако хвърлиш един бърз поглед назад...

Макиавели се озърна през рамо към следващите ги Джош, Дий и Деър.

— Момчето явно е удивено и уплашено... — Били продължаваше да се взира право напред.

Джош Нюман вървеше след двамата безсмъртни като замаян, а очите и устата му се отваряха все по-широко, докато минаваха покрай клетките и пред тях се разкриваха нови и нови същества. Бе ясно, че е уплашен. Струйки златист дим се виеха от косата му и се процеждаха от носа и ушите му, а ръцете му бяха свити в юмруци и покрити със златни ръкавици.

— Дий не се интересува от създанията, защото той ги е събрал и знае какво има тук — продължи Били, — а Вирджиния също не се интересува, защото или се е сражавала с тях в миналото, или знае, че вълшебната ѝ флейта ще я защити. — Той килна глава на една страна, размишлявайки. — Или може би защото знае, че тя самата е по-опасна от тях.

— Познавам я само по репутация — каза Макиавели. — Наистина ли е толкова лоша, колкото казват?

— Дори по-лоша — каза Били, кимайки енергично, — много, много по-лоша. Никога не допускай грешката да ѝ се довериш.

Дий и Деър вървяха най-отзад. Макиавели забеляза, че докторът оживено говори нещо на жената. Лицето ѝ представляваше непроницаема маска, а сивите ѝ очи бяха със същия цвят като камъните на пода и стените. Тя забеляза, че Николо Макиавели я гледа и вдигна ръка. Дий се обърна и се втренчи напред. Миризмата на развалени яйца изпълни за кратко коридора, по-силна дори от зловонието на спящите зверове. Макиавели се извърна, преди Дий да е забелязал усмивката му. Забавно му беше, че още плаши английския магьосник.

— Така че ти, като се има предвид любопитството ти, би трябвало да надзърташ в килиите — довърши Били. — Но не го правиш. Следователно мислиш за нещо много по-важно.

— Впечатлен съм — каза Макиавели. — Логиката ти също е безупречна... с едно изключение.

— Което е?

— Странните създания и чудовищата отдавна вече не ме плашат. Честно казано, само хората — и техните близки родственици, Древните и Потомците — винаги са били способни да ми вдъхнат ужас. — Той кимна към килиите. — Тези бедни зверове са тласкани само от нуждата да оцелеят и да се хранят. Това им е в природата и тя ги прави предсказуеми. Човекът, от друга страна, умее да променя природата си. Човекът е единственото животно, което може да унищожи света. Зверовете живеят само в настоящето, но хората са способни да живеят за бъдещето, да съставят планове за децата и внуците си

— планове, на които са им нужни години, десетилетия, дори векове, за да узреят.

— Чувал съм, че този тип планове са твоя специалност — рече Били.

— Така е. — Макиавели махна с ръка към една килия, в която имаше три заспали космати полтъргайста, един от друг по-грозни. — Ето защо тези тук не ме плашат, нито пък ме интересуват.

— Звучиш надменно като Дий — тросна се Били и в гласа му се прокрадна стоманена нотка. — Освен това съм сигурен, че жителите на Сан Франциско няма да са на твоето мнение.

— Вярно е — съгласи се Макиавели.

Били си пое дълбоко дъх.

— Ако тези твари стигнат до брега, ще настъпи... — Той замълча, търсейки подходящата дума. — Хаос. Паника.

— На кого сега му минават дълбоки и мрачни мисли? — попита безгрижно Макиавели. После добави: — Кой би предположил — престъпник със съвест.

— Може би са същите дълбоки и мрачни мисли като твоите — промърмори Били. — Признавам, че не ми харесва идеята да пуснем тези чудовища срещу моя народ.

— Твоят народ ли? — подразни го Макиавели.

— Да, моят. Знам, че не е твой, ти си италианец... — започна Били.

— Те са хора — каза Макиавели — и това ги прави мой народ.

Били Хлапето хвърли бърз поглед към Николо.

— Когато се запознахме, мислех, че си същият като Дий... сега вече не съм толкова сигурен.

Устните на Макиавели помръднаха в едва доловима усмивка.

— С Дий си приличаме в много отношения, но не му го казвай. Ще се обиди. Това, по което се различаваме, е, че Дий би направил всичко необходимо, за да постигне целите си. Виждал съм го как следва заповедите на своя господар, дори когато това води до унищожаване на градове и погубване на десетки хиляди животи. Аз никога не съм правил такова нещо. Цената на моето безсмъртие бе службата ми, но не и душата ми. Аз съм човек и винаги съм бил такъв.

— Напълно те разбирам — промърмори Били Хлапето.

Коридорът свърши с метална врата. Макиавели я бутна и тя се отвори. Той премигна срещу следобедната светлина и забърза надолу по бетонните стъпала към двора за разходки. Италианецът вдишваше дълбоко свежия солен въздух, за да прогони гадната животинска миризма на килиите. Зачака Били да дойде при него и се обърна, когато Хлапето бе още на последното стъпало, така че лицата им да са на едно ниво.

— Дадох дума на господаря си и на Кетцалкоатъл, че ще пусна съществата срещу града. Не мога да отстъпя от думата си.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога — каза твърдо Макиавели. — Няма да стана уарлога — клетвопрестъпник.

Били кимна.

— Уважавам човек, който държи на думата си. Само исках да се уверя, че я спазваш по правилната причина.

Макиавели се приведе напред и железните му пръсти се впиха в рамото на Били. Прикова очи в неговите.

— Не, трябва да се увериш, че я нарушаваш по правилната причина!

ГЛАВА 29

Пернел нежно постави зеления нефритен скарабей върху гърдите на Никола, после го отмести леко вляво, за да легне върху сърцето му.

Цагаглалал посегна и хвана ръцете на Алхимика, първо — лявата, после — дясната, и ги сложи върху нефритения бръмбар, като почти го закри. След това погледна към Вълшебницата.

— Сигурна ли си? — попита тя.

— Сигурна съм.

— Трябва да знаеш, че съществува известна опасност.

— Опасност ли? Каква опасност? — попита разтревожено Софи. Все още държеше ръката на Вълшебницата и долови по връзката им да се процежда страх. Уплаши се от мисълта, че Вълшебницата се страхува. Макар че Пернел не помръдваше, очите ѝ се завъртяха и се втренчиха в Софи.

— Ако процесът не подейства, Никола ще умре, а аз ще съм пропиляла цял ден от живота си — каза тя. — Но трябва да го направя. Нямам избор. — Вълшебницата стисна по-здраво ръката на Софи. — А ако се получи, Никола ще е с нас още един ден. — Въпрос прелетя през ума на Софи... и Пернел му отговори: — Да, това ще е от голямо значение.

Цагаглалал постави лявата си ръка в тази на Пернел, а после протегна дясната над леглото към момичето.

— Пернел ще притегли малка част от нашите аури и ще ги насочи към скарабея, който на свой ред ще ги вкара в Никола. Мисли за него като за батерия. Докато в скарабея има енергия, Никола ще е жив.

Софи сложи лявата си ръка в костеливата длан на старицата.

— Безболезнено е — продължи Цагаглалал. — А и ти си млада; аурата ти ще се възстанови бързо.

— Ами твоята? — попита бързо Софи.

— Дори и да можеше да се възстанови, не е необходимо. Ролята ми в това Сенкоцарство почти приключи. — Сивите ѝ като кремък очи станаха отнесени. — Задачата ми бе да ви чакам да се появите и после да бдя над вас. Скоро ще мога да намеря покой.

Изведнъж температурата в стаята рязко спадна до смразяващ студ. Софи ахна от шока.

— Каквото и да правиш — рече Пернел и при всяка дума от устата ѝ излизаха бели облачета пара, — не бива да разваляш кръга, докато скарабеят не бъде зареден с енергията на нашите аури. Разбираш ли?

Софи кимна.

— Разбираш ли? — попита Пернел още веднъж, по-настойтелно. — Ако процесът не бъде завършен, Никола ще умре тук сега, а аз ще умра утре.

— Разбирам — каза Софи, а зъбите ѝ затракаха. Тя сведе поглед към неподвижното тяло на Никола Флаemel. Плътта му бе пепелява, а около ноздрите и устните му се бе образувал тънък слой скреж.

Леденобялата аура на Пернел се завихри и изду около нея и Софи изведнъж забеляза вплетените сребърни нишки — от нейното сребро. Погледна надолу и видя, че аурата ѝ е образувала защитни метални ръкавици върху дланите ѝ, които стискаха ръцете на Цагаглалал и безсмъртната.

Вълшебницата затвори очи.

— Ето че се започва — каза тя.

Софи усети как сребърната ѝ аура разцъфтя и приливът от топлина я хвана неподготвена. Той се зароди в средата на гърдите ѝ и плъзна навън, потече по краката ѝ, зашипа ходилата ѝ. Горещината затрептя по ръцете ѝ, опари дланите ѝ и предизвика бodeжи във върховете на пръстите ѝ. Вълната от топлина се надигна по шията ѝ, запламтя в бузите ѝ, пресуши очите ѝ. Тя ги стисна и потрепери, когато я заля порой от объркани спомени. Знаеше, че някои от тях са на Пернел...

... Закачулен мъж седеше наред една пещера, яркосините му очи блестяха, отразявайки огромните кристали в стените. В дясната му ръка имаше малка, обкована с метал, книга. Той отпусна върху корицата закривената метална кука, заемаща мястото на лявата му ръка...

... Никола Фламел — слаб и тъмнокос, млад и красив — стоеше зад дървена сергия, върху която имаше само три дебели, подвързани с кожа, книги. Обърна се да погледне към нея и безцветните му очи се присвиха в усмивка...

... и пак Никола, вече по-стар, сивокос и с брада, в малка тъмна стая с дузина рафта, по които бяха подредени книги и ръкописи...

... маса със само една книга върху нея, обкования в метал Сборник. Листовите се отгръщаха сами, докато накрая спряха на страница, по която пълзеше текст, съставен сякаш от клечки, а течащите цветове образуваха фигурата на скарабей, после се преоформиха в нещо като полумесец... или кука...

... и един град, който гори, гори, гори...

Вълна от жегата почти изкара дъха на Софи и образите се промениха, станаха тъмни, жестоки, станаха спомените на Цагаглалал...

... Пирамида, която се разцепва...

... кръгла покривна градина, обхваната от пламъци, екзотични растения лумват в огнени кълба, соковете кипят и изригват в пламтящи струи...

... огромна метална врата се топи, гравираниите на нея лица се удължават от жегата, разпадат се, капят на дълги лепкави струи, злато и сребро текат по полирания мраморен под, смесват се...

... стотици кръгли летящи машини падат от небето като горящи комети, за да избухнат върху улиците на подобен на лабиринт град...

... и Скатах, и Жана д'Арк, окървавени и мръсни, стоят, опрели гръб в гръб, на стъпалата на една пирамида, заобиколени от големи кучеглави чудовища...

... докато Паламед е застанал над падналия Шекспир и го брани от един орел с лъвска глава. Покритите с шипове криле го дерат, остриите зъби са на сантиметри от главата му...

... а Сен Жермен сипе огън от небесата, докато зад него морето се надига като стена от черна вода...

... и Софи... или момиче, което толкова прилича на нея, че биха могли да са близначки...

Изведнъж Софи отново бе на пет години, двамата с брат ѝ стояха в същата тази къща, хванати за ръце, и чакаха да бъдат представени на една старица, която Софи никога по-рано не бе виждала.

— А това е леля ви Агнес — казваше майка ѝ. — Тя ще ви наглежда, когато нас ни няма...

Нещо студено се размърда в дълбините на ума на Софи, не спомен, а мисъл, и то с горчив привкус. Ако леля Агнес не ѝ бе истинска леля, тогава как стояха нещата с другата им леля, загадъчната леля Кристин, която живееше в Монтоук Пойнт и ѝ ходеха на гости всяка Коледа? Кристин също не им бе роднина. Коя беше тя? Дали бе като Агнес и дали двете бяха свързани? На Софи отчаяно ѝ се искаше да поговори с майка си и баща си; трябваше да ги пита откъде познават Агнес и Кристин, и откога. Откри, че се чуди как двете старици са се промъкнали в живота на Нюманови. Беше слушала баща ѝ да говори за леля Агнес, а майка ѝ като дете бе прекарвала всичките си лета при леля Кристин. Заключениета бяха ужасяващи. Откога семейство Нюман се намираще под наблюдение? И защо? Дали бе заради това, че тя и Джош са близнаци? Но тогава защо Агнес и Кристин ще наглеждат майка ѝ и баща ѝ? Освен ако през всичките тези години не са знаели, че Ричард и Сара ще се срещнат, ще се влюбят, ще се оженят и ще родят чифт близнаци — златен и сребърен. Дали са знаели, че това ще се случи по естествен път, или някак си са манипулирали нещата, за да го постигнат? Софи потрепери: самата мисъл бе ужасяваща.

Трябваше да поговори за това с Джош; искаше ѝ се той да е тук.

... И изведнъж Джош се появи...

Тя усети връзката с близнака си и сякаш отново бе физически цяла. През последните петнайсет години никога не се бяха разделяли за повече от ден-два и дори в тези случаи бяха поддържали постоянен контакт по телефона и имейла. Когато Джош ѝ обърна гръб и тръгна с Дий и Деър, тя се бе почувствала физически наранена, сякаш част от тялото ѝ липсваше. Но сега поне знаеше, че той е жив.

Той беше... беше...

Софи се съсредоточи върху брат си, като отчаяно се опитваше да си спомни всичко, на което са я научили за Пробудените ѝ сетива. Просто трябваше да се увери, че той е жив и здрав. И ако по някакъв начин узнаеше къде се намира в момента, би могла да отиде и да го вземе. Беше сигурна, че ако в онзи съдбовен момент двамата с Джош бяха сами — без никой друг наоколо, който да им се бърка — щеше да успее да го вразуми.

Видя го ясно в главата си. Рошава руса коса, която вече ставаше мазна и се нуждаеше от миене, тъмни кръгове под сините му очи, ивици черни сажди по лицето...

Изведнъж усети мирис на сол и йод, примесен с миризмите на зоопарк, на мускус и плът, а после започнаха да се оформят образи. Един от тях бе по-ясен от другите: отчетливите контури на остров с правоъгълна бяла сграда на върха му и фар в единия край.

Джош беше на Алкатраз.

Вървеше по един коридор на затвора. От двете му страни имаше килии и във всяка от тях — различно създание. Той не можеше да назове създанията, но Вещицата от Ендор познаваше всяко от тях и Софи откри, че също ги познава — тук имаше келтски клурикони и японски они, английски таласъми и скандинавски тролове, норвежки хулдра^[1] редом с гръцки минотавър и индиански вендиги в килия до един индийски байтал. Тя усещаше как дъхът на брат ѝ излиза бързо и накъсано и усети как стомахът му се свива, когато мина покрай една килия с ню — японско създание, което приличаше на куче с маймунска глава и змийска опашка.

Джош изглеждаше невредим и никой не му обръщаше особено внимание. Точно пред него мъжът, който ги бе преследвал в Париж — Николо

Макиавели, — говореше с някакъв младок в оръфани джинси и протрити каубойски ботуши. Джош се обърна и Софи видя Джон Дий и Вирджиния Деър да си шепнат настойчиво. И двамата спряха и погледнаха едновременно към Джош, към Софи.

Тя моментално прекъсна връзката с брат си и се върна към настоящето, съсредоточавайки се върху усещането за топлина, обливаща тялото ѝ. Стаята бе леденостудена. Тя се насили да почувства дланите на двете жени, които държеше, и как аурата ѝ се стича от пръстите ѝ в ръката на Пернел.

Никола Флаemel трепна.

От изненада Софи едва не изтърва ръцете на Пернел и Цагаглалал. Погледна надолу към Алхимика. Нишки от сребърната ѝ аура и бялата аура на Цагаглалал се виеха около протегнатите им ръце и се стичаха към Пернел. Сребърни искри и облачно-бели влакна се протягаха от тялото на Вълшебницата и докосваха скарабея, който сега пулсираше нежно, туптеше, бледото зелено потъмняваше, после пак изсветляваше. Софи внезапно усети биенето на собственото си сърце... а после осъзна, че скарабеят пулсира в ритъм с него. Кожата на Алхимика бе придобила розов оттенък и някои от дълбоките бръчки около очите и по челото му бяха изчезнали. Изглеждаше по-млад.

Той трепна пак, пръстите му се свиха и отпуснаха, после се свиха още веднъж върху фигурката на бръмбара.

— Още мъничко — прошепна Пернел с глух от изтощение глас.

— Не мога да ти дам още много — промърмори Цагаглалал. Синьо-бели искри пълзяха в косата ѝ.

— Тогава нещата опират до теб, Софи — каза бързо Пернел. — Трябва ми още малко от своята аура.

Момичето поклати глава.

— Не мога. — Олюляваше се от изтощение и имаше чувството, че гори в треска. Главата ѝ кънтеше, гърлото ѝ бе пресъхнало, а стомахът ѝ се бунтуваше, сякаш току-що бе изляла сурова люта чушка. Спомни си предупреждението на Скати за това колко е опасно да използваш прекалено голяма част от аурата си: ако човек изразходваше всичката си естествена аурална енергия, аурата започваше да се подхранва от плътта му. Съществуваше съвсем реална опасност спонтанно да избухне в пламъци.

— Трябва!

— Не!

Софи се опита да издърпа ръката си, но безсмъртната я стискаше в желязна хватка.

— Да! — каза яростно Пернел и за миг аурата ѝ от бяла стана сива, а после — черна, преди да лумне пак в чисто бяло.

Софи се задърпа, но не можеше да се освободи от хватката на жената.

— Пусни ме!

— Трябва ми още малко. На Никола му трябва още малко.

Аурата на Вълшебницата потъмняваше, съгъстяваше се и изведнъж мразовитият въздух се изпълни с аромата на зелен чай и анасон. Софи позна миризмите на Нитен и Прометей, миг преди цветните нишки на аурите им да започнат да се просмукват през пода — тъмносиньо, увито около дебела колона от ярко кървавочервено. Те запълзяха към Вълшебницата, за да се омотаят около нея, и аурата ѝ замалко стана отново черна.

— Достатъчно, Вълшебнице — изграчи Цагаглалал. — Стига! Вече направи всичко, което ти е по силите.

Вратата на стаята се отвори с трясък и вътре нахлуха Прометей и Нитен. Аурите на Древния и на японския безсмъртен бяха оформили брони около телата им, но орнаментираната червена метална броня на Прометей избледняваше, цветът се изцеждаше от нея, оставяйки я кристално прозрачна, а лакираната дървена самурайска броня на Нитен бе нащърбена и износена.

— Вълшебнице — изрева Прометей, — какво правиш?

— Достатъчно — каза ледено Нитен. — Ще погубиш всички ни.

— Никога не е достатъчно — изръмжа Пернел. Аурата ѝ се вихреше, изпъстрена с нишки и струйки от всички аури в стаята. Цветовете се сливаха, замъгляваха и потъмняваха до кално кафяво, преди накрая да се превърнат в пулсираща черна аура. Зловоние изпълваше въздуха. Когато Вълшебницата обърна глава да погледне към Прометей и Нитен, зелените ѝ очи приличаха на късчета черен мрамор. — Трябва ми още... На Никола му трябва още.

Софи изтръгна ръката си от хватката на Вълшебницата. Загуби равновесие и политна през стаята, за да се озове в ръцете на Нитен. При допира сребърната ѝ аура направи самурайската му броня здрава и метална.

— Не! — изпищя Пернел, посягайки към момичето. — Не сме свършили! — Трептяща бяла нишка пробяга през черната ѝ аура, правейки я сива, изсмуквайки тъмнината от нея.

Прометей пристъпи пред Софи и Нитен.

— Свършихте, Вълшебнице. — Погледна към старицата и кимна.

Цагаглалал пусна ръката на Пернел и отстъпи назад.

— Но Никола... — прошепна Пернел. Аурата ѝ стана отново бяла и очите ѝ постепенно позеленяха.

— Ти направи за него всичко, което можеше — каза Древния.

Изведнъж Никола Флаemel въздъхна — дълго съскане, при което от посинелите му устни излезе облаче бяла пара. Безцветните му очи се отвориха, той се надигна рязко в леглото и се огледа.

— Пропуснах ли нещо интересно?

[1] Друго название на елфите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Петима огромни анпу ескортираха мъжа с куката през Слънчевия дворец. Обикновено оживените коридори от мрамор и злато сега бяха пуси и всички врати се пазеха от въоръжени анпу, някои от които държаха по-дребни четирикраки кучета, които приличаха на тях. Ароматни свещи и тръстики горяха във високи поставки, разположени на равни интервали по ярко озарения коридор, но сладкото им ухание бе напълно погълнато от тежката мускусна миризма на кучеглавите воители.

Маретю бе омотан в неразрушими каменни вериги — по една на всяка китка, една на кръста и още две около глезените. Всеки от пазачите му бе хванал по една верига и го държаха в центъра на образувания от тях кръг. Бяха му свалили наметалото, което един анпу носеше праметнато през ръка, и сега той бе останал само по ризница с дълъг ръкав, която го покриваше от врата до кръста, и чифт мръсни и оръфани джинси. Метални бомбета блестяха на върховете на ожулените му и износени работни ботуши. Дългата му мазна руса коса се спускаше до раменете и *зле* подрязаният бретон падаше над поразително сините му очи. Бузите и челюстта му бяха покрити с тридневна сиво-бяла брада. Докато групата навлизаше по-дълбоко в двореца, той въртеше глава насам-натам и устните му мърдаха, превеждайки глифове върху древната ламперия или разшифровайки грубата огамска писменост^[1], красяща плинтовете под статуите от метал и стъкло, разположени на равни интервали по коридора.

Пазачите анпу го отведоха до висока и тясна двукрила врата. Не се опитаха да почукат или да влязат.

Мъжът с куката се приведе напред, изпъвайки веригите, за да огледа по-добре вратата. Тя се състоеше от две огромни метални плочи — златна и сребърна, полирани до огледален блясък. Над тях имаше тежък златен трегер, висок един човешки бой, а на него бяха изсечени хиляди квадратни глифове, всеки от които съдържаха лице на човек, животно или чудовище. Някои от глифове бяха празни или недовършени. Но по средата на трегера имаше един квадрат, по-голям от останалите, с гравирани в него полумесец... или пък кука.

Маретю дръпна лявата си ръка, като едва не събори онзи анпу, който държеше съответната верига, и я вдигна да сравни куката си с изображението. Бяха почти идентични. Той примижа и старателно преведе глифове около рисунката на куката.

— Любопитно, нали? — отекна един мощен глас в коридора.

Двете крила на вратата се откяхнаха и от процепа плъзна ароматен бял дим, който се разнесе на кълба по пода. Беше пропит със сладникавата миризма на тамян. Говорещият остана скрит, докато вратата не се отвори напълно и отвътре не бликна ярка бяла светлина. В отвора стоеше неестествено висока фигура и бялата светлина се лееше като течност по дългата ѝ метална роба със спусната качулка.

— Открих тази порта сред руините на един град на Земяните господари в едно ужасно тресавище далеч на юг. Блатото бе погълнало по-голямата част от града; портата бе чиста и неопетнена. Тя е на десет хиляди години, а може

би и на десет пъти по десет хиляди.

Маретю отново дръпна веригата и анпу, който я държеше, трябваше да положи усилия да остане прав. Мъжът вдигна ръката си и плоският метален полумесец на китката му стана сребърен, а после златен от отразената светлина.

— Любопитно е — съгласи се той — и въпреки това не ме изненадва. Вече малко неща могат да ме изненадат. — Вдигна брадичка и кимна към редицата от квадратни глифове. — Хубаво е да видя, че ме помнят в историята си.

— Земните господари са знаели за теб.

— Срегнахме се за кратко.

— Едва ли е било чак толкова кратко. Изсекли са твоя символ там горе, при списъка с кралете и управниците си. — Високата фигура в металната роба пристъпи напред и отметна качулката, разкривайки удължените си очи и острите си черти.

— Аз съм Атон, Господаря на Дану Талис.

— Зная кой си. А аз съм... Маретю.

— Очаквах те — каза Атон.

— Авраам ли ти каза, че идвам?

— Не — отвърна Атон. — Знам за теб от дълго време... от много дълго време. — Той погледна към пазачите анпу, а после към каменните вериги около Маретю. — Тези окови необходими ли са?

— Брат ти, изглежда, смята, че да — каза Маретю с усмивка, която разкри ситни бели зъби. — Всъщност много настояваше за това.

Дългите зъби на Атон прехапаха долната му устна.

— Предполагам, че са безполезни, а?

— Напълно. — Въздухът запращя, изпълни се с неприятна миризма и около едноръкия мъж затрепка сянка. Каменните окови се напукаха и разсипаха на прах. Пазачите анпу залитнаха изумено назад и трескаво посегнаха да извадят копешите си. Маретю потърка лявата си китка с дясната си ръка.

Атон погледна към чакалоглавите воители.

— Оставете ни — заповяда той, а после се обърна и влезе отново в стаята.

Объркани, анпу се спогледаха, след което насочиха очи към Маретю. Той се ухили и им махна да си вървят.

— Хайде, изчезвайте като добри кученца. — После се обърна, влезе в стаята след Древния и затвори вратата. Макар че крилата бяха дебели колкото тялото му, те се завъртяха тихо и без никакво усилие.

— Брат ти няма да е доволен — каза Маретю.

— В последно време Анупис рядко е доволен — рече Атон.

— Той казва, че трябвало да те убия.

— Дори опитът да ме убиеш ще е грешка — отвърна Маретю с усмивка, като се завъртя към Господаря на Дану Талис. — Нямах представа колко много са се опитвали. — Той скръсти ръце на гърдите си и се огледа. Стоеше в огромна кръгла стая, огряна от малко изкуствено слънце, което плуваше току под високия таван. Кимна одобрително. — Обичам Архонтските технологии. Откога гори?

Атон махна с дългопръстата си ръка.

— Това е резервно. Осветява тази стая от над хиляда години. Но е последното от вида си. Когато изгори, ще трябва да се върнем към нещо по-

примитивно.

В кръглата стая нямаше никакви мебели, по златните стени и сребърния таван не се виждаха украси или надписи. Целият под обаче бе покрит с подобна на лабиринт мозайка от златни и сребърни плочки: карта на Дану Талис. Сребърните плочки представляваха водата, а трепкащата светлина създаваше впечатлението, че тя се движи.

Атон застана по средата на лабиринта и се обърна пак към Маретю. Огромните му жълти очи сияеха в златно на отразената светлина.

— Открих този под в затънтени развалини на Предтечите насред Великата пустиня. Мисля, че някога е бил покрив на катедрала. — Пръстите му проследиха шарката. — Моделирах този град по негово подобие. Харесваше ми мисълта една мозайка на Предтечите да стане карта на съвременен град.

— Виждал съм тази шарка и преди — каза Маретю, разхождайки се по края на кръга. — Появява се на различни места в човешкия свят, в Сенкоцарствата и отвъд тях. — Той свали ръце и ги хвана зад гърба си, после наклони главата си на една страна, възхищавайки се на шарката. — Изглежда непокътната.

— До последното парче.

— Предците ни са били изумителни — каза той, а после погледна към Древния. — Не си ли съгласен?

— Ти май не се боиш от мен? — попита Атон, без да отговори на въпроса.

— Нямам причина да се боя. — Маретю поклати глава. — Но ти се боиш от мен, нали? — каза той тихо.

— Боя се от онова, което олицетворяваш.

— И какво е то?

— Гибелта на моя свят.

Маретю поклати глава.

— Напротив. Аз съм тук, за да се погрижа твоят свят — този необикновен и изумителен свят, който си създал — да продължи да живее.

Атон прекоси лабиринта и се надвеси над мъжа с куката, но Маретю остана неподвижен, гледайки го невъзмутимо.

Жълтите очи на Древния се присвиха до хоризонтални цепки.

— Подиграваш ли ми се?

— Не — каза сериозно Маретю. Вдигна лявата си ръка и светлина закапа от куката му. Атон направи крачка назад. — Нямах представа какво ми струваше да дойда тук — продължи едноръкият. — Изтърпях хилядолетни страдания и пропътувах безброй нишки на времето, за да бъда тук, на това място, по това време. Пожертвах всичко — всяко нещо, което съм обичал — за да застана пред теб.

— Защо?

— Защото ние двамата можем да решим съдбата на Дану Талис и на безчет поколения, които ще го последват. — Тъмната аура на Маретю затрепка и за кратко се оцвети в отразеното златно на стаята. Той махна с ръка и изведнъж огромната карта под нозете на Древния се разпадна, а после се пръсна на малки остри късчета. Среброто потече и заля златните плочки. — Ако Дану Талис не потъне, тогава бъдният свят никога няма да съществува... — Сребърните плочки потъмняха до мътно кафяво, после се напукаха и се натрошиха. Маретю махна отново; леден бриз повя по пода и помете парчетата от древната карта, оставяйки само гол камък. — Твоята империя,

обширната империя на Де Данан, ще унищожи не само себе си, но и цялата планета в рамките на едно поколение.

— Бях доста привързан към тази мозайка — промърмори Атон.

— Повярвай ми, Древни, ти си обречен да видиш разруха, далеч по-лоша от тази!

Атон пхна длани в ръкавите си и се извърна. Закрачи по голия под и краищата на металната му роба се влачеха по камъка, пръскайки искри. Той излезе на един балкон, обвит в цветя и лози, от който се виждаше целият град на Дану Талис. Древния вдиша дълбоко сладките ухания на живот и растителност, за да разсее горчивия, неприятен мирис от аурата на Маретю.

Слънцето клонеше на запад, сградите пламтяха в златно, а каналите проблясваха в сребристо. На долните етажи на някои от по-високите сгради горяха светлини. Отдолу се носеха звуците на далечен смях и едва доловима музика.

Маретю се появи до Атон. Облегна лакти на парапета и се загледа в островния град.

— Виж най-великия град, който тази планета някога е познавала — каза гордо Атон.

Маретю кимна. Вдигна глава и сините му очи потъмняха, придобивайки цвета на небето, докато гледаше как залязващото слънце обагрят нисколетящите вимани в цвят на полирано злато, така че те приличаха на ярки ивици светлина, разсичащи небосвода.

— Истинско чудо е.

— На земята е имало велики градове и преди този — продължи Атон. — Предтечите имали своите градове колежи, големите им учебни центрове, а Архонтите и Земните господари построили огромни градове от стъкло и метал в далечното минало. Но никога не е имало нещо подобно на Дану Талис.

— Легендата за него ще живее хилядолетия — съгласи се Маретю.

— Дану Талис е и град, и държава, а аз съм го управлявал близо две хиляди години. Баща ми Аменхотеп^[2] управляваше града, съществувал тук преди мен, а дядо ми Тот^[3] бе един от Великите древни, изтръгнали острова от морското дъно десет хиляди години преди това.

— Да, знам. Видях как го прави — каза тихо Маретю.

— Бил си там?

— Да.

Господаря на Дану Талис се взря задълго в мъжа с куката. Накрая кимна.

— Вярвам ти — каза той твърдо. — Може би ще имаме време да поговорим за някои от нещата, които си видял през дългия си живот и при необикновените си пътешествия.

— Не мисля — каза Маретю. — Остава ми много малко на това място и в това време.

Атон кимна.

— Някога Дану Талис представляваше само една островна държава, заобиколена от врагове. Когато аз се възкачих на трона, бяхме обсадени от всички страни. Дватама с Анупис променихме това. Сега Дану Талис се намира в сърцето на една обширна империя, простираща се по цялото земно кълбо, с аванпостове на всеки континент, включително далечния леден Север. И всички, които някога ни се опълчваха — Предтечи, Архонти и Земни господари — са победени или изтласкани до самия край на познатия ни свят.

— Ти изучаваш историята — каза Маретю. — Моят баща — или по-скоро мъжът, когото смятах за баща — ме научи, че всяка империя е обречена. Докато пътувах през времето и историята, открих, че е бил прав. Всички велики империи са обречени на разруха.

Атон кимна.

— Изучавал съм историята на света чак до Времето преди времето и урокът е ясен: империите се въздигат и падат. — Той се обърна към голямата пирамида по средата на острова. Едната ѝ половина бе огряна от залязващото слънце, а другата тънеше в сянка. Малки огньове горяха на всяко от стотиците стъпала, водещи към плоския връх на постройката, където пъстроцветни флагове се вееха на вечерния бриз.

— Дану Талис е обречен — каза Маретю. — Не са ти нужни ясновидци или пророчества, за да предвидиш бъдещето му.

Атон погледна към него.

— Какво си ти? — попита той изведнъж. — Не си нито Древен, нито Предтеча, и определено не си Архонт или Земен господар.

— Не съм нито едно от тези неща — каза сериозно Маретю. — Аз съм твоето бъдеще. Ти си управлявал този град в продължение на хилядолетия — продължи той. — Това наистина бе Златният век на Дану Талис, но градът е обречен на разруха и отчаяние. И ако това се случи, тогава всичко, за което си работил, всяка саможертва, която си правил някога, ще се окажат напразни. Но не е нужно да става така. Можеш да опазиш репутацията на своя град; всъщност можеш да се погрижиш той да положи основите не само на една, а на десетки цивилизации в идните хилядолетия.

— Сигурен ли си, че това ще се случи?

— Видях го — каза тихо Маретю. Вечерната светлина превръщаше очите му в злато. — Кълна ти се, че е истина.

— Вярвам ти — прошепна отново Атон. — Какво искаш да сторя?

— Ти трябва да станеш уарлога — клетвопрестъпник. Вещер^[4]. Трябва да предадеш своя град.

— На кого?

— На мен.

[1] Стара келтска писменост. — Б.пр. ↑

[2] Това име е било носено от четирима египетски фараони. — Б.пр. ↑

[3] Египетски бог на мъдростта, науката и занаятите. — Б.пр. ↑

[4] Английската дума за вещер *уорлок* произлиза от староанглийското *уарлога*. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Незнайно как, Джош Нюман изведнъж разбра имената на създанията в килиите: клурикони, они, таласъми, тронове, хулдра, минотавър, вендиго, байтал. Преди да успее да се зачуди откъде са се взели тези думи в ума му, някакво движение привлече вниманието му. Той спря и се вгледа в тъмната стая. Приведе се напред и примига срещу чернотата. От вонята стомахът му се разбунтува и в гърлото му се надигнаха киселини. Стори му се, че съществото прилича на маймуна, но когато очите му се приспособиха към слабата светлина, осъзна, че само главата бе маймунска. Тялото бе на ивици, като на миеша мечка, краката бяха на тигър, а на мястото на опашката имаше дълга черна змия, която помръдваше по пода. Това беше ню, създание от най-тъмните кътчета на японските митове. А един от най-известните ню бе убит от Нитен.

Ръцете на Джош се вцепениха върху решетките на килията. Откъде знаеше това?

Когато бе влязъл тук, само преди няколко минути, килиите бяха пълни с безименни чудовища. Той смътно разпознаваше някои от тях, благодарение на разказите на родителите си — например минотавъра с глава на бик — но повечето изглеждаха като изпъззели от някакъв кошмар.

А сега знаеше не само имената им, но и че Нитен е убил японски ню.

Софи.

В главата му изведнъж се появи образът на сестра му. Той се почуди защо се е сетил за нея... а после си спомни, че я бе видял за последно с Нитен. Къде ли се намираше тя сега? Дали бе още с Майстора на меча? Дали бе в безопасност?

— Идвай, Джош — заповяда Дий, докато двамата с Вирджиния минаваха покрай него.

— Секунда само — изломоти момчето. Изчака Дий и Деър да продължат, а после се обърна рязко, почти очаквайки да види сестра си зад себе си.

Софи.

Той вдиша дълбоко, търсейки ваниловия аромат на аурата ѝ сред миризмите на сол и йод и тежката животинска смрад от килиите.

Софи.

Усети, че изведнъж го облива горещина, и потърка щипеците върхове на пръстите си. Дали тя сега бе тук и го наблюдаваше? Беше го правила и по-рано, бе шпионирала за Фламел и Пернел, когато той се намираше в офиса на Дий и се готвеше да призове Коатликуе.

Софи. Устните му оформиха името ѝ... но нямаше нищо и за първи път в живота си той осъзна, че не може да я почувства. Откакто се помнеше, близначката му бе единственото неизменно нещо в неговия свят. Когато родителите им ги нямаше, когато семейството се местеше от държава в държава, а той и Софи сменяха училище след училище, единственият човек, на когото можеше да разчита, бе сестра му. А сега си бе отишла.

— Джош? — обади се Вирджиния. — Какво има?

Той поклати глава.

— Не знам. Не съм сигурен.

— Кажи ми какво те тормози — рече тихо Вирджиния. Хвана го подръка, внимателно го отдели от килията и го поведе към отворената врата в края на коридора, където чакаше Дий. Щом Магьосника видя, че идват, се обърна и изчезна в ослепителната светлина навън.

— Нищо особено... — започна Джош. Близостта на жената го караше да се чувства неловко.

— Кажи ми — подтикна го отново тя.

Той си пое дълбоко дъх.

— Малко е странно...

Вирджиния се изсмя.

— Странно ли? — Тя махна с ръка към килиите. — Че какво може да е по-странно от това тук? Кажи ми — настоя тя.

Джош кимна.

— Когато дойдох тук, не знаех какви са тези твари... а после изведнъж разбрах. Не само знаех имената на всички, но знаех дори, че Нитен е убил едно от тях. — Той поклати глава. — Само дете не знам откъде го знам.

— О, всичко е много просто: свързал си се с някого. Вероятно със сестра си.

Джош кимна окаяно.

— И аз така си помислих. — Той понижи глас и се огледа пак. — Мисля, че може да ни шпионират.

Вирджиния поклати глава и кичури от дългата ѝ коса обърсаха лицето на Джош.

— Не нас. Теб. Аз бих разбрала моментално, ако някой ме наблюдава. И мога да те уверя, че нищо не е в състояние да шпионира незабелязано Дий или Макиавели. Може би сестра ти просто проверява как си. — Те минаха покрай килия, в която имаше чудовище с козя глава, и Вирджиния кимна към него. — Какво е това?

Джош пристъпи към вратата да го огледа по-добре, после поклати глава.

— Не знам — призна той. — Какво е?

— Пуука^[1]. — Вирджиния се усмихна. — А фактът, че не знаеш, ни показва, че онзи, който те е наблюдавал, вече се е махнал. Аз предполагам, че сестра ти се е свързала с теб и така си получил достъп до нейните знания. Това е забележително умение — добави тя. После посегна и омота дългата си коса на дебел възел на тила си. — Много близки ли бяхте с нея?

Джош кимна тъжно.

— Много.

— Сигурно ти липсва — каза Вирджиния.

Джош се взираше право напред към светлия правоъгълник. Очите му се насълзиха и той се престори, че е заради ярката светлина, лееща се през вратата. Накрая каза:

— Да, липсва ми. И не разбирам какво ѝ стана.

— Без съмнение и тя се пита същото за теб. Обичаш ли я? — попита бързо Деър.

Той отвори уста да отговори, но я затвори пак, без да каже нищо. Изведнъж долови биенето на сърцето си. То бумтеше в гърдите му, сякаш бе пробягал цяло футболно игрище. Откри, че почти се страхува да отговори, почти се страхува дори да се замисли върху въпроса.

— Обичаш ли я? — упорстваше Вирджиния.

Джош погледна към безсмъртната. Едно време би могъл да отговори мигновено... но нещата се бяха променили. Софи се бе променила, а чувствата му към нея бяха... объркани.

— Е? — попита Вирджиния.

— Да... не... не знам. Искам да кажа, тя ми е сестра, близначка, член на семейството...

— Аха. Опитът ми говори, че когато хората казват, че не знаят дали обичат някого, това обикновено означава *не*. Но в твоя случай не съм толкова сигурна. Ти все още имаш чувства към нея. — Тя избърза пред Джош и се завъртя наполовина към него, така че да може да наблюдава лицето му. — Ако ти се отдаде възможност, ще я спасиш ли?

— Разбира се.

— Какво би направил, за да я спасиш?

— Всичко — каза той бързо.

— Значи още я обичаш — каза победоносно Деър.

— Предполагам, че е така — призна той. — Просто ми се иска да знаех какво я е променило.

— О, това е лесно: семейство Фламел са я променили. — Безсмъртната почука с пръст гърдите на Джош. — Точно както те, а после и Дий, промениха теб. Макар че дали са те променили към по-добро или към по-лошо... ами само ти можеш да кажеш. — Тя се приведе напред и добави: — Или пък времето ще покаже.

— Семейство Фламел наистина ли са толкова лоши? — попита той, понижавайки глас, макар че Дий вече бе излязъл навън. — Все още не знам дали мога да вярвам на доктора или не. Искам да кажа, знам, че си приятелка на Дий, но просто се чудех...

— Може и да съм му приятелка — а дори самият той признава, че не е добър приятел, — но това не значи, че съм сляпа за истинската му същност.

— А каква е тя?

— Дий е маниак. — Тя се усмихна отново. — Обсебен е от същите нужди и желания, които управляват Макиавели и Фламел. В друго време и при други обстоятелства мисля, че биха станали чудесни приятели.

— Мога ли да му вярвам? — попита Джош.

— Ти как мислиш?

— Вече не знам какво да мисля. Но Софи наистина нападна с камшик Коатликуе. Още не разбирам как можа да го стори. Сестра ми никога не е наранявала никого. Дори ме караше да хващам паяците, които откриваше във ваната, и да ги пускам през прозореца. А тя наистина мрази паяци.

— Може да е мислела, че те защитава — каза тихо Вирджиния. — Когато онези, които обичаме, са в опасност, сме способни да сторим немислимото.

— Ти не ми отговори — каза Джош. — Семейство Фламел наистина ли са толкова лоши, колкото казва Дий?

Вирджиния Деър спря на вратата и се обърна да погледне Джош. Лицето ѝ бе в сянка, но сивите ѝ очи грееха с неземна светлина.

— Да, толкова лоши са. Вероятно и по-лоши.

— Вярваш ли, че Древните трябва да се върнат на този свят?

— Те биха донесли голяма полза — рече бавно Вирджиния.

— Това не е отговор на въпроса ми — сопна се той с нотка на неподправен гняв. — Много те бива да не даваш прями отговори.

— Въпросът ти е безсмислен — каза Деър. — Древните ще се върнат, независимо дали това ни харесва или не. Скоро Нерей ще освободи Лотан, а после Макиавели ще събуди спящите твари в килиите и ще ги пусне срещу Сан Франциско. Те ще опустошат града. Полицията, армията, военновъздушните сили и флотата на най-могъщата земна нация ще открият, че са безсилни. Всичките им най-модерни оръжия ще бъдат безполезни. А когато градът е на ръба на унищожението, когато лидерите на тази страна стигнат до извода, че единственият начин да спрат чудовищата е да изолират града и да го заличат из основи, тогава ще се появи представител на Древните с невероятно предложение: Древните да победят чудовищата и да спасят не само града, но и целия континент, а в крайна сметка и света. Това е предложение, което правителството на Съединените щати не може да отхвърли. Древните ще спасят положението и хората ще започнат да ги почитат като герои и богове. Така е било в миналото, така ще е и в бъдеще. Първоначално това трябваше да стане около Времето на Лита, лятното слънцестоене... — Устните на Вирджиния Деър се извиха в бегла усмивка. — Но добричкният доктор Дий принуди Древните да променят плановете си. Сега нещата се развиват далеч по-бързо от предвиденото.

— Значи това, което прави Дий, е за добро — каза пламенно Джош. — Когато Древните се върнат, те ще донесат и всичките блага на своите стари технологии.

— Възможно е.

— А какво ще направят с Дий? Той им измени, нали? Те страхуват ли се от него?

— Направо са ужасени — изсмя се Вирджиния. — Древните се страхуват от слуга, когото не могат да контролират. А докторът в този момент е напълно неконтролируем.

Тя се извърна и Джош посегна да я докосне по рамото. Златни и бледозелени искри пропукаха по върховете на пръстите му. Безсмъртната завъртя глава и повдигна въпросително тънките си вежди.

— Последният, който ме докосна без разрешение, умря от ужасна смърт. Джош дръпна бързо ръката си.

— Ти каза, че Древните ще се върнат... а какво ще стане тогава с Дий?

Вирджиния Деър го изгледа внимателно, зениците ѝ се разшириха, но тя не каза нищо, оставайки го да продължи.

— Щом Древните търсят Дий, той не може да им позволи да се върнат. Искам да кажа... — Джош се поколеба за миг. — Те ще го убият.

Вирджиния продължаваше да се взира в него и от неудобство Джош продължи със запъване:

— Освен ако не си мисли, че като им даде града, ще си върне тяхната благосклонност — довърши той.

Деър премигна и поклати глава, и напрежението помежду им спадна. Джош изпусна дъх — изобщо не бе забелязал, че го е затаил.

— Интересен въпрос — промърмори Вирджиния Деър, после пак се усмихна безгрижно. — Но съм сигурна, че докторът е помислил за това. И без съмнение има някакъв план. Той винаги има план. — Тя пристъпи в светлината навън, оставяйки Джош сам в тъмния коридор. — И планът му обикновено се обърква — добави Вирджиния съвсем тихо на себе си. Звукът обаче отекна в стените и стигна до Джош.

[1] Създание, подобно на таласъм, от келтския фолклор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Анубис докосна контролните уреди на виманата и кръглият кораб се плъзна леко на една страна, придържайки се в сянката на трупащите се вечерни облаци. Далеч долу, върху покривната градина на Слънчевия дворец, брат му Атон се разхождаше с едноръкия.

— Бих дал малко състояние, за да разбере за какво си говорят — каза той на закачулената фигура, седяща до него.

— Те изобщо не би трябвало да говорят — изръмжа един глас измежду гънките плат.

— Какво да правя, майко?

Фигурата се размърда и се приведе напред. Отразената светлина на града долу накара жълтите ѝ очи да запламтят, плъзна по обрасла с козина муцуна и големи триъгълни уши, затрепка по дълги заострени мустачки. Промяната се бе оказала особено жестока към Бастет, майката на Атон и Анубис; макар че тялото ѝ бе на красива млада жена, главата и ръцете ѝ бяха котешки. — Понякога си мисля, че баща ти сгреши в избора на наследник — изсъска тя. — Трябваше да бъдеш ти.

Анубис сведе глава. Промените в структурата на челюстта и брадичката му му попречиха да се усмихне.

Един дълъг котешки нокът посочи към мъжа с куката.

— Не разбирам как брат ти може да стои в една стая с това гнусно създание.

— Атон знае ли какво представлява човекът с куката? — попита Анубис.

Бастет изсъска.

— Би трябвало. Атон изучава история. Знае, че всички легенди — на Земните господари, на Предтечите и на Архонтите — говорят за него: мъжа с куката, унищожителя. Земните господари го наричали Морос^[1], Предтечите го познавали като Мот^[2], а Архонтите го зовели Оберур Ар Маро^[3]. Ето как ние измислихме нашето собствено име за него: Маретю.

— Смърт.

— Смърт — потвърди Бастет. — И той е дошъл да ни унищожи. Не се съмнявам в това. Дори тези досадни глупаци Авраам и Хронос са на същото мнение.

— Какво да правя? — попита пак Анубис и спусна виманата малко по-ниско, следейки Атон и мъжа с куката, докато двамата крачеха по балкона, опасващ покрива.

Ноктите на Бастет се впиха в гладката стена на кораба и оставиха дълбоки бразди в практически неразрушимата керамика.

— Баща ти би се чувствал посрамен. Радвам се, че не доживя да види как синът му разговаря с това създание. — Тя поклати голямата си глава. — Аз помогнах този остров да бъде изтръгнат от морското дъно. Заедно с баща ти управлявах Дану Талис в продължение на хилядолетия. Няма да позволя да бъде унищожен заради глупостта на брат ти. — Дълги слюнки се точеха от зъбите на Бастет. — От днес нататък Атон вече не е мой син. — Огромната ѝ свирепа глава се завъртя, за да се втренчи в черните очи на Анубис. — Върни

си Дану Талис. Аз ще подкрепя претенциите ти към трона. Ще говоря с Изида и Озирис; те не обичат брат ти. Ще застанат на твоя страна.

Анубис изръмжа.

— Леля ми и чичо ми все ги няма в двора. Кой ги знае на кого са верни?

— Верността на Изида и Озирис никога не е подлежала на съмнение. За разлика от брат ти, те винаги са знаели, че дългът им е към семейството и към този остров — озъби се Бастет. — Поотделно те са силни, а заедно притежават необикновена мощ. Виждала съм някои от Сенкоцарствата, които са започнали да създават — наистина са великолепни. И макар че леля ти и чичо ти са на моята възраст — всъщност Изида е малко по-стара — те са успели да възпрат Промяната. И двамата все още са красиви. — Бастет не успя да скрие горчивината в гласа си.

— Ако Изида и Озирис застанат зад мен, останалите Древни и Велики древни ще последват примера им — каза бавно Анубис, разсъждавайки на глас. — Но защо им е да подкрепят претенциите ми?

— Те нямат собствени деца. След Атон, ти си следващият им племенник. А те никога не са проявявали интерес да управляват само един континент в един свят. Преди хилядолетия бяха обявили, че един ден ще властват над безброй светове, дори ако им се наложи да ги създадат сами. — Бастет посочи през ръба на кораба. — Залови Маретю. Правил си го веднъж, ще го направиш и втори път. Трябва да действаш бързо, за да арестуваш брат си, но анпу се подчиняват само на теб. След това прати няколко от тях в Муриас да хванат Авраам и всички негови поддръжници.

— А какво да правя после, майко?

Големите жълти очи на Бастет преминаха изненадано. Тя обърна лице на север, където вулканът затвор Хуракан се издигаше над острова.

— Ами ще трябва да ги хвърлиш всичките — Атон, Маретю, Авраам и чуждестранните затворници — в огъня на вулкана.

Анубис кимна.

— И кога трябва да го направя?

Бастет посочи надолу, където Атон бе поел ръката на Маретю, за да скрепи сделката, която двамата бяха сключили току-що.

— Сега моментът е подходящ. — Ноктите ѝ се свиха около подобните на лапи ръце на сина ѝ и стиснаха толкова силно, че закапа кръв. — Убий ги, Анубис. Убий ги всичките и Дану Талис е твой.

— И твой, майко — прошепна Анубис, като се опитваше да измъкне наранените си ръце.

— И мой — съгласи се тя. — Ние ще управляваме вечно.

[1] Бог на насилствената смърт в гръцката митология. — Б.пр. ↑

[2] Семитски бог на смъртта. — Б.пр. ↑

[3] Служителя на смъртта — прозвище на бога на смъртта Анку от бретонската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Марс Ултор спря на ъгъла на „Бродуей“ и Скот Стрийт, за да си поеме дъх. Подпря се на една стена от червени тухли и отправи поглед назад по булеварда. Не бе осъзнал, че целият път е нанагорнище и краката му, отдавна отвикнали на физическо усилие, представляваха две колони от болка. Спазми пробягваха по мускулите му. Когато Зефания го бе освободила от костения му затвор дълбоко под Париж, втвърдената аура, трупала се върху него в продължение на векове, се бе разсипала на прах около нозете му, смалявайки значително огромното му туловище и отнемайки сантиметри от ръста му. Марс с ужас откри, че под черупката някога мускулестото му тяло е станало отпуснато и меко, а краката му бяха особено немошни и едва успяваха да държат тежестта му. Но той поне можеше да си възвърне силата; Зефания завинаги щеше да остане без очите си, които бе дала на Хронос в замяна на знанието, нужно, за да опази съпруга ѝ в безопасност. Марс Ултор си пое дълбоко дъх. Когато всичко това свършеше — и при условие че той останеше жив — мислеше да посети гнусния Хронос. Без съмнение негодникът все още държеше очите на Зефания някъде в буркан. Може би Марс щеше да го убеди да се раздели с тях. Той сплете пръсти и изпука кокалчетата си. Можеше да бъде много убедителен.

Зави наляво и тръгна по Скот Стрийт.

Изведнъж Древния усети да го облива невероятна вълна от сила и се отдръпна от пътя още преди голият очукан армейски джип с трима души в него да спре с пищене на гуми до тротоара.

От колата се подаде висок, внушителен индианец с медна кожа и остри като томахапка черти.

— Ти си Марс. — Това беше твърдение, а не въпрос.

— Кой се интересува? — попита Марс Ултор и се огледа нагоре-надолу по улицата, чудейки се дали това не е нападение.

Една от фигурите на задната седалка на джипа се приведе напред и повдигна периферията на каубойската си шапка, за да разкрие превръзката върху едното си око.

— Аз.

Марс Ултор замръзна.

— Один?

После третият пътник, по-дребен и увит в тежко палто, отметна качулката си назад, за да разкрие тясно кучешко лице, с два дебели зъба, стърчащи изпод горната устна. Беше жена, с широки слънчеви очила, които покриваха по-голямата част от лицето ѝ, но не можеха да скрият черните струйки, стичащи се от очите ѝ.

— Хел?

— Чичо — изграчи тя.

Ококорил сините си очи, Марс Ултор премести поглед от Один към Хел, а после се обърна към шофьора.

— Още ли сънувам?

— Ако сънуваш, значи това е кошмар. — Шофьорът протегна мускулестата си ръка. Около китката му имаше дебела тюркоазена лента. —

Аз съм Ма-ка-теуи-ме-ши-ке-кеуа. — Той бе облечен в изтъркани джинси, стари каубойски ботуши и избледняла тениска с Големия каньон. — Но можеш да ме наричаш Черния ястреб. Моят господар е Кетцалкоатъл. Той ме прати да взема тези двамата — индианецът посочи с палец зад себе си, — а преди малко ми се обади с молба да кача и теб. А, и освен това ти праща много поздрави. — Черния ястреб се наведе, докато Марс сядаше на предната седалка до него. — Но не мисля, че беше искрен. — Той форсира двигателя и се обърна да изгледа странната тройка. — Какво е това, някакъв конгрес на зле облечени Древни ли?

Все още смаян, Марс пренебрегна шофьора и се завъртя към двамата Древни зад себе си.

— Когато ви видях за последно, вие двамата се бяхте хванали за гушите.

— Онова беше тогава... — рече Один.

— ... а това е сега — изфъфли Хел. — Сега имаме общ враг. Един слуга утлага, който си мисли, че може да стане господар.

Черния ястреб се отдели от тротоара и потегли бавно нагоре по хълма, а тъмните му очи се стрелкаха наляво-надясно, търсейки някакъв адрес.

— Има един човек на име Джон Дий — рече Один.

Марс Ултор кимна.

— Зефания ми каза за него. Каза, че се опитал да призове Коатликуе, за да я насъска срещу нас.

— Дий унищожи Игдразил — рече Один, минавайки на език, съществувал хилядолетия преди появата на човеците. — И уби Хеката.

Разнесе се внезапен мирис на изгоряло месо и кожата на Древния се покри с пурпурночервено трептене.

— Аха, скъпата ми женичка е забравила да ми каже за това. Някакъв си човек е убил Хеката, така ли? — попита Марс Ултор с разтреперан от гняв глас. — Твоята Хеката? — обърна се той към Один.

Древния кимна.

— Моята Хеката — прошепна той.

— И унищожи Игдразил — повтори Хел. — Сенкоцарствата на Асгард, Нифлхайм и Света на мрака бяха унищожени. Портите към други шест свята се разпаднаха, запечатвайки ги навеки и обричайки ги на застои и гибел.

— Един-единствен човек е направил всичко това? — попита Марс.

— Човекът Дий — каза Хел. Приведе се напред, обгръщайки Марс в зловонни изпарения. — Господарите на Дий го искат жив. Но докато е жив, той представлява заплаха за всички ни. Чичо ми и аз се обединихме с обща цел: дошли сме да убием Дий. — Тя положи дланта си върху рамото на Марс Ултор. — Би било грешка да заставащ срещу нас.

Марс перна пръстите на Древната от рамото си, сякаш изчеткваше мърх.

— Никога не си и помисляй да ме заплашваш, племенничке. Знам, че ме е нямало дълго време. Може би сте забравили кой съм. Какво съм.

— Знаем кой си, братовчеде — каза тихо Один. — Знаем какво си — всички сме загубили приятели и близки заради твоята ярост. По-важният въпрос е: защо си тук?

Марс Ултор се усмихна.

— Е, този път, братовчеде и племенничке, сме на една страна. Днес жена ми ме освободи и ми възложи една-единствена задача: да убия доктор Джон Дий.

Преди някой от Древните на задната седалка да успее да отговори, Черния ястреб спря джипа и изключи двигателя.

- Стигнахме — каза индианският безсмъртен.
- Къде? — попита Марс Ултор.
- В дома на Цагаглалал, Тази, която наблюдава.

Докато Марс и Один помагаха на Хел да слезе от колата, вратата на къщата се отвори и на върха на стълбището се появиха Прометей и Нитен, обвити в ауралните си брони. Въздухът загорча от множеството миризми — изгоряло месо и зелен чай, анасон, сарсапарила^[1] и гниеща риба... а после Марс с яростен рев измъкна изпод коженото си яке към меч и се хвърли срещу Прометей, замахвайки към гърлото му.

[1] Южноамериканско растение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

— Току-що говорих с момчето — каза Вирджиния Деър, настигайки Джон Дий, който крачеше по пътеката, виеща се около острова.

Дий хвърли кос поглед към жената, но не отговори.

Вирджиния тръсна глава, за да освободи възела коса зад врата си и да я пусне отново да пада свободно.

— Попита ме какво ще стане, когато пуснем всички чудовища в града.

— Ще настъпи паника — каза Дий и размаха ръка във въздуха. — Хаос.

— Ах, да, това е твоята специалност, докторе. Но какво ще стане с Древните? — Тя повдигна едната си вежда. — Мислех, че планът е чудовищата да опустошат града, а после да се появят Древните и да спасят положението.

— Да, такъв беше първоначалният план.

Те свиха зад един ъгъл и вятърът откъм залива ги зашиба. Сан Франциско и мостът „Голдън Гейт“ се издигаха над водата в следобедната мараня.

— Значи планът се е променил?

— Промени се.

Вирджиния въздъхна раздражено.

— Трябва ли да ти вадя всяка дума с ченгел от устата? Все пак ти ме забърка в тази работа. Добре си ми беше в Лондон, имах си всичко и никой не ми обръщаше внимание. А сега заради теб за главата ми има обявена награда.

Дий запази мълчание.

— Започваш да ми лазиш по нервите — каза много тихо Вирджиния. — А не е хубаво да ме ядосваш. Не мисля, че някога си ме виждал разярена.

Магьосника хвърли поглед през рамо. Макиавели си бърбеше с Били, докато Джош се влачеше отзад. Тримата бяха достатъчно далеч, за да не могат да го чуят, но той все пак сниши гласа си почти до шепот.

— Обещах ти нещо.

— Обеща ми този свят.

— Да.

— И очаквам да спазиш обещанието си.

Докторът кимна.

— Аз съм — и винаги съм бил — човек на думата.

— Не, докторе. Ти си — и винаги си бил — изпечен лъжец — каза Вирджиния, — но поне си бил достатъчно предпазлив да ми казваш истината. — Гласът ѝ стана студен като вятър, духащ откъм залива. — Това е единственото, което те е опазило жив през всичките тези столетия.

Дий кимна.

— Права си, разбира се. Никога не съм те лъгал умишлено. — Той въздъхна. — Последните няколко дни бяха... трудни.

— Трудни ли? — Вирджиния Деър се усмихна. — Това май е много меко казано. — Усмивката ѝ се разшири. — В разстояние на една седмица ти стигна от служител — не, нещо повече, най-добрия служител — на най-великите Тъмни древни, до утлага. Те искат смъртта ти. Ти уби една Древна и разруши безброй Сенкоцарства.

— Не е нужно да ми напомняш... — започна Дий, но Вирджиния продължи.

— Само за седем дни всичко, за което някога си работил, всичко, в което някога си вярвал, се промени, и то коренно.

— Харесва ти да го правиш, нали? — повиши глас Дий.

— Любопитна съм как ще се измъкнеш, докторе.

— Ами, както казваш, ти си замесена в това заедно с мен. Прекарала си по-голямата част от живота си в сянка, Вирджиния. Но сега си в светлината на прожекторите. Древните, техните Потомци и човешките им наемници ще дойдат да ме търсят, но ще търсят и теб.

— Точно това ми е проблемът — каза Вирджиния и пръстите ѝ се свиха около дървената флейта. Усети я как се затопля в дланта ѝ.

— Имам план — каза Дий.

— Мина ми през ума.

— Опасен план.

— Не се и съмнявам.

Дий спря пред една купчина камъни на тясната пясъчна ивица. Погледна назад към Джош и приближаващите се безсмъртни.

— Последните няколко дни ме научиха на много неща. Накараха ме да осъзная, че трябва да съм господар, а не роб. Освен това седмицата не бе напълно изгубена — продължи той.

— Може ли да ти напомня, че офиса ти изгоря до основи, останал си без пари и няма нито едно безопасно място за теб в това Сенкоцарство? Дори планът ти да освободиш Коатликуе се провали.

— Само че имам четирите Меча на силата и Сборника. Е, по-голямата част от Сборника — поправи се той. — Последните две страници още са у Фламел.

— Нима? — Вирджиния Деър се замисли за момент върху това. — Би могъл да размениш онова, което имаш — четирите меча и Книгата — за свободата и живота си. Древните може и да се съгласят.

— Това би означавало да ги изтъргувам твърде евтино. С мечовете и Сборника... малко неща са извън възможностите ми.

— И в мига, щом използваш мечовете, ще издадеш местоположението си на Древните. Дай им ги в замяна на изгнание в някое далечно Сенкоцарство.

— Аз имам далеч по-добра идея. Бях ти обещал този свят — каза бързо Дий. — Но мисля, че съм в състояние да ти предложа много, много повече.

— Слушам те — рече Деър, внезапно заинтересувана.

— Винаги си била алчна. Каза ми, че искаш да управляваш.

— Джон... — произнесе тя с предупредителна нотка в гласа.

— Остани с мен — каза бързо Дий, — вярвай ми, подкрепяй ме и ще ти дам да управляваш не само един свят, дори не два или три, а всичките.

— Всичките? — Вирджиния поклати объркано глава. — Джон, говориш безсмислици.

Дий се изкикоти.

— Как ти се струва да управляваш безброй Сенкоцарства?

— Кой точно?

— Както вече ти казах — всичките.

— Това не е възможно...

— О, възможно е. И аз знам как да го постигна. — Магьосника се изсмя отново, пискливо и истерично.

— И ако аз получа Сенкоцарствата, какво ще получиш ти, доктор Дий?

— Един свят — само един. Искам първия свят. Оригиналния.

— Искаш Дану Талис? — ахна Вирджиния Деър.

Той кимна.

— Дану Талис. — В очите му искреше лудост. — Искам Дану Талис, но не за да го управлявам; ти можеш да го управляваш вместо мен, ако пожелаеш. Прекарал съм целия си живот в търсене на знание. А там ще открия събрано на едно място цялото знание на четири велики раси — Древни, Архонти, Предтечи и Земни господари.

Вирджиния се взираше зашеметено в него.

— Ще те направя новата Изидида. Ще те направя императрица на Сенкоцарствата. — Той избърза пред Деър, завъртя се с лице към нея и закрачи заднешком, впил поглед в лицето ѝ. — Никога не съм те лъгал, Вирджиния. Сама го каза. Помисли си само. Вирджиния Деър — императрица на Сенкоцарствата.

— Харесва ми как звучи — каза тихо Вирджиния. — Какво искаш да направя?

— *Video et taceo* — отвърна той.

— Какво ще рече това? — попита тя нетърпеливо.

— Това е девизът на един човек, когото някога обичах^[1]. Означава *Гледай и мълчи*. Така че защо не се възползваш от този съвет — затвори си устата, гледай внимателно и не казвай нищо.

[1] Става дума за кралица Елизабет I. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

— Този смях започва да ми лази по нервите — промърмори Били. Макиавели кимна.

— Опасявам се, че напрежението вече се отразява на доктора.

— Намислили са нещо — рече Били, вперил поглед напред, където Дий и Деър бяха потънали в оживен разговор.

— Ти познаваш Вирджиния Деър по-добре от мен — каза италианецът. — Вярваш ли й?

Били пхна ръце в задните джобове на джинсите си.

— Последният човек, на когото се доверих, ме застреля в гърба.

— Приемам това за *не*.

— Николо, аз я харесвам. Имали сме някои страхотни приключения заедно. Спасявала ми е живота два-три пъти, а и аз съм спасявал нейния. — Той понечи да се усмихне, после лицето му се сгърчи болезнено. — Но Вирджиния е... ами тя е... тя просто е малко странна.

— Били — каза със смях Макиавели, — всички сме малко странни. — Той потрепери от вятъра и закопча мърлявото си сако.

— Само че Вирджиния е по-странна от повечето. — Американецът поклати глава. — Тя е безсмъртна, но е различна от другите — опасно различна. Израснала е съвсем сама в горите на Вирджиния. Местните индиански племена се грижели за нея, оставяли й храна и дрехи. Мисля, че са я смятали за горски дух или нещо такова. Страхували се от нея и я наричали Вендиго, чудовище. Когато в гората изчезвали селяни, се говорело, че Вендиго ги е отнесъл и ги е изял.

Макиавели си пое рязко дъх.

— Да не би да намекваш...

Били поклати бързо глава.

— Само ти разказвам историята. Доколкото знам, тя е вегетарианка — добави той. — Научила се да говори чак към десет-единайсетгодишна възраст, макар че винаги е била уклончива, когато става дума за дати. По това време вече можела да общува свободно с животните и уменията й да се оправя в гората били несравними, само че не знам как е оцеляла, нямам представа какво й се е налагало да върши. Не смятам и да я питам. Знам обаче, че тези години са я увредили. Тя не се интересува особено от хората, макар че никога не е срещала животно, което да не може да опитоми. Веднъж ми каза, че била най-щастлива, когато властвала в горите на Вирджиния, където всички живи твари я познавали, а местните я почитали и се бояли от нея.

— Нямах представа — каза Макиавели. — За живота й няма много информация.

— Знаеш ли, че е убила господаря си?

Макиавели кимна.

— Това го знам. Знам също, че двамата с Дий са били близки. Струва ми се, че може дори да са били сгодени, макар да съм сигурен, че не е било по любов.

— Друго, което знам — продължи Били, — е, че тя иска да управлява. В някои от близките Сенкоцарства я почитат като богиня. Тя иска хората да й се

прекланят и да се страхуват от нея, както жителите на Вирджиния.

— Да. Това я кара да се чувства нужна — каза Макиавели. — Не е особено изненадващо за момиче, което е било изоставено като бебе. Значи е опасна?

— О, опасна е. В повечето от тези Сенкоцарства я почитат като богиня на смъртта — каза мрачно Били. — Ако я подцениш, това ще е последната ти грешка. Предпоследната ще е да ѝ се довериш.

В този момент вятърът донесе до тях маниакалния смях на Магъосника.

— Чудя се дали Дий го знае? — каза Макиавели. — Дали тя ще му остане вярна... ако се случи нещо?

Били изгледа внимателно италианеца.

— А какво може да се случи? — попита той тихо.

Макиавели впери поглед над залива към града и се намръщи. Челото му се покри с дълбоки бръчки.

— Напоследък често мисля за жена си, Мариета. Ти някога бил ли си женен, Били?

Американецът поклати глава.

— Преди да стана безсмъртен, няхах време; а след това никога не съм искал. Не мисля, че би било справедливо към жена ми.

— Много мъдро. Де и аз да бях толкова внимателен. Стигнах до извода, че безсмъртните трябва да се женят само за други безсмъртни. Никола и Пернел са щастливи, че са живели толкова дълго заедно. — Той се изсмя. — Може би Дий е трябвало да се ожени за Деър. От тях би излязла хубава двойка.

Хлапето се ухили.

— Тя щеше да го убие още през първата година. Вирджиния има ужасен нрав.

— Жена ми Мариета също беше свадлива. Но с основание. Аз не бях особено добър съпруг. Прекарвах твърде дълго време в двора, а тогавашната политика означаваше да живея под постоянна заплаха за живота си. Бедната ми Мариета трябваше да търпи много неща. Веднъж ме обвини, че съм бездушно чудовище. Каза ми, че съм престанал да мисля за хората като за индивиди. Те бяха маси — безлични и анонимни — от врагове или приятели.

— И права ли беше?

— Да, беше права — каза тъжно италианецът. — А после ми показва новородения ми син Гуидо и ме попита дали той е индивид.

Били проследи погледа на Макиавели.

— А този град там с безлични маси ли е пълен или с индивиди?

— Защо питаш?

— Защото мисля, че не би имал проблем да спазиш думата си към своя Древен господар и Кетцалкоатъл и да пуснеш чудовища срещу безличните маси в града.

— Така е. Правил съм го и преди.

— Но ако гледаш на него като на град от индивиди...

— Тогава би било различно — съгласи се Макиавели.

— Кой беше казал: „Даденото обещание е било необходимост на миналото; нарушената дума е необходимост на настоящето“?

Италианецът хвърли бърз поглед към американския безсмъртен, после му се поклони леко.

— Струва ми се, че аз го казах веднъж... много, много отдавна.

— Също така беше написал, че на един владетел никога не му липсват основателни причини да наруши обещанието си — каза Били широко ухилен.

— Да, наистина съм го казал. Ти си пълен с изненади, Били.

Хлапето премести поглед от града към италианеца.

— Е, и какво виждаш — безлични маси или индивиди?

— Индивиди — прошепна Макиавели.

— Това достатъчна причина ли е да нарушиш обещанието си към своя Древен господар и опашатото чудовище?

Макиавели кимна.

— Достатъчна е.

— Знаех си, че ще го кажеш. — Американският безсмъртен посегна и стисна ръката на италианеца над лакътя. — Ти си добър човек, Николо Макиавели.

— Едва ли. В момента мислите ми ме правят уарлога — клетвопрестъпник. Вещер.

— Вещер. — Били Хлапето наклони глава. — Това ми харесва. Хубаво звучи. Мисля, че аз също мога да стана вещер.

ГЛАВА 36

Скатах знаеше, че всеки проблем си има решение. Работата беше там, че тя никога не бе била особено добра в разрешаването на проблеми. Това беше специалност на сестра ѝ. Ифа беше стратегът; Скатах предпочиташе директния подход. Понякога да се втурнеш право в сърцето на врага вършеше работа. По този начин бе спасила Жана. Но някои проблеми изискваха по-деликатен подход. А Скати не се славеше с особена деликатност.

Девата-воин седеше на входа на килията си, провесила крака през ръба, и се взираше в бълбукащата долу лава. Искаше ѝ се сестра ѝ да беше с нея сега. Ифа щеше да знае какво да стори. Сянката заклати крака напред-назад, удряйки с пети по стената, и вдигна лице към кръга от небе високо над главата си. До вчера не се бе сещала за сестра си от много дълго време, а сега два дена подред мислеше за нея. Явно фактът, че се намира на острова, само на няколко километра от мястото, където живееха родителите ѝ и брат ѝ, я караше да мисли за семейството. И макар че не би го признала пред никого, Скатах се чувстваше ужасно самотна. Ифа ѝ липсваше. О, бе имала приятели човечи, но те винаги остаряваха и умираха; имаше много приятели безсмъртни, а семейство Фламел ѝ бяха като родители — повече, отколкото истинските ѝ родители — но дори и най-старият безсмъртен нямаше представа какви неща е вършила и на какви места е била. От хилядолетия насам нямаше с кого да споделя живота си. Жана ѝ бе близка като сестра, но бе родена през 1412-а — беше само на петстотин деветдесет и пет години. Скатах бе прекарала две хилядолетия и половина в земното Сенкоцарство и бе скитала повече от седем хилядолетия из другите Сенкоцарства. Само нейната сестра-близначка знаеше какво е да живееш толкова дълго.

Скатах откри, че разсеяно се чуди дали Ифа понякога си мисли за нея. Съмняваше се; Ифа от Сенките се интересуваше само от себе си.

Къде ли бе тя? Дали още се намираше в земното Сенкоцарство? Скатах затвори очи и се съсредоточи върху сестра си. В редките случаи, когато бе правила това в миналото, долавяше бегли проблясъци на места и хора и се чудеше дали се свързва с близначката си. Но този път нямаше нищо... само пустота. Девата-воин се намръщи. Беше ли се свързала със сестра си, това ли виждаше Ифа? Скатах изпитваше натрапчивото чувство, че стои в някакво голямо тъмно място... само че не бе сама. Тук имаше и нещо друго. Нещо, което се движеше в пустотата. Нещо голямо, което се хлъзгаше, съскаше и се кикотеше. Нещо старо и зло.

И макар че във вулкана бе непоносимо горещо, Скатах потрепери.

В беда ли беше сестра ѝ? Тази мисъл бе почти невъобразима. Ифа бе не по-малко смъртоносна от Сянката. Беше бърза и безмилостна, и не изпитваше никакви чувства към хората... освен към един: Нитен — Миямото Мусаши. Скати кимна несъзнателно. Майстора на меч би трябвало да знае къде е сестра ѝ. Може би, само може би, когато всичко това свършеше — и ако тя оцелее — щеше да отиде при Нитен и да го помоли да предаде съобщение на Ифа. Може би, само може би, беше време да опитат да се сдобрат.

Скатах се отпусна назад, подпирайки се на лакти, и отново се вгледа в кръга от потъмняващо небе. Бледосиньото се бе превърнало в лилаво и върху

него бяха заблещукали първите звезди. Те образуваха фигури, които Сянката почти разпознаваше.

Стресна се, когато една алена точка прекоси небосвода.

Първо — си помисли, че е падаща звезда; после — осъзна, че е вимана, която се движеше безшумно през небето, озарена от червеното сияние на лавата долу. Следваше я още една, и още една. Инстинктът ѝ и изостреното ѝ чувство за оцеляване я накараха да се изправи, и тя видя, че от другата страна на вулкана Сен Жермен прави същото. Той също разбираше, че нещо не е наред. През последните няколко часа Скатах бе гледала една вимана да влита и излита от кратера, за да докарва затворници, а после да хвърля в килиите самуни баят хляб и кратуни със застояла вода. Част от хляба и водата не достигнаха местоназначението си и паднаха в лавата, но изглежда пилотиращият кораба анпу не се интересуваше дали затворниците са гладни или жадни.

— Жана! — извика Скатах.

— Виждам ги — извика отгоре Жана д'Арк. Лицето ѝ се подаде от една пещера високо над главата на Скатах. — Виждам десет или дванайсет...

Скати примижа към нощното небе.

— Осем... десет... дванайсет — не, тринайсет. Четиринайсет — каза тя накрая. — Мисля, че са четиринайсет.

Паламед ѝ махаше от отсрещната стена на кратера. Когато разбра, че е привлякъл вниманието ѝ, Сарацинския рицар разпери и сви дясната си длан три пъти.

— Петнайсет — извика Скатах към Жана. — Паламед е преброил петнайсет.

— Е, и какъв е планът? — извика Жана.

— Зависи...

— От какво?

— От това при кого ще идат най-напред. Мисля, че ще дойдат при мен или при Паламед.

— А после какво?

Усмивката на Скатах разкри вампирските ѝ зъби.

— Е, единственият начин да се излезе от тези килии е с вимана. Така че ще трябва да превземем някоя от тях.

— Добър план — каза саркастично Жана. — Да речем, че успееш без проблеми да надвиеш двама анпу и едновременно с това да задържиш виманата във въздуха. Ами останалите четиринайсет кораба? Да не мислиш, че просто ще стоят и ще бездействат?

— Казах, че имам план. Не съм казала, че е идеален.

— Мисля, че планът ти много скоро ще се промени — извика Жана.

Беше се появила нова вимана. Тя бе по-голяма от останалите и отдолу приличаше на дълъг и лъскав сплескан триъгълник. Повърхността ѝ отразяваше нощното небе от едната страна и нажежената червена лава от другата, така че трудно можеха да се различат никакви детайли. Тя се зарея над по-малките кръгли кораби — неясна заплашителна сянка в мрака. Изведнъж в трите върха на триъгълника грейнаха червена, зелена и синя светлина и я озариха.

— Рукма вимана — извика Скатах, минавайки на езика на своята младост. — Боен кораб. Назад, приберете се в килиите!

А после триъгълната вимана се спусна право в кратера на вулкана.

ГЛАВА 37

Марс Ултор скочи към Прометей с острия като бръснач къс меч. Ръцете на Нитен се раздвижиха толкова бързо, че окото не можеше да ги проследи, и той нанесе удар отдолу по китката на Марс. Спазъм пробяга по дланта на Древния и тя механично се разтвори. Нитен улови падащия меч, сърчно го извърта и изведнъж той вече сочеше към гърлото на Марс. Японският безсмъртен килна глава на една страна.

— Едно време нямаше да мога дори да припаря до теб. Остаряваш.

Марс оголи зъби в свирепа усмивка.

— Бърз си. Най-бързият, когото съм виждал някога. — После изсумтя, когато спазъм стегна мускулите на краката му и го просна на стълбите.

Нитен подхвърли късия меч на Прометей и се наведе да подаде ръка на Древния.

— За мен е чест да се бия с теб.

— Това не беше битка! — Марс се надигна бързо и заби глава в корема на Нитен. Майстора на меча се преви и отлетя назад. Претърколи се на крака и зае бойна поза.

— Престанете. Веднага! — Цагаглалал перна Нитен по тила, промъкна се покрай Прометей и посегна да хване Марс за ухото. Изви го и той извика. — А на теб не съм ли ти казвала да не се биеш?

Марс Ултор почервения като аурата си.

— Извинявай, господарке Цагаглалал — измънка той. Старицата погледна към Нитен и посочи вратата.

— Марш вътре.

— Ама той започна — оплака се безсмъртният.

— Не ме интересува кой е започнал. Прибирай се и върви да си измиеш ръцете. Мръсни са. Ти също — сопна се Цагаглалал на Прометей. — А това можеш да го дадеш на мен — каза тя и посегна за меча.

Мъчейки се да запази безизразна физиономия, Прометей подхвърли оръжието във въздуха и й го подаде с дръжката напред.

— Слушам, госпожо — каза той и се поклони.

— И наредете масата в градината. Имаме гости за чай. — Тя се обърна и се усмихна на Один, Хел и Черния ястреб, които стояха в подножието на стълбите. — Ще останете за чай.

Никой не промълви и дума.

— Това не беше покана — добави Цагаглалал със стоманена нотка в гласа.

ГЛАВА 38

Пернел Фламел се извърна от прозореца на спалнята и погледна към съпруга си.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа какво видях току-що — каза тя на старофренски.

Никола Фламел стоеше пред огледалото и внимателно бърснеше тридневната четина по бузите си. Погледна към отражението на жена си.

— Ти току-що ме върна от мъртвите. Ще повярвам на всичко, което ми кажеш.

Пернел седна на края на леглото, което бе толкова високо, че краката ѝ увиснаха над пода.

— Появиха се трима Древни и един безсмъртен. Единият има превръзка на око — добави тя многозначително.

Никола се ухили.

— Един. Дошъл е да търси Дий. Кой още?

— Едно странно на вид момиче. Трудно ми беше да видя лицето ѝ, но изглеждаше болна, на черни и бели петна...

— Звучи ми като Хел — прошепна Никола. — Един и Хел заедно. Дий здравата го е загазил. Кой още?

— Един едър Древен в кожено яке. Никога през живота си не съм го виждала. Но в мига, щом зърна Прометей, му се нахвърли с къс меч.

Никола се усмихна.

— Това може да е всеки — Прометей има много врагове, макар че малцина от тях са още живи — добави той. — Ами безсмъртният?

— Не съм сигурна, но лицето му ми е смътно познато. — Пернел се намръщи, мъчейки се да си спомни. — Индианец. Но не е твоят приятел Джеронимо — рече тя бързо.

— Не съм си го и помислял — каза Никола, като избърса пяната за бърснене от брадичката си. — Той никога не би се появил тук в компанията на Тъмни древни. — Обърна се към жена си и разпери ръце. — Е, как изглеждам?

— Стар. — Пернел скочи от леглото и прегърна здраво съпруга си. Пръстите ѝ погалиха бръчките по челото му. — Дори бръчките ти имат бръчки.

— Е, все пак съм на шестстотин седемдесет и седем години...

— На шестстотин седемдесет и шест — поправи го тя. — Има още три месеца до рождения... — започна да казва, но после млъкна. И двамата знаеха, че няма да доживеят до следващия му рожден ден. Пернел се извърна бързо, за да не може Никола да види сълзите в очите ѝ, и посочи към купчината дрехи в края на леглото. — Родителите на близнаците използват тази стая, когато са в града. Тези дрехи са на баща им. Може да са ти малко големички, но поне са чисти.

— Какво стана с джинсите и тениската ми? — попита Никола.

— Безнадеждно съсипани са. — Пернел приседна на края на леглото и загледа как съпругът ѝ се облича. — Един ден, Никола, имам те само за един ден.

— Много неща могат да се случат за един ден — каза той тихо, докато си слагаше една бежова риза. Яката ѝ бе прекалено широка, а ръкавите стигаха до върховете на пръстите му. Пернел ги нави, докато той закопчаваше ризата, а после взе нефритения скарабей от масичката до леглото. Беше го вързала на кожена връв и Никола наведе глава, за да може да го окачи на врата му. Тя притисна с длан скарабея към тялото му. Никола постави своята длан върху нейната. Аурите им запращяха в зелено и бяло и стаята се изпълни с острия аромат на мента.

— Благодаря ти — каза той простичко.

— За какво? — попита тя.

— Че ми даде още един ден.

— Не го направих заради теб — каза Пернел с усмивка. — Причините ми бяха съвсем егоистични.

Той повдигна вежди в безмълвен въпрос.

— Направих го заради себе си. Не исках да живея и един ден без теб.

— Все още не сме мъртви — напомни ѝ той. После я хвана за ръцете. — Хайде, да вървим да видим какво са намислили Древните. Долу е подозрително тихо.

— Това е, защото всички са в ужас от Цагаглалал. Знаят коя е. — Пернел помълча за момент, после се поправи. — Знаят какво е.

ГЛАВА 39

— Време е за шоу — промърмори Били Хлапето. Потупа Джош по рамото и посочи към моста „Голдън Гейт“. Момчето бе приседнало на един нисък камък на западния бряг на Алкатраз и гледаше една вълна във формата на V върху водната повърхност, която се приближаваше към острова. Вълната се разби в камъните по брега и във въздуха полетя бяла пяна. От водата изскочи зеленикаво-черно змиевидно пипало и се размаха за миг, преди да падне върху сушата. Запълзя потръпвайки по пясъка и камъните, а после стотиците малки смукала от долната му част се прилепиха към една скала. Появи се второ пипало, след него — трето и четвърто. Джош преглътна тежко и потрепери.

— Змии.

— Изглеждаш ми малко позеленял — рече Били Хлапето, като приклепна до него.

Джош кимна към пипалата.

— Приличат на змии. А аз наистина мразя змии.

— Аз също никога не съм си падал по тях — призна Били. — На младини ме ухапа една гърмяща змия. Целият се подух и щях да умра, ако Черния ястреб не ми бе помогнал.

— Ако зависеше от мен — каза бързо Джош, — на света нямаше да има никакви змии.

— Напълно те разбирам.

Джош потрепери. Макар че бе юни, откъм залива духаше остър вятър, а водните капчици, пръскащи по лицето му, бяха ледени. Той обаче знаеше, че му е студено не само заради времето. Във въздуха витаеше почти осезаемо зло. Древно зло.

— Някога срещал ли си този Не... Нер...

— Нерей — каза Били.

— Срещал ли си го по-рано?

— Чувал съм за него, но до днес не го бях срещал. Всъщност не съм имал много вземане-даване с който и да било Древен или Потомък в Запада. Дий и Макиавели са първите наистина стари европейски безсмъртни, с които се запознах. — Той отметна няколко дълги черни кичура от лицето си. — Гледам си моята работа и изпълнявам задачи за господаря си Кетцалкоатъл. Тичам по разни поръчки и му служа като телохранител при редките му пътувания до града. Ходил съм в някои от близките Сенкоцарства с Вирджиния, за да търся приключения, но повечето от тях бяха близки копия на нашия свят и рядко попадахме на чудовища. — Той посочи с палец назад към затвора. — Никога не съм виждал твари като тези.

— Ето го, идва — промълви Джош. Повърхността на водата се накъдри и той се стегна, очаквайки някакво змиевидно чудовище с пипала. Вместо това от вълните се подаде изненадващо нормална мъжка глава с гъста къдрава коса, полепнала по черепа. Лицето бе широко, с изпъкнали скули и яка челюст, покрита с гъста брада, която бе усукана в два стегнати кичура с вплетени в тях водорасли.

— Морския старец — прошепна Били. — Древен.

— На мен ми изглежда съвсем нормален — започна Джош, но тогава Нерей се надигна и момчето видя, че долната половина на тялото му се състоеше от осем октоподски пипала. Само че нещо не изглеждаше наред. Три от огромните израстъци завършваха с разкъсани чукачетата, а по средата на челото му имаше грозно петно от изгорена плът, покрита с мехури. Древния носеше елек, изплетен от кафяви и зелени водорасли, а на гърба му бе привързан каменен тризбец. Джош се закашля, а Били изтри насълзените си очи — чистият солен въздух се бе изпълнил с вонята на отдавна умряла гниеща риба и гранясала китова мас.

— Нерей — извика Дий, крачейки към водата. — Време беше. Чакахме те.

Морския старец опря човешките си ръце на скалата и се усмихна на Дий, показвайки уста, пълна с малки заострени зъби.

— Самозабравяш се, човеко. Аз не съм твой подчинен. — Гласът му бе лепкав и бълбукащ. — Освен това съм гладен — добави той.

— Това е празна заплаха и ти го знаеш — сопна се Дий.

Нерей не му обърна внимание.

— Я, какво имаме тук... — Древния вдигна поглед към Макиавели и Били, после към Вирджиния и накрая към Джош. — Безсмъртни и един Златен, дошъл да сложи края на света. Както бе предречено във Времето преди времето. — Той се вгледа в Джош и аурата на момчето лумна, за да образува защитна ризница около тялото му. — А ти... ти си същият, каквото те помня — каза той.

Джош направи опит да се изсмее.

— Никога през живота си не съм ви виждал, господине.

— Сигурен ли си? — попита Нерей.

— Убеден съм, че щях да помня — каза Джош, доволен, че гласът му не трепери прекалено силно.

— Казаха ми, че ще изпълняваш моите нареждания — прекъсна ги Дий.

Нерей го пренебрегна и вместо това се обърна към Макиавели.

— Време ли е?

Италианецът кимна.

— Време е. Водиш ли го?

— Водя го. — Морския старец премести поглед от Макиавели към Дий, а после пак към италианеца. — Кой иска да контролира Лотан?

— Аз — каза бързо Дий и пристъпи напред.

— Разбира се, че искаш — избълбука Нерей. Едно пипало се отлепи от скалата и се стрелна да се увие около китката на Магъосника, след което го дръпна напред. Безсмъртният нямаше време дори да извика. Вирджиния се хвърли напред с флейтата в ръка, но един поглед на Нерей я възпря. — Не бъди глупава. Ако го исках мъртъв, щях да го отмъкна от тази скала и да нахраня с него дъщерите си. — Зад него дузина зеленокоси нереиди се подадоха от водата, отворили усти, за да покажат острите си като на пирани зъби. — Между другото, двамата с теб ще си уредим сметките за онова, което стори одева. Аз съм много привързан към семейството си.

— Не си първият Древен, който ме заплашва. — От жестоката усмивка лицето на Вирджиния Деър погрозня. — А ти знаеш какво се случи с предишния.

Миризмата на гниеща риба се усили. Били и Джош се закашляха и се дръпнаха назад. Вирджиния отметна глава и вдиша дълбоко.

— Ах, как обичам миризмата на страх.

Нерей се обърна пак към Дий.

— Имам малък подарък за теб — каза той и сложи в дланта му нещо, което приличаше на дребно яйце, покрито със синкави жилки. После сви пръстите на доктора върху него и едно от пипалата му се уви около юмрука на английския безсмъртен, за да го затвори здраво. — Каквото и да правиш — рече Нерей, — не бива да отваряш ръката си. После стисна силно и се чу отчетливият звук на пукаща черупка.

— Защо? — попита Дий. А после ахна и очите му се изцъклиха от болка.

— О, да — избълбука пак Нерей, показвайки зъбите си в свирепа усмивка, — изглежда, Лотан те хапе.

Дий потрепери, но не каза нищо, впил сивите си очи в лицето на Древния.

— Смел си, това ти го признавам — рече Нерей и усмивката му се разшири още повече. — Казват, че ухапването на Лотан било по-болезнено от ужилване на скорпион.

Докторът бе пребледнял като мъртвец, с широко ококорени очи. Капки жълта пот избиха на челото му и въздухът завоня на сира.

— Мислех... — изрече той през стиснати зъби. — Мислех, че ще е по-голям.

Били погледна към Джош и му намигна.

— И аз така си мислех.

— Ще бъде — изсмя се Нерей. — Само трябва първо да се нахрани с малко кръв. — Вече цялото тяло на Дий потръпваше бясно. Той се опита да освободи лявата си ръка, но още едно от пипалата на Нерей се бе увило около предмишницата му. — След като вкуси от кръвта ти, той ще бъде обвързан с теб. Ще можеш да го контролираш. Но трябва да действаш бързо. Лотан е като еднокдневките; има много кратък живот. Ще разполагаш с не повече от три-четири часа, преди да умре. — Пипалата на Древния пуснаха ръцете на Дий и той добави: — Това обаче би трябвало да е достатъчно, за да започне разрушението на човешкия град.

Джош видя как Морския старец пропълзя обратно по камъните и се плъзна в хладните зелени води на залива. Около него се подадоха женски глави със стелеща се като водорасли зелена коса. Древния се обърна назад и впи поглед в момчето. Намръщи се, сякаш се опитваше да си спомни нещо, но после поклати глава и се потопи във водата. Една по една нереидите също изчезнаха.

Вирджиния Деър се втурна напред и хвана олюляващия се Дий. Кожата на Магъосника бе пепелява; лявата му длан все още бе здраво стисната, но измежду пръстите му се процеждаше кръв и те бяха посинели.

— Помогнете ми! — извика Вирджиния.

Били мина по камъните и подхвана Дий през кръста, за да го задържи прав.

— Държа го.

— Да го преместим горе на скалите — каза Вирджиния.

— Не! — изрева Макиавели. — Чакайте. — Той си проправи път между хлъзгавите камъни и застана пред Дий. — Джош, ела да ми помогнеш.

Без да се замисли, Джош слезе по камъните и застана до италианеца.

— Гледай внимателно — каза Макиавели. Вдигна ръце и около дланите му се образуваха две метални ръкавици. — Можеш ли да повториш това?

— Лесна работа. — Джош протегна ръце и соленият въздух се изпълни с цитрусов аромат. Върху пръстите му изникнаха златни ръкавици.

— Хвани ръката му — нареди Макиавели — и не го пускай, каквото и да става. — Той погледна към Вирджиния и Били, които стояха от двете страни на олюляващия се Магьосник. — Готови ли сте?

Двамата безсмъртни се спогледаха и кимнаха.

— Джош?

Момчето също кимна, хвана лявата ръка на Дий и я изпъна напред. Сярната аура на Магьосника засъска и запраща на мястото, където златните ръкавици докоснаха плътта му, но ароматът на портокали бе по-силен от вонята на развалени яйца. Макиавели обърна ръката на Дий с дланта нагоре и внимателно разтвори пръстите му. В шепата му лежах останките от счупената черупка, а между парченцата стоеше Лотан.

— Прилича на гущерче — каза Джош, привеждайки се да го види по-добре. Създанието бе миниатюрно, не повече от два-три сантиметра на дължина, с четири крака, зелена кожа и дълги хоризонтални линии по тялото. — Като изключим главите — добави той. От тялото на Лотан растяха седем еднакви глави върху къси шии. Всички те бяха впили малките си кръгли усти в плътта на Дий и смучеха шумно кръвта му.

— Ако не знаех как стоят нещата — каза тихо Били Хлапето, — щях да реша, че Морския старец си прави някаква шега с нас. — Той кимна към дребното гущероподобно създание. — Няма да вдъхнем кой знае какъв ужас с това.

— О, Били — каза простиичко Вирджиния. — Какво правиш, когато искаш нещо да порасне?

Американецът я изглежда неразбиращо и сви рамене.

Вирджиния поклати глава, явно разочарована, че той не знае отговора.

— Просто добавяш вода.

Създанието вдигна седемте си мънички главици, когато Макиавели внимателно го отдели от окървавената длан на Дий. Замята се диво, заврещя като новородено котенце и главите му се нахвърлиха да хапят ръцете на италианеца, стържейки с острите си зъбки по твърдите му аурални ръкавици.

— Мръсна гадинка — промърмори Макиавели. Държейки Лотан в протегнатата си ръка, безсмъртният го пусна в локва вода, събрана между камъните в краката му.

— А сега какво? — попита Били.

— Сега ще бягаме — каза Макиавели.

ГЛАВА 40

Маретю и Атон тичаха в тесен тунел. Стените бяха от полирано черно стъкло, а по тях имаше гравирани надписи на хиляда мъртви езика, които се виеха и криволичеха в непрестанно движещи се редове и колони. Сияещата кука на Маретю хвърляше танцуващи сенки върху думите.

— Кажи ми нещо — рече Атон. Гласът му отекна леко в стените на тунела.

Маретю вдигна куката си и бледозелена светлина обля тясното лице на Древния.

— Какво?

— Защо го правиш? — попита Атон.

Сините очи на Маретю се разшириха от изненада.

— Та няма имам избор?

— Всеки има избор.

Мъжът с куката поклати глава.

— Не съм сигурен. Моят живот е бил предопределен хилядолетия преди да се родя. Понякога си мисля, че съм само един актьор, който играе роля.

Тунелът свърши в просторна подземна пещера. В мрака капеше вода и въздухът бе свеж и чист. Атон се обърна към Маретю.

— Може и да си актьор, но си приел ролята си. Също толкова лесно би могъл да откажеш и да си тръгнеш.

Маретю поклати глава.

— Ако знаеше цялата история, щеше да разбереш, че е невъзможно. Ако не бях изпълнил своята роля, светът щеше да е съвсем различно място.

Древния посегна и докосна куката, заемаща мястото на лявата ръка на Маретю. Тя заискри и запука, и грейна още по-ярко.

— Не си роден с това.

— Не съм.

— Как загуби ръката си?

— По собствен избор — каза Маретю и гласът му стана по-твърд. — Трябваше да платя тази цена и я платих с радост.

Атон кимна.

— Всичко си има цена. Това го разбирам.

— А разбираш ли цената, която ще ти се наложи да платиш, задето ме пускаш да избягам?

Устните на Атон се извиха в усмивка.

— Анубис и Бастет ще използват това като така нужния им повод да започнат действия против мен. Изида и Озирис ще съберат Съвета на Древните, за да ме обявят за негоден да управлявам и вероятно да ме хвърлят във вулкана. — Той плесна силно с ръце и вълна от трепкаща светлина пробяга през пещерата. После плесна още веднъж и всичко бавно се огря в топла млечнобяла светлина. — Гъбичките по стените са чувствителни към звук — обясни Атон.

По средата на пещерата имаше езеро. Черните му води, нашарени с бели петънца, се плискаха на бавни и дълги вълни. На брега на езерото стоеше кристална вимана. Бе почти напълно прозрачна и се виждаше само заради

отразяващата се в нея бяла светлина.

— Вземи я — каза Атон. — Намерих я запазена в леден блок на едно полярно плато. Вероятно е най-старата съществуваща вимана и макар да изглежда крехка, е практически неунищожима.

Изведнъж в тунела зад тях отекнаха викове и гъбичките запулсираха и затрепкаха в ритъм с тях.

— Те идват. Хайде, върви и направи онова, което трябва.

— Ти можеш да дойдеш с мен — каза изведнъж Маретю.

— Виманата ще издържи само един. Освен това, не ми ли каза, че всичко си има цена?

Шумът от тичащи стъпки бе по-близък, дрънченето на метал и брони отекваше в стените.

Маретю протегна дясната си ръка и Атон я пое.

— Ще ти кажа нещо — рече мъжът с куката. — Двамата с теб пак ще се срещнем, на друго място и в друго време.

— Знаеш ли го със сигурност?

— Знам го.

— Защото си видял бъдещето?

— Защото съм бил там.

Анубис и неговите анпу се изсипаха от тунела точно когато кристалната вимана се издигна във въздуха. Тя се плъзгаше безшумно и в нея ясно се виждаше едноръкият. Той вдигна куката си в златен поздрав. Атон също вдигна ръка в отговор, а после корабът се гмурна рязко в езерото и изчезна.

— Какво направи, братко? — изръмжа Анубис. — Ти ни предаде.

— Направих каквото е нужно, за да спася света.

— Оковете го — заповяда Анубис. Погледна към брат си и вдървеното му лице успя да се сгърчи в изражение на ярост. — Уарлога — процеди той.

Древния кимна в знак на съгласие.

— Атон Вещера. Добре звучи, не смяташ ли?

ГЛАВА 41

Софи Нюман стоеше в градината до барбекюто и гледаше как Прометей пече наденички. Едрият Древен се бе ухилил и си подсвиркваше.

— Какво толкова смешно има? — попита тя.

— Трябваше да видиш изражението на Марс — каза Прометей.

— Значи вие с него сте били — или сте — врагове? — попита тя и още докато задаваше въпроса, в главата ѝ затанцуваха образи.

... Марс Ултор и Прометей стоят, опрели гърбове, срещу орда от змиеглави воители...

... Прометей, с ранения Марс на гърба си, скача от един мост в бушуваща река...

... Марс хваща назъбена стрела във въздуха, на косъм от гърлото на Прометей...

— Сега, може би. Някога бяхме приятели, по-близки и от братя.

— И какво стана?

— Той полудя — рече тъжно Прометей. — Или по-скоро меч, който носеше, го подлуди. Същия меч, който брат ти носи сега.

Софи погледна през градината към едрия мъж в коженото яке, който седеше и пиеше розова лимонада през сламка.

— Не ми изглежда луд.

— Не, в момента не.

— Защо те нападна?

— Сложно е за обясняване — рече Прометей и отскочи назад, когато горещата мазнина го опръска.

Софи погледна към наденичките и цвърчащите хамбургери, но стомахът ѝ се разбунтува и тя бързо отклони поглед. Откакто бе Пробудена, изпитваше отвращение към месото.

— Колко сложно?

— Ами Марс се ожени за сестра ми Зефания, което ни направи сродници. Но когато мечът го подлуди, аз помогнах на сестра си да го хване и да го затвори в черупка от собствената му втвърдена аура. Тя го скри дълбоко под земята и през вековете над него се образува град Париж.

— Софи? — Леля Агнес се бе появила от кухнята с един поднос.

— Само минутка, лельо...

— Веднага, Софи — настоя Цагаглалал.

— Извини ме — каза Софи и прекоси двора.

Цагаглалал ѝ връчи подноса, върху който имаше нарязано суши.

— Ще ми помогнеш ли да разнеса това? Гостите ни сигурно умират от глад.

— Лельо Агнес... Цагаглалал — каза Софи. Беше напълно объркана. — Какво правим?

— Храним гостите си — каза старицата с усмивка.

— Но те са смъртни врагове.

— Обаче знаят, че трябва да оставят враждите си настрана в мое присъствие — отвърна тя. — Такава е традицията. — Ъгълчетата на очите на старата жена се присвиха весело. — Всичко е както трябва да бъде. Просто ми

помогни да раздам храната, а после ще изчакаме Никола и Пернел да се присъединят към нас.

Софи последва Цагаглалал през двора до Марс Ултор, който се подпираше на нисък каменен зид. Щом Древния видя старицата да се приближава, се изправи и остави лимонадата си.

— Господарке Цагаглалал — каза той и се поклони ниско. Изведнъж сините му очи се изпълниха със сълзи. — Мислех, че никога повече няма да те видя.

Старицата посегна и притисна длан към бузата му.

— Марс, стари приятелю. Радвам се да те видя. Изглеждаш добре. Отслабнал си. Много ти отива. Как е Зефания?

Марс кимна.

— Добре е, мисля — рече той предпазливо. — Ние... не говорихме много. Тя ми обясни какво трябва да направя, а аз я изслушах. — Марс млъкна и се усмихна на себе си. — Също като едно време: После тя ме прати да намеря Дий, но ми каза първо да дойда при теб. Каза, че си имала нещо за мен.

Цагаглалал кимна.

— Така е. Ще ти го дам след малко, но първо искам да се запознаеш...

— Вече се познаваме — прекъсна я студено Софи. Помнеше създаването от парижките катакомби. — Марс Ултор, който е бил също така Арес, Нергал и Уицилопочтли. — Тя погледна към Цагаглалал. — Той Пробуди Джош в Париж.

Старицата я потупа по ръката.

— Знам. Софи, не съди за него по спомените на Вещицата или по онова, което е бил принуден да стори в Париж. При потъването на Дану Талис, Марс остана там до самия край и отведе хиляди човешки роби в безопасност. Беше един от последните, които напуснаха острова.

Софи погледна отново Марс.

— Вещицата те помни като чудовище.

— Вярно е. Такъв бях. Но Кларент ме беше отровил — каза Марс. — Той промени природата ми. А сега е в ръцете на твоя брат-близък. Ако не му го вземеш, ще промени и него.

— Ще му го взема — каза простичко Софи, а после гласът ѝ затрепери. — Знам къде е.

— Той е на Алкатраз. Двамата с него сме свързани, нали помниш? — Марс отметна глава назад и затвори очи. Ноздрите му се издуха, докато вдишваше дълбоко. — Мога да го помириша, както и другите с него: Дий и Макиавели, една безсмъртна, която мирише на градински чай...

— Това трябва да е Вирджиния Деър — рече Цагаглалал.

Един по един Один, Хел и Черния ястреб минаха през двора и се събраха около Марс, докато той говореше.

— ... и още един — млад мъж, който мирише на червен пипер — продължи той.

— Това трябва да е моят приятел, Били Хлапето — обади се Черния ястреб.

— Сигурен ли си, че Магьосника е на острова? — попита дрезгаво Один, изричайки с усилие всяка дума.

— Сигурен съм. — Марс вдиша отново. — Има и още един. — Лицето му се изкриви от отвращение. — А, това е смрадта на Нерей.

Прометей тръгна от барбекюто към тях, понесъл две чинии — едната отрупана с хамбургери, а другата пълна с малки наденички, набодени на клечки за зъби.

Софи видя как Марс се напругна, докато Прометей приближаваше. После Цагаглалал посегна и стисна ръката му. Старицата понижи глас, но момичето все пак долови думите ѝ.

— Ти си гост в дома ми. Искам да се държиш прилично.

— Разбира се, господарке — промърмори Марс. Кимна на Прометей, който му се усмихна в отговор. — Какво е станало с косата ти? — попита го той.

— Остарях — отвърна Прометей. — За разлика от теб, както виждам. — Той протегна двете чинии с храна към малката групичка и всички поклатиха глави, освен Марс и Хел. Марс взе една от наденичките, вдъхна аромата ѝ, а после я загриза почти деликатно.

— Това е първата истинска храна, която вкусвам от хилядолетия — призна той.

Хел се приведе напред и отвори уста. Дълъг черен език се стрелна от нея и се уви около един дебел хамбургер. Тя го дръпна целия в устата си и щръкналите ѝ зъби го задържаха. Сокът се смеси с черната течност, стичаща се по брадичката ѝ, и тя се усмихна на Софи.

— Аз не съм вегетарианка.

— Така и предположих — каза Софи, като бързо извърна поглед и преглътна с усилие.

— Направих ги алангле специално заради теб — каза Прометей.

— Значи помниш? — изграчи Хел.

— Е, ако не си забравила, при последната ни среща ти смяташе да ме изядеш.

— Първо щях да те опека.

Один си взе парче суши и салфетка. Отдели резенчето съомга и уви останалия ориз в салфетката.

Черния ястреб кимна благодарно, докато оглеждаше чинията.

— Това пикантна риба тон ли е?

Софи кимна.

— Така изглежда.

— Ще се придържам към съомгата. Пикантните храни не ми понасят.

Нитен се появи с още две чинии суши.

— Прясно приготвени — обяви той. — Нарязах малко сашими^[1] за теб — каза той на Один и посочи резенчетата бяла и червена риба. — Риба тон и съомга. — Погледна към Черния ястреб. — И рулца с краставици и риба тон за теб. Без подправки.

— Имаш добра памет — усмихна се Черния ястреб.

— Разбира се.

Софи погледна към двамата безсмъртни. Все още намираще за удивителна мисълта, че Майстора на меча и индианецът се познават.

— Откъде се познавате?

— Срегнахме се преди малко повече от сто и трийсет години — каза Нитен.

Черния ястреб кимна в знак на съгласие.

— Точно след Битката при Сочната трева^[2] през 1876-а.

— Какъв ден беше това! — промърмори Нитен. — Ден за воини.

Софи взе един от подносите с месо и предложи на Хел. Древната кимна с благодарност и грабна два бургера — по един във всяка ръка, преди да увие езика си около трети.

— Минахме през няколко лей-портала, за да стигнем дотук — обясни тя с уста, пълна с полусуrowо месо, от която падаха недосдъvkани късчета. — Знаеш как е — от тях огладняваш като вълк.

Софи се отдели от групата и тръгна към къщата с празния поднос. Спря се на вратата да хвърли поглед назад и остана поразена от странната сцена. Нитен говореше с Черния ястреб; Марс Ултор и Прометей бяха потънали в задълбочен разговор, докато Один и Хел слушаха внимателно Цагаглалал. Това приличаше на обикновено барбекю в задния двор, с храна, напитки и миризма на печено във въздуха. И все пак някои от тези същества бяха на повече от десет хиляди години и изобщо не бяха хора.

— Може пък да е сън — промълви тя — и скоро ще се събудя.

— По-скоро кошмар — отговори тих женски глас. — А ти дори не сънуваш.

Софи се завъртя и откри, че Никола и Пери стояха на вратата.

— Радвам се да те видя пак, Софи — каза Никола. — А Пернел ми казва, че съм ти страшно задължен. Ти си помогнала да ме върнат към живота.

Софи кимна. Не бе сигурна как точно да отговори.

— Ами... радвам се, че можах да помогна — каза тя. Посочи с глава назад. — Мислех си колко странна група е тази. Один и Хел са врагове, Прометей и Марс не са си говорили от хиляди години, а аз дори няхах представа, че Нитен и Черния ястреб се познават.

— И което е най-странното — продължи Никола, — те разговарят вежливо, а не са се хванали за гушите.

— Как е възможно? — попита Софи. Забеляза, че Никола носеше една от ризите на баща ѝ и негов чифт работни панталони, докато Пернел бе облечена в джинси, които ѝ бяха къси и блуза с дълъг ръкав и висока яка, която май принадлежеше на майка ѝ. Усети смътен гняв, че леля ѝ — не, не леля ѝ, Цагаглалал — раздава дрехите на родителите ѝ.

Групата постепенно усети, че Никола и Пернел стоят на вратата на кухнята и ги гледат. Разговорите заглъхнаха и всички се обърнаха към Алхимика и жена му. Никола пое чаша вода от Пернел и я вдигна за поздрав.

— Никога не съм вярвал в съвпаденията — каза той, излизайки на двора. — Затова съм принуден да мисля, че сте тук с определена причина.

Цагаглалал пристъпи напред.

— Така е. И ако благоволите да седнете, ще ви обясня каква е тя.

— Значи това необикновено събиране не е случайно? — попита Прометей.

— Едва ли — каза Цагаглалал. — Съпругът ми и Хронос го предрекоха още преди десет хилядолетия. Всъщност Авраам ми даде нещо за вас. — Тя отвори една картонена кутия, която стоеше на масата, и махна уплътняващата слама. — Пазех тези изумрудени плочки с цената на живота си — каза тя и започна да вади плоски правоъгълни камъни и да ги раздава. — Прометей, това е за теб. Нитен, тази е твоята...

— Какви са тези неща? — попита Софи.

— Писма от миналото — рече Цагаглалал. — Съпругът ми ги написа преди десет хиляди години.

— И е знаел, че всички тези хора ще бъдат тук? — попита невярващо Софи.

Цагаглалал се обърна и кимна.

— Наистина знаеше. — После извади една последна изумрудена плочка от картонената кутия и ѝ я подаде. — Знаеше, че и ти ще бъдеш тук, Софи Нюман.

[1] Вид суши, който се състои само от парченца риба, без ориз. — Б.пр.

↑

[2] Индианско название на битката при Литъл Бигхорн, в която индианците нанасят едно от най-тежките поражения на американската армия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Софи погледна изумрудената плочка. Тя беше около десет сантиметра висока и двацет широка, и камъкът бе хладен. И двете му страни бяха изписани с тънък, тесен почерк, който не приличаше на нищо, което бе виждала преди: триъгълници, полукръгове и резки, символи със смътен математически вид и абстрактни точки. Текстът бе напълно неразбираем.

Тя обърна плочката и прокара пръсти по гладката ѝ повърхност, проследявайки хоризонталните редове. Нишки от сребърната ѝ аура плъзнаха по плочката и тя затаи дъх. Писмената върху камъка се размърдаха и потекоха, изменяйки формата си. Софи разпозна клинописно писмо и египетски йероглифи, ацтекски глифове и келтски огами, китайски пиктограми, арабски завъртулки, после гръцки букви и норвежки руни... и накрая английски.

Това беше писмо.

Аз съм Авраам от Дану Талис, понякога наричан Мага, и пращам поздрав на Сребърната.

Знам много неща за теб. Знам името и възрастта ти, и знам, че си от женски пол. Проследих предците ти в течение на десет хиляди години. Ти си забележителна млада жена, последната в цяла редица от също толкова забележителни жени.

Ти живееш в свят, който е неразбираем за мен, точно както и аз живея във време, което ти не можеш да проумееш. Но ние сме свързани, ти и аз, чрез тази плочка, която гравирах със собствената си ръка и която се надявам, че моята скъпа съпруга ти е предала.

Докато пиша това, седя в една кула на края на познатия свят — на остров Дану Талис. Историята ще даде на този остров други имена, но това е първото му име, истинското му име. Трябва да знаеш, че твоят и моят свят са един и същ, макар да ги делят хилядолетия. Освен това бъди сигурна, че в сърцето си желая само най-доброто на нашите два свята. Даже възложих на любимата си Цагаглалал да пренесе това послание до теб през вековете. Когато го четеш, тя ще е бдяла над майка ти, баба ти и всяка жена в твоя род от самото му начало. А брат ѝ ще е правил същото за мъжете.

Трябва да знаеш следното: твоят свят започва с гибелта на моя.

Но трябва също да знаеш, че има времеви линии, в които моят свят не загива. И в тези времеви линии твоят свят никога не се ражда, а възникват други форми на живот, които поемат властта над планетата.

Има времеви линии, в които тъмните сили завладяват и вземат под свой контрол остров Дану Талис, и човешите остават роби там, докато не бъдат унищожени и заместени с нова порода.

Има други времеви линии, в които твоят свят — твоят съвременен свят с всичките му блестящи съоръжения от метал и

стъкло, с ужасяващите му оръжия и чудеса — потъва в хаос и вечна нощ.

А има и някои времеви нишки, в които твоят свят просто не съществува. Няма нищо освен прах и камъни на мястото, където твоята планета и луната ѝ се въртят в космоса.

Винаги съм знаел, че съдбата на нашите светове — твоя и моя — зависи от действията на отделни личности. Стореното от един човек може да промени хода на събитията в целия свят и да сътвори история.

И ти си един от тези хора.

Ти си могъща. Сребро — най-могъщото, което някога съм виждал. Освен това си и смела. Това е ясно.

Способна си да промениш историята, но за да го сториш, трябва да ми се довериш. Това може да ти е трудно, защото знам, че през целия си живот не си вярвала на никого, освен на брат си, а изследванията ми показват, че двамата сега сте разделени. Ако това ще те утеши донякъде, вие ще се съберете отново, макар и за кратко. Аз те моля да се довериш на някого, когото изобщо не си виждала, който ти пише от времето преди десет хиляди години, и живее в свят, който е отвъд твоите разбирания. Но ако ми се довериш и направиш каквото е нужно — и успееш — ще спасиш света. Не само моя и твоя свят, а и всички невиджани Сенкоцарства и всичко живо в тях. Милиарди разумни същества ще ти дължат живота си.

Провалиш ли се, същите тези милиарди ще умрат.

Но трябва да ти кажа, че този успех ще си има цена. Ще платиш скъпо. Сърцето ти ще бъде разбито хиляда пъти и ще се научиш да проклинаш името ми сега и навеки.

Затова трябва да избираш. Хиляда години преди да напиша тази плочка, създадох пророчество, което завършва с думите: „Двамата, които са един, трябва да станат единият, който е всички. Един да спаси света и един да го унищожи“.

Коя си ти, Софи Нюман?

Коя си ти?

ГЛАВА 43

Джош Нюман погледна локвата в краката си.

— Нищо не става — започна той... а после млъкна. Цялата вода между камъните внезапно бе изчезнала. Можеше да види как мъничкото зелено създание се гърчи и извива върху песъчливия бряг като риба на сухо. Джош присви очи; не изглеждаше ли малко по-дебело? Лотан потрепери, дращейки в мръсния пясък. А после Джош осъзна, че създанието расте, удвоявайки размерите си при всяко потръпване.

Трябваше му само миг да порасне от няколко сантиметра до две педи дължина.

След още миг вече бе близо метър.

Имаше подчертана прилика с гущер, но докато растеше, заприличваше все повече на комодски варан. Дълги жълти раздвоени езици се стрелкаха от седемте му усти и когато вдигна глава към небето, дъхът му вонеше на развалено месо и на отдавна умрели твари от морското дъно.

Лотан потръпна и удвои отново размерите си, за да стане дълъг два метра...

— Трябва да се махаме оттук — каза напрегнато Били. Дватамата с Вирджиния още държаха Дий. — Вижте му зъбите — твар като тази се нуждае от месо. А ние сме най-близката храна.

... Затресе се силно, костите му изпукаха, мускулите се размърдаха, кожата се разтегли, за да стане четири метра...

Всичките седем глави се втрениха в петимата човеци. Четиринайсет чисто черни очи ги гледаха немигащо. А после Лотан се втурна напред с потресаваща бързина, скъсявайки разстоянието наполовина само за миг.

— Бягайте! — изкрещя Били.

— Не! — промълви Дий.

Джош загледа с ужас как създанието се разтресе диво и се удължи до осем метра, почти колкото някой от трамваите, движещи се в града отвъд залива.

— Колко голямо става това нещо? — попита Били.

— Дайте да забавим малко нещата. — Като продължаваше да държи Магьосника, Вирджиния, извади флейтата си с една ръка и я притисна към устните си. Звукът бе твърде висок за човешкото ухо и те доловиха само леко трептене във въздуха. Три чайки, летящи над тях, рухнаха от небето и цопнаха във водата, но Лотан остана незасегнат. Пристъпи по-наблизо и седемте му усти зейнаха, разкривайки многобройни редици свирепи зъби. Дебели лиги закапаха по камъните.

Дий се засмя хрипливо, а когато заговори, гласът му представляваше дрезгав шепот.

— Той е глух. Вълшебната ти флейта е безполезна.

— Разбрах го вече — промърмори Вирджиния.

По зелената кожа на Лотан затрептяха червени и черни вълни, бягащи нагоре и надолу по тялото му. После изведнъж всичкият цвят се вля в главите, обагряйки всяка от тях в различен оттенък на аленото, с изключение на средната, която бе станала близо два пъти по-голяма от останалите и сега бе

чисто черна.

Джош свиваше и отпускате юмруци. Златните му аурални ръкавици се образуваха отново и запълзяха нагоре по ръцете му, покривайки ги с метал.

Седемте глави на Лотан моментално се втренчиха в момчето.

— Джош — каза тихо Макиавели, без да откъсва очи от звяра. —

Предлагам да престанеш с това, което правиш. Веднага!

— Предпазвах се с помощта на аурата си — започна Джош.

Дий се изтръгна от ръцете на Деър и Били. Малко цвят се бе върнал в пепелявобледото лице на Магьосника, но очите му още бяха оградени със сенки и той притискаше подутата си лява ръка към тялото си. Пристъпи към създаването, което надигна глави, сякаш се канеше да нападне, а после ноздрите му се разтвориха с мляскане и седемте му езика опитаха въздуха. Дий се обърна с гръб към звяра.

— Лотан не се храни само с плът. Той е нещо като вампир — изсмуква аурата на всяко живо същество. — Докторът погледна към Макиавели. — Достатъчно смел ли си да протегнеш ръката си?

— Може да съм достатъчно смел, но не съм достатъчно глупав — каза италианецът, вперил очи в създаването.

Били веднага протегна лявата си ръка и във въздуха се усети землистият мирис на червен пипер. Пурпурночервена мъгла обгърна дланта на безсмъртния.

Лотан потрепери и всичките му глави насочиха вниманието си към американеца, трепкайки с езици. Изведнъж Били изсумтя и тръгна с олюляване напред, а аурата му потече, виейки се, от ръката му към създаването. Жълтите езици залочиха ефирния червен дим от въздуха.

— Престани, Били! — каза Макиавели.

Американецът се опита да свали ръката си.

— Не мога — изпъшка той. Аурата му потъмня и потокът, носещ се през въздуха към гущера, вече се виждаше ясно. Вените по протегнатата ръка на Били се бяха издули и той засъска от болка, когато ноктите му станаха червени, а после виолетови, преди накрая да почернеят, да се напукат и изпадат.

Джош моментално пристъпи пред Били и го зашлеви през лицето. Безсмъртният изсумтя изненадано. Джош го хвана за яката на ризата и с хватка от таекуондото подкоси опорния му крак и го събори на колене. Безсмъртният се удари силно в камъните и аурата му моментално помръкна.

— Леле, това боли. Мисля, че ми ступи капачката на коляното — оплака се Били. Протегна ръка и Джош го изправи на крака. — Никога не съм мислел, че ще благодаря на някого, задето ми е причинил болка — но благодаря! Задължен съм ти — а аз никога не забравям дълговете си. — Той сви лявата си длан. Беше бледа и набраздена с вени и спукани капиляри, а от местата на изпадащите му нокти се процеждаше бистра течност. — Това адски щипе — промърмори той.

— Постъпи глупаво — сопна му се Вирджиния.

— Винаги съм си бил глупав — ухили й се Били Хлапето.

— Това ли е звярът, когото ще пуснеш срещу града? — попита тихо Макиавели. — Плътоядец, който изсмуква аурите?

— Първият от многото — отвърна Дий със смях, който се превърна в гъргореща кашлица и го накара да се превие. — Нека се поразтъпче по улиците и попирува малко. Ти разполагаш с нужните магии: събуди чудовищата в килиите и ги прати в града.

— А после какво? — попита Макиавели.

— Работата ни тук приключва. — Дий разпери ръце. — Ще сме изпълнили заповедите на нашите господари. Ти ще можеш да се върнеш в Париж със следващия полет... е, може и да не е следващият, не съм сигурен дали летището ще работи още дълго. — Той посочи с брадичка към затвора. — Видях няколко змея вътре. Може би трябва да ги пратиш на летището. — Той отново се изсмя.

— Ами ти, докторе? — попита Макиавели. — Какво ще стане с теб, когато Древните се върнат?

— Остави на мен да се притеснявам за това.

— Мисля, че бих искал да знам — каза ледено италианецът. Устните му се разтеглиха в усмивка, която не стигна до очите му. — Тази работа засяга и двама ни.

Дий скръсти ръце на гърдите си и огромният Лотан пропълзя до него. Дългите езици пробягаха по гърба на доктора и разрошиха косата му. Той разсеяно ги отблъсна.

— Обмислям възможностите — каза накрая. — Но първо нека пратим това зверче да си върши работата...

— Не — казаха едновременно Били и Макиавели.

— Не ли? — Дий изглеждаше объркан. — А, разбирам. Мислите, че трябва да събудим някои от създанията в килиите и да ги пратим заедно? — Той кимна. — Бихме могли да ги пуснем на различни места по брега и да атакуваме едновременно от няколко посоки.

Били Хлапето поклати глава.

— Мислехме...

— Не бива да се напъваш много — подигра го Дий.

Лицето на Били се втвърди.

— Някой ден ще пострадаш заради тази твоя голяма уста.

— Може би — каза Дий, — но не и от теб.

— Стига — изрева Макиавели. — Това, което се опитва да каже моят импулсивен млад приятел, е, че ние решихме, че не бива да пускаме чудовищата в града.

Дий премигна изненадано.

— Това не би било правилно — рече Били.

— *Правилно?* — Магьосника се засмя. — Това някаква шега ли е? — Той погледна към Вирджиния. — Майтапят се, нали?

Деър поклати леко глава.

— Не мисля — каза тя, отстъпвайки бавно от италианеца и американеца.

Били се завъртя, така че да може да държи под око едновременно Дий и Деър.

— Защо го правиш, Джон? — попита Макиавели. — Не печелиш нищо от това.

— Печеля време, Николо — рече Дий. — Нашите Древни господари очакват създанията да бъдат пуснати срещу града и не бива да ги разочароваме.

— Иначе може да дойдат да проверят какво става — каза бавно Макиавели. — И да те намерят тук...

— Точно така — съгласи се Дий. — Затова нека гледат града от своите Сенкоцарства и потриват доволно ръце заради разрушенията.

— Значи това е само за отвличане на вниманието, така ли? — процеди Били.

Дий се ухили.

— Също като фокус с карти. Те ще бъдат съсредоточени върху града и няма да ме безпокоят тук.

— Защо? Какво си намислил, Джон? — попита Николо.

— Не ти влиза в работата.

Италианецът потупа по джоба на самото си. Протрумоля хартия.

— Заклинанията за събуждане на създанията са у мен; а аз няма да ги използвам. Нещо повече, ще се свържа със семейство Фламель и ще ги предупредя какво идва към града. И двамата знаем колко опасна може да бъде Пернел. Тя ще спре Лотан.

— Не мисля — прошепна Дий. — Помни, това създание се храни с аури. Сигурен съм, че Вълшебницата ще е наистина вкусна. — Той премести поглед от Били към Макиавели и отново към Били. — Ти също ли си с него?

Американецът направи крачка към италианския безсмъртен.

— И още как!

— Давам ви последен шанс — предупреди Дий.

— О, трябва да се страхувам ли?

— Значи най-сетне предадохте господарите си — каза Дий толкова тихо, че думите едва се чуваха през вятъра. — Нарушихте клетвите си да им служите. Вещери.

— Едва ли точно ти можеш да ни съдиш — рече Макиавели.

— Да, но сега вашето решение пречи на плановете ми — каза Магьосника. Погледна към Джош. — А ти на чия страна си? — попита той. — С мен ли си или с италианеца?

Джош започна объркано да мести очи от Дий към Макиавели, като отваряше и затваряше уста от смущение. Разбира се, той не искаше чудовищата да бъдат пуснати в Сан Франциско; това просто не бе правилно. Усети внезапна топлина върху рамото си и посегна зад гърба си да извади Кларент. Щом мечът легна в дланта на момчето, топлината плъзна нагоре по ръката му и нещо в ума му се размърда. Съмненията изчезнаха, пометени от увереността, че е напълно правилно създанията да бъдат пуснати по улиците. Всъщност даже беше необходимо. Спомни си една фраза, която баща му бе използвал в лекция в университета „Браун“ миналата Коледа. Беше цитирал Чарлз Дарвин: *Оцеляват не най-силните или най-интелигентните, а най-приспособимите.*

Малко смърт и разрушения, малко истерия и страх щяха да дойдат добре на хората. Мисълта как Лотан крачи по „Ембаркадеро“ бе донякъде забавна. Той се ухили на въображаемата картина. И колкото повече мислеше по този въпрос, толкова по-ясно разбираше, че е необходимо Лотан да бъде освободен — така Древните щяха да се върнат, а нали заради това бе всичко?

— Помисли си за разрушенията, Джош — каза Макиавели.

Рухващи сгради; тичащи и крещящи хора... Мечът пулсираше при всеки образ.

— Ти си живял в Сан Франциско, Джош — рече Били. — Не искаш това да се случи там, нали?

Вирджиния Деър пристъпи напред и прегърна Джош през рамената.

— Джош знае на чия страна е — каза тя, впила стоманеносивите си очи в неговите. — На наша. Нали така?

Джош порумения силно и премигна, когато чаеният аромат от аурата на жената преседна в гърлото му. Последното, което му се искаше, бе да разочарова Вирджиния Деър.

— Ами, да, така мисля. Не съм сигурен...

Дръжката на меча се затопли още повече и пръстите му я стиснаха силно. Изведнъж тя стана толкова гореща, че му се стори, че ще припадне. Картини на разрушение и хаос танцуваха по ръба на съзнанието му. Разцъфтяваха пламъци и той бе омагьосан от красотата им; чуваше писъци, но те звучаха почти мелодично.

— На чия страна си? — повтори Магьосника.

— Помисли, преди да отговориш — предупреди го Били.

— Звучи много смешно в твоята уста — рече Дий. — Джош, с мен ли си или с италианеца? А ако си с Макиавели — добави презрително, — забележи, че преди малко той заплаши да ни предаде на Фламел. Ето още един човек, който ще направи всичко възможно, за да запази властта си, дори ако това означава да обрече света на бавна и мъчителна гибел.

— В Сан Франциско живеят над осемстотин хиляди души — каза гневно Били. — Много от тях — може би дори повечето — ще умрат. Ти не искаш това, нали, Джош?

— Помниш ли за какво говорихме миналата седмица в Охай? — попита Дий, преди Джош да успее да отговори. — Помниш ли, като ти показвах света — какъвто би могъл да бъде, какъвто ще бъде — ако Древните се върнат — с чист въздух, бистра вода, незамърсени морета... — Докато Магьосника говореше, пред очите на Джош затрепкаха образи.

... Остров под безоблачно лазурно небе. Безкрайни поля от златна пшеница се простираха към далечината. Дърветата бяха натежали от всевъзможни екзотични плодове...

... Големи, брулени от ветрове пустинни дюни позеленяха от тучна трева...

... Болнично отделение с дълга редица празни легла.

Джош кимна, хипнотизиран от видяното.

— Рай.

— Рай — съгласи се Дий. — Но италианецът и бандитът не искат това. Те искат светът да остане, какъвто си е: мръсен и несправедлив, така че те да могат да действат в сенките.

— Джош — изрече твърдо Били, — не го слушай. Помни, че това е Дий — принцът на лъжците.

— Фламел също те лъжеше — напомни му бързо Дий. — И не забравяй какво направиха той и жена му със сестра ти.

— Настроиха я срещу теб — прошепна Вирджиния. Посегна и докосна с пръсти ръката на Джош, сякаш в знак на съчувствие. — А аз мога да те науча на нещо, което не могат нито Макиавели, нито Били — каза тя, като сниши глас и се приведе към него, така че само той да може да я чуе. — Ще те науча на Въздушна магия. Най-полезната от всички магии — добави тя убедително.

Въздушна магия. Тези думи привлякоха вниманието му.

— Софи знае Въздушната, Огнената и Водната магия. Аз знам само Водната и Огнената. — Докато говореше, Джош изведнъж осъзна колко е близо до него Деър, усети топлината от Кларент, пламтяща в тялото му. Потеше се, но вятърът откъм морето охлаждаше влагата върху кожата му и я правеше ледена. Той потрепери.

— Въздушна магия — повтори Вирджиния. — Така ще станеш равен на сестра си — прошепна тя. После се приведе напред. — А може би един ден ще станеш и по-могъщ.

Джош се извърна от Вирджиния и погледна към Дий.

— С теб съм — каза той.

Дий се ухили.

— Взе правилното решение, Джош.

— Направи най-голямата грешка в живота си — рече тихо Макиавели и Джош откри, че вече не може да погледне италианеца или Били Хлапето в очите.

Изневиделица Били се хвърли към Дий, докато Макиавели се обърна към Деър, но безсмъртната вече бе поднесла флейтата към устните си.

— Твърде бавно — прошепна тя във флейтата и думите се превърнаха в музика.

Николо Макиавели и Били Хлапето рухнаха в безсъзнание на земята.

Вирджиния претърколи Макиавели с крак и се наведе да извади един плик от вътрешния му джоб. Подхвърли го на Джош, който го подаде на Магьосника.

— Инструкциите за събуждането на чудовищата — каза Деър.

Магьосника потупа Джош по рамото.

— Добра работа — каза той искрено. — А сега хайде да тикнем тези двамата в килиите, преди да се свестят.

— Не забравяш ли нещо? — попита Вирджиния и кимна към Лотан.

Дий се усмихна и очите му заиграха диво. Погледна към създанието, а после размаха ръце пред него.

— Върви! Къш! — Посочи към града на километър и половина оттам. — Отивай да се храниш.

Лотан се обърна, заклатушка се по камъните и плъосна във водата. Седемте глави се задържаха за миг над повърхността, преди да се скрият, а после една дъговидна вълна се устреми към града.

— Чудя се какво ли ще си помислят туристите по „Ембаркадеро“ — рече Деър.

— О, предполагам, че ще чуем писъците им даже оттук. — Английският магьосник потупа нетърпеливо с плика по бедрото си. — Хайде, елате да събудим някои много гладни създания. — Той сведе очи към лежащите в безсъзнание Макиавели и Били. — Хммм, може би ще искат първо да позакусят малко. — После се обърна към Джош, който стоеше, загледан в дирята на Лотан, докато тя се насочваше към Сан Франциско. — Ти взе правилното решение, Джош — повтори той.

Джош кимна. Надяваше се да е така. Наистина се надяваше. Погледна към Деър, тя му се усмихна и момчето усети, че му олеква. Може и да не вярваше напълно на Дий, но вярваше на Вирджиния Деър.

ГЛАВА 44

Софи вдигна поглед от изумрудената плочка. Очите ѝ бяха влажни, а гърлото я дращеше, сякаш бе крещяла. Имаше стотици въпроси и никакви отговори. Дори знанието на Вещицата не можеше да ѝ помогне: тя не знаеше как Авраам е направил всичките си предвиждания.

Софи огледа групичката и моментално забеляза, че никой не говори. Някои бяха свършили с четенето, докато други все още се взираха в плочките си. Съдейки по реакциите им, всички бяха получили дълбоко лични съобщения, написани от човек — не, със сигурност Авраам бе нещо повече от човек — живял преди десет хиляди години.

Хел плачеше; черни сълзи капеха по парчето изумруд, прегаряйки с цвърчене камъка, и сив дим се издигаше към небето. Софи видя как тя вдигна плочката и долепи устни до нея. За миг звероподобният ѝ образ се разсея, показвайки я, каквато е била някога: млада и много красива.

Пернел остави своята плочка и отпусна ръце върху нея. Погледна към Софи и кимна. Очите ѝ бяха налети със сълзи, които отразяваха изумрудения цвят на камъка, а изражението ѝ бе неопишуемо тъжно.

Прометей и Марс едновременно вдигнаха поглед от своите послания. Без да кажат нищо, посегнаха над масата да си стиснат ръцете.

Лицето на Нитен бе застинало в непроницаема маска, но Софи забеляза, че показалецът му описва нещо като осморка върху камъка.

Один пхна плочката в джоба си, а после се протегна да потупа племенничката си по ръката. Прошепна в ухото ѝ нещо, което я накара да се усмихне.

Лицето на Черния ястреб бе безизразно, но пръстите му почукваха неритмично по гърба на парчето изумруд.

Никола пхна своята плочка в един джоб на панталона си и хвана ръката на жена си, а когато я погледна, на Софи ѝ се стори, че забелязва в очите му нещо като благоговение, сякаш я виждаше за първи път.

— Нямам представа какво е написал моят съпруг на който и да било от вас — каза изведнъж Цагаглалал, нарушавайки възцарилата се тишина. — Всяко от посланията е само за вашите очи, закодирано с вашето ДНК и аура. — Старицата седеше начело на дървената маса за пикник. Внимателно белеше една яркозелена ябълка с помощта на триъгълно парченце черен камък, което приличаше на връх на стрела.

Софи забеляза, че Цагаглалал е подредила обелките във фигури, наподобяващи онези, които съставяха думите върху плочката ѝ, когато я бе погледнала за първи път. Тя се намръщи: беше виждала и някой друг да прави това, но не си спомняше къде или кога... може би споменът бе на Вещицата, а не неин.

Цагаглалал посочи към празните столове.

— Седнете при мен — каза тя и един по един всички се настаниха около масата. Никола и Пернел седнаха заедно, срещу Один и Хел, докато Марс и Прометей се настаниха един срещу друг, както и Нитен и Черния ястреб. Софи седна сама в края на масата, гледайки право срещу Цагаглалал.

— Някои от вас познаваха съпруга ми лично — започна старицата. — Други — добави тя, поглеждайки към Прометей и Марс, — той смяташе за свои най-близки приятели. — Премести поглед по-нататък — към Один и Хел. — И макар че някои сред вас никога не биха станали негови съюзници, иска ми се да мисля, че сте го уважавали.

Всички Древни около масата кимнаха в знак на съгласие.

— Още преди унищожението на Дану Талис нашият свят бе започнал да се руши. Древните властваха над планетата. Нямаше вече Земни господари, Предтечите бяха изчезнали, а Архонтите — победени. Новите раси, включително човеците, все още бяха смятани за малко повече от роби и след като нямаше кого друг да покоряват, Древните започнаха да се бият помежду си.

— Ужасни времена бяха — намеси се Один.

Цагаглалал огледа всички около масата.

— Някои от вас бяха с мен на острова при потъването му. Знаете какво беше тогава.

Древните кимнаха.

— Е, сега доктор Джон Дий смята да направи така, че това никога да не се е случвало.

Хел вдигна поглед.

— Това лошо ли е? — попита тя, а после сякаш осъзна какво казва. — И какво ще стане с нас?

Цагаглалал кимна.

— Този свят и десетте хиляди години история, които са го създали, просто ще престанат да съществуват. Но което е по-важно, ако Дану Талис не потъне, ще бъде унищожен от воюващите Древни. И то не само островът, а цялата планета.

— Значи Дий трябва да бъде спрян — каза простичко Один. Кимна към племенничката си. — Но ние точно затова сме тук. Дойдохме да убием Дий за неговите престъпления.

— За същото съм дошъл и аз — обади се Марс.

— И знаем, че той е на Алкатраз — каза Хел. — Да вървим там и да приключим с тази работа.

— Аз мога да ви откарам — предложи бързо Черния ястреб. — Имам лодка.

— Аз също ще дойда — обади се Софи. — Джош е там.

— Не, няма — каза твърдо Цагаглалал. — Ти оставаш тук.

— Не. — Която и да бе тази старица, не можеше да попречи на Софи да отиде на Алкатраз.

— Ако искаш някога пак да видиш брат си, ще останеш с мен.

Прометей се приведе напред и почука по изумрудената плочка, която все още държеше в ръка.

— На мен също ми е казано да остана тук.

— И на мен — добави Нитен. Майстора на меча погледна към Цагаглалал. — Знаеш ли защо?

Тя поклати глава.

— Аз знам — прошепна Пернел. Вдигна своята плочка. — За мен нямаше послание от миналото. Когато погледнах в нея, видях Алкатраз и призрака на Хуан Мануел де Аяла — мъжа, дал името на острова, който сега бди над него. Той ми помогна да избягам, когато Дий ме държеше там. Де Аяла ми проговори през плочката и аз се понесох високо над острова,

наблюдавайки през очите му.

— И какво видя? — попита Никола.

— Дий и Деър, Джош, Макиавели и Били Хлапето. И Лотан.

— Лотан ли? — попита неспокойно Один. — Напълно пораснал?

— Напълно пораснал. Но имаше разногласие между безсмъртните — продължи Пернел. — Не можах да чуя какво става, виждах само образи, но ми се стори, че Макиавели и Хлапето не искаха Лотан да бъде пуснат срещу града. Започна спор и Деър повали двамата в безсъзнание.

— Ами Лотан? — попита Один. — Виждал съм го в действие и преди. Той е ужасяващо създание.

— Дий го пусна във водата. В същия този момент звярът се насочва към града. — Тя се обърна към Прометей, а после и към Нитен от другата страна на масата. — Ето затова вие двамата бяхте помолени да останете тук. Трябва да се опълчите на чудовището и да спасите Сан Франциско. То се насочва към „Ембаркадеро“. До един час ще излезе на сушата.

— Вземете колата ми — каза веднага Цагаглалал. — Паркирана е отпред. — Тя плъзна ключовете по масата, Нитен ги грабна и вече се отдалечаваше забързано, когато Никола се изправи.

— Ние ще дойдем с теб — извика той след мъжа и Пернел кимна.

Изведнъж всички се раздвижиха. Прометей скочи на крака, после се наведе да целуне Цагаглалал по бузата.

— Също като едно време, а?

Тя притисна длан към лицето му.

— Пази се — прошепна.

Марс заобиколи масата и прегърна бившия си враг. Аурите им запукаха и зацвърчаха и за миг изникна образ на двама воители в еднакви екзотични червени брони.

— Бий се и оцелей — каза Марс. — А когато всичко това свърши, ще имаме време за много приключения. Също като едно време.

— Също като едно време. — Прометей стисна рамената на Древния. — Бий се и оцелей.

— Ще докарам джипа — рече Черния ястреб. Тръгна, като си подсвиркуваше тихичко.

— Чакайте — каза Софи. — Пернел, ами Джош? Какво ще стане с брат ми?

Всички се обърнаха да погледнат Вълшебницата и Софи изведнъж разбра какво означаваше изражението, което бе видяла оде в очите ѝ.

— Той отново избра Дий и Деър. Софи, брат ти е окончателно изгубен за нас.

ГЛАВА 45

Триъгълната вимана бе толкова широка, че почти изпълваше кратера на вулкана. Докато се снижаваше, блъсна два от по-малките кораби. Единият експлодира в огнено кълбо; другият отхвъркна, удари се в отвесната скала и избухна, пращайки нажежени шрапнели във всички посоки.

Всички затворници се хвърлиха навътре в пещерите, за да се предпазят от рикоширащия в стените метал. Само Скатах остана на входа на килията си, наблюдавайки приближаващата рукма вимана. Отмести глава встрани, когато парче горящ фюзелаж, дълго колкото ръката ѝ, рикошира в скалата над нея. Огромният боен кораб закачи още една вимана и тя се заклатушка твърде близо до стената на кратера. Удари се в една скална издатина и корпусът ѝ се пукна. Докато прелиташе покрай килията ѝ, Скатах зърна как двамата анпу вътре отчаяно се опитват да овладеят падащия кораб. Малко по-късно той цопна в лавата и избухна в огромно огнено кълбо, което прати пръски магна високо във въздуха. Разтопената маса полепна по скалите и закапа бавно надолу.

Широката рукма вимана се спускаше постепенно, а заостреният ѝ нос и върховете на крилата почти докосваха стените. Сянката кимна одобрително: пилотът бе истински майстор. Корабът слизаше все по-надолу, подминавайки килиите на Шекспир и Паламед.

Останалите по-малки вимани се стрелкаха около големия съд, като внимаваха да не се доближават прекалено. Скатах отчаяно се помъчи да си спомни каквото знаеше за тези машини, но то бе ужасно малко. Не мислеше, че по-малките кораби са въоръжени, но предполагаше, че поне един е отлетял към столицата, за да доведе подкрепления. Голямата вимана вече бе съвсем близо и Скатах можеше да види, че за разлика от по-малките съдове, които бяха от метал, тази бе направена от полиран кристал и блестяща керамика. Беше почти напълно прозрачна и Сянката можеше да различи вътре една мърдаща фигурка.

Въздухът бе изпълнен с бръмченето на електромагнитния двигател на виманата — писклив вой, от който Скатах настръхна и по щръкналата ѝ червена коса заигра пращяща енергия. Вибрациите отекваха в черните стени на вулкана и тя видя по тях да плъзват тънки пукнатини. Изведнъж парче камък до краката ѝ се отчупи и падна в лавата долу. Скатах се отдръпна, точно преди ръбът на пещерата да се разпадне на прах.

Едното крило на виманата се завъртя, докато не се озова почти точно над нея, и червената лампа на върха му се пръсна на парчета. Ръбът на кораба остърга стената, засипвайки я с дъжд от черни камъчета. Скатах знаеше, че ако машината се снижи още, ще заседне. Тя приклепна, вдиша дълбоко сернистия въздух, закашля се и скочи нагоре, точно когато вибрациите превърнаха стените около килията ѝ в късчета прахен камък. Пръстите ѝ се вкопчиха от двете страни на крилото на рукма виманата, но дясната ѝ ръка се хлъзна по гладката повърхност. Скатах отчаяно посегна да се хване пак, преди да се е изпуснала и с лявата ръка. Погледна надолу между краката си и осъзна, че вече нищо не я дели от лепкавото езеро от лава. Рукмата започна да се издига.

С крайчеца на окото си тя зърна някакво движение. Малка кръгла вимана се спускаше към нея. Прелетя толкова близо, колкото можеше, като явно се опитваше да я събори. Скатах ритна към корабчето, но това едва не я накара да се пусне.

Кристалната рукма вимана се издигаше бавно, а Девата-воин продължаваше да виси под нея. Опита се пак да се покатери върху крилото, но повърхността бе твърде хлъзгава и тя осъзна, че няма да може да се удържи още дълго. Изведнъж си спомни, че веднъж ѝ бяха казали, че ще умре на екзотично място. Е, какво по-екзотично от това да висиш под бойна вимана в кратера на действащ вулкан?

По-малката вимана отново прелетя достатъчно близо, за да може Скати да види двете злобно втренчени в нея кучешки лица под кристалния купол. Анпу оголиха зъби и обърнаха кораба за нов заход. Този път щяха да я блъснат.

И тогава Жана д'Арк падна точно върху кристалния им купол.

Французойката бе скочила от килията си. Вкопчена в купола, тя се усмихна мило на двамата анпу вътре, които я гледаха с увиснали челюсти.

— Бонжур.

Виманата се заклатушка, след това се наклони първо — наляво, а после — надясно, докато пилотът се опитваше да събори жената.

— Губиш си времето — каза тя с радостен смях. — По-силна съм, отколкото изглеждам. Носила съм меч цял живот и мога да вися в продължение на часове.

Корабът мина точно под Скатах. Тя се пусна и падна до Жана толкова тежко, че виманата полетя надолу. Френската безсмъртна се изсмя.

— Много мило от твоя страна...

— Да не си посмяла да пускаш разни шегички, че съм ти *отскочила* на гости — предупреди Скатах, преди приятелката ѝ да довърши.

Виманата се накланяше и въртеше, но двете жени се бяха вкопчили здраво в прозрачния купол и се държаха, въпреки всички опити на пилота да ги събори.

— Стига да не се приближава много до лавата — каза Скати, — всичко ще бъде наред.

В този момент виманата се стрелна право надолу, спускайки се опасно близо до бълбукащата огнена повърхност.

— Мисля, че той те чу — каза Жана, кашляйки от почти невъзможния за дишане въздух. Беше се покрила с лъскава пот и връхчетата на кестенявата ѝ коса се сгърчваха от жегата. — Ръцете ми се овлажняват — призна тя. — Не знам още колко дълго ще издържа.

— Дръж се здраво — промърмори Скатах. Сви дясната си длан в юмрук, поставяйки палеца над показалеца. После изнесе ръка назад. — Когато ти се налага на всяка цена да пробиеш дупка в нещо... — Девата-воин изпъшка, докато забиваше юмрука си в стъкления купол с огромна сила. — ... Нищо не може да се мери с ударите в джийт кун до^[1]. — Куполът се напука. Двамата анпу вдигнаха поглед, ококорени и зейнали от изумление. — Май не е толкова непробиваем, колкото си мислехте! — Скатах удари пак и куполът се пръсна на парченца под юмрука ѝ. Зловонният горещ въздух облъхна двамата анпу, запари в очите им и ги накара да се превият надве от лаеща кашлица. Пилотът устреми кораба нагоре, надалеч от смъртоносната жегата и прах.

— Прекалено бързо е — извика Скатах. — Ще се блъснем в нещо.

Ръбът на виманата закачи една стърчаща скала, металът изскърца, смачка се и се разкъса. Корабът се заклатушка, като едва не събори Скати и Жана от купола, но продължи да се издига. А после се удари в ръба на голямата бойна рукма вимана, която бе останала да виси на място. Разнесе се стържене на метал в стъкло и голямо парче от корпуса на по-малкия кораб се откъсна. Но от силата на удара двете жени се изпуснаха. Жана изпищя, а Скатах нададе предизвикателния си боен вик...

... и в този миг силни ръце ги сграбчиха и двете, и ги отделиха от виманата секунда преди тя да се блъсне в стената на кратера и да се разцепи надве.

Паламед спусна внимателно Скати и Жана върху крилото на рукмата. Сарацинския рицар стоеше там заедно със Сен Жермен. Французинът сграбчи жена си в обятията си и я притисна силно. Нито един от двамата не можеше да проговори.

— Мислех, че обикновено аз ти спасявам живота — каза весело Скатах, като стисна ръката на Паламед.

— Реших, че е крайно време да ти върна услугата — каза рицарят. Дълбокият му глас трепереше. — Беше на косъм, Сянко.

— Може би не ми е писано да умра днес — рече Скати и му се усмихна. Паламед я стисна за рамото.

— Денят още не е свършил — каза той сериозно. — Ела, трябва да влезем вътре. — Рицарят се обърна и посочи с палец към отвора на кратера. — Нашите кучеглави приятели се събират.

Скатах последва Паламед по крилото на рукмата към дългия овален отвор отгоре на кораба.

— Как се качихте?

— Когато крилото се изравни с килията ми, просто стъпих на него — каза Сарацинския рицар. — Франсис направи същото. — Той се вмъкна в отвора. Сянката можеше да види изкривения му силует през кристалния корпус на виманата. Тя изчака Жана, последвана от Сен Жермен, да изчезнат във вътрешността ѝ и едва тогава се хвана за горния ръб на отвора и се пхна вътре.

— Значи това било спасителна операция — каза Скати. — А аз бях сигурна, че идва да ни убие.

Една фигура се размърда в кристалната вътрешност на рукмата.

— Ако искаха просто да ви убият — попита нечий дълбок глас, — защо ще пращат боен кораб?

— Предположих, че са го пратили, защото знаят с кого си имат работа — каза Скати, обръщайки се към звука. — Аз съм Скатах, Девата-воин, Сянката, Убийцата на демони, Създателката на крале...

— Никога не съм чувал за теб. — Огромен червенокос воин в блестяща алена броня излезе напред и прокара длан по ръба на отвора. Стъкленият купол се затвори със свистене.

— Чичо! — С радостен вик Скатах се хвърли към червенокосия.

Едрият мъж обаче я хвана, преди да успее да го прегърне, и я вдигна над пода, държейки я на разстояние от себе си.

— Аз съм Прометей и нямам племенничка. Нямам представа коя си. Никога през живота си не съм те виждал. — Той я остави внимателно и отстъпи крачка назад.

Жана избухна в смях, щом видя изражението на лицето на Скатах. После я хвана за ръката и я издърпа.

— Трябва да извините приятелката ми. Тя забравя къде се намира... и кога — добави французойката многозначително, втренчила поглед в Сянката. Скатах кимна и на лицето ѝ се изписа изненада.

— Напомняте ми за някого — каза тя на Прометей, — който ми е много скъп.

Червенокосият Древен просто кимна и се извърна. Групата го последва по един висок коридор до кръгла хлътнала кабина по средата на рукмата. Той се настани в дълбоко кресло, заемащо формата на тялото му, и отпусна ръце върху лостовете. Моментално цялата кристална стена пред него грейна в светлини, пълзящи редове текст и графики, проектирани върху стъклото. Червени точки се трупаха в левия край. Прометей посочи към тях.

— Това не е хубаво. Трябва бързо да се махаме оттук. Изглежда цялата флота от вимани се насочва насам.

— Къде ни водиш — попита Сен Жермен.

— Вода ви при...

В кръглата кабина отекна глас, ясен и мъртвешки спокоен.

— Прометей, приятелю, трябваш ми веднага. Кулата е подложена на атака. — На заден план ясно се чуваше поредица от глухи експлозии.

— Идвам.

— Ами нашите приятели? — Гласът отекна в помещението. — В безопасност ли са?

— Да. Бяха точно където ми каза, в килиите на Хуракан. Сега са тук, с мен.

— Добре. А сега побързай, стари приятелю. Побързай.

— Кой беше това? — попита Скатах, макар че също като другите вече се досещаше за отговора.

— Това беше вашият спасител: Авраам Мага.

[1] Комбинирано бойно изкуство, създадено от Брус Лий. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Софи Нюман се разхождаше в празната задна градина. Всички си бяха тръгнали. Семейство Флаemel, Прометей и Нитен бяха на път към „Ембаркадеро“, докато Черния ястреб караше Марс, Один и Хел към яхтклуба.

Софи усещаше киселини в стомаха си от смесицата аурални аромати, с които се бе сблъскала, и главата ѝ започваше да тупти. Трябваше ѝ време да помисли, да проумее онова, което бе научила току-що. Всичко се бе променило и продължаваше да се променя, и ѝ ставаше все по-трудно да разграничи собствените си мисли от спомените на Вещицата от Ендор. Вещицата познаваше всички, появили се в дома на леля Агнес — Цагаглалал — и имаше определено мнение за тях. Нито един не ѝ харесваше... и все пак Софи откри, че не е съгласна с нея.

Имаше чувството, че започва да опознава Вещицата... всъщност с тези спомени, вихрещи се в главата ѝ, ѝ се струваше, че може би я познава по-добре от всеки жив човек.

И не я харесваше.

Вещицата от Ендор бе дребнава и отмъстителна, злобна и ожесточена, и изпълнена с ужасен гняв и завист. Завиждаше на Прометей за силите му, на Марс за куража му, страхуваше се от Нитен и от връзката му с Ифа. Мразеше Цагаглалал, защото е била толкова близка с Авраам. Единственото хубаво нещо, което Софи можеше да каже за Вещицата, бе, че тя изглежда таеше искрена симпатия към човечеството и се бе борила неуморно да го защити от опасните Тъмни древни.

Софи вървеше по неравните плочи в тревата. Теренът се спускаше рязко и когато момичето се обърна, едва можеше да види покрива на къщата на леля си. Шмугна се под една дървена арка, обвита с бръшлян и пълзящи рози, която водеше към неподдържаната долна част на градината, където тревата растеше до кръста и бе изпъстрена с диви цветя.

Това открай време беше любимото място на близнаците.

Като малки двамата бяха открили едно тайно кътче в дъното на градината, сгушено зад живия плет, и то моментално се превърна в тяхно свърталище. Представляваше кръгло парче гола земя, заобиколено от плетеница бодливи храсти и няколко стари ябълкови дървета, които никога не даваха плод, въпреки че цъфтяха изобилно. По средата му от земята се подаваше обветрен и твърд като камък пън от стар дъб. Беше широк почти метър и едно лято Софи бе прекарала цяла седмица в опити да преброи годишните кръгове, за да определи възрастта му. Беше стигнала до двеста и трийсет, преди да спре. Близнаците наричаха своето кътче *тайната градина*, по заглавието на книгата на Франсис Ходжсън Бърнет, която Софи четеше тогава. Всяко лято, когато семейство Нюман идваше в Сан Франциско, Софи се втурваше в задния двор да провери дали кътчето им още си стои и да се увери, че градинарите на леля Агнес не са окастрили храстите и не са ги оформили в спретнати редици като онези, които разполовяваха останалата част от градината. Всяка година тревата ставаше по-висока, храстите — по-гъсти, а пътеката все повече се губеше сред растителността.

Някога Софи и Джош прекарваха всеки буден миг в тайната градина, но с течение на годините Джош загуби интерес към нея — кътчето се намираше прекалено далеч от къщата и той не можеше да хваща безжичния интернет с лаптопа си. Така че градината се превърна в лично местенце на Софи, където тя можеше да чете и да си мечтае, да се усамоти и да помисли. А точно сега имаше нужда да остане сама и да помисли за всичко, което се бе случило... и за Джош. Налагаше се да помисли за близнака си, как да го върне и какво трябва да стори.

— Всичко — промълви тя на глас.

Трябваше да помисли и за бъдещето, защото то бе започнало да я ужасява и тя трябваше да вземе решение — без съмнение, най-важното решение в живота си.

Тук поне можеше да остане сама; никой не знаеше за тайната градина.

Софи се промуши в храстите и спря изненадано. Леля Агнес — Цагаглалал — седеше на пъна, затворила очи и обърнала лице към следобедното слънце.

Старицата отвори сивите си очи и се усмихна.

— Какво? Мислеше, че не знам за това място ли?

ГЛАВА 47

— Винаги съм знаела за това място — каза Цагаглалал на Софи. Махна с ръка. — Ела да седнеш при мен.

Софи заклати глава.

— Моля те — каза тихо Цагаглалал. — Аз създадох това кътче за теб и брат ти. Защо мислиш, че не позволявах на градинарите да се грижат за него?

Софи тръгна из кръга, а после се отпусна на земята, опряла гръб в дънера на една чепата ябълка, и протегна краката си напред.

— Вече не знам какво да мисля — каза тя искрено.

Цагаглалал остана неподвижна, вперила поглед в лицето на момичето. Беше тихо, чуваше се само жуженето на пчелите и далечните звуци от уличното движение.

— Просто си мислех — каза Софи, — че преди седмица сервирах кафе в кафенето и очаквах с нетърпение уикенда. Джош дойде да обядва и си разделихме един сандвич и парче черешов пай. Тъкмо бях говорила по телефона с моята приятелка Ел от Ню Йорк и бях развълнувана, защото имаше шанс тя да дойде в Сан Франциско. Най-голямата ми тревога беше, че няма да успее да си взема отпуската от кафенето, за да се види с нея. — Момичето погледна към Цагаглалал. — Беше просто обикновен ден. Съвсем обикновен четвъртък.

— А сега? — прошепна Цагаглалал.

— А сега, седмица по-късно, съм Пробудена, научих се да правя магии, бях във Франция и Англия и се върнах без самолет; брат ми ме напусна и се тревожи за края на света. — Тя опита да се изсмее, но смехът ѝ се получи писклив и малко истеричен.

Цагаглалал кимна бавно.

— Софи, преди седмица ти беше момиче. През последните седем дни преживя цял един живот. Видя толкова много неща и направи още повече.

— Повече, отколкото исках — промърмори Софи.

— Ти порасна и съзря — рече Цагаглалал, без да обръща внимание на прекъсването. — Ти си необикновена млада жена, Софи Нюман. Ти си силна, интелигентна и могъща — толкова могъща.

— Искане ми се да не бях — каза тъжно Софи. Сведе поглед към ръцете в скута си. Те бяха обърнати с дланите нагоре, дясната върху лявата. Нишки от сребърната ѝ аура се събраха неканени в дланта ѝ и потекоха, за да образуват малка локвичка от блестяща течност. Течната аура попи обратно в плътта ѝ и около ръцете ѝ се образуваха сребърни ръкавици, които отначало приличаха на фина гладка коприна, после — на съшита кожа, а накрая — на метал. Тя сви пръсти; ръкавиците изчезнаха и плътта ѝ се появи отново. Ноктите ѝ останаха за кратко сребристи като полирани огледала, преди да се върнат към нормалния си вид.

— Не можеш да избягаш от това, което си, Софи. Ти си Сребърна. А това означава, че имаш отговорности... и предопределение. Съдбата ти е била решена преди хилядолетия — каза Цагаглалал почти със съчувствие. — Аз гледах как съпругът ми Авраам работи с Хронос. Хронос цял живот се е мъчил да овладее времето. Тази задача го съсипа напълно, изкриви плътта му

в стотици различни форми. Направи го едно от най-отблъскващите създания, които си виждала някога... и въпреки това моят съпруг го наричаше приятел и не се съмнявам, че Хронос е взимал присърце добруването на хората и оцеляването на това Сенкоцарство.

— Вещицата не го харесва... — каза Софи и потрепери, когато по края на съзнанието ѝ пробяга намек за истинската форма на Хронос.

Цагаглалал кимна.

— А той я презираше за онова, което стори.

— Какво е сторила? — започна Софи, но спомените нахлуха толкова бързо, че буквално разтърсиха тялото ѝ.

... Боен чук пръсва на парчета кристален череп, след това втори и трети...

... метални книги се топят и се стичат от рухващи библиотечни рафтове, докато димяща киселина ги прояжда...

... необикновени летателни апарати от стъкло и керамика, деликатни, красиви и сложни, кръгли, продълговати и триъгълни, биват избутвани от скалите, за да потънат в морето...

Цагаглалал се приведе напред.

— Вещицата унищожи артефакти, създавани в продължение на хилядолетия от Земните господари, Предтечите и Архонтите: това, което моят съпруг наричаше свръхестествено знание.

— Бяха твърде опасни — каза веднага Софи, повтаряйки гледната точка на Вещицата.

— Така мислеше Вещицата. — Изражението на Цагаглалал стана неопишимо тъжно. — Твоят приятел, безсмъртният Уилям Шекспир, веднъж написа, че *няма нищо, добро или лошо, което да не е направено такова от нашето мислене*^[1].

— Това е от „Хамлет“. Поставяхме пиесата в училище миналата година.

— Зефания смяташе, че свръхестественото знание е опасно и че има право да го унищожи. Но трябва да помниш, че знанието само по себе си никога не е опасно — настоя Цагаглалал. — Опасен е начинът, по който се използва. В своята надменност Вещицата унищожи познания, трупани неизброими хилядолетия, затова, когато имаше нужда от услуга, Хронос я накара да плати скъпо. Може би също така се опитваше да ѝ попречи да продължи да унищожава, макар че вероятно вече бе прекалено късно. Понякога се чудя дали ако сега имаме достъп до това знание, хората щяха да са на същия хал.

Софи зърна бегли образи на древни технологии, трепкащи картини на извисяващи се градове от стъкло, огромни флотилии от метални лодки, кристални машини, които летяха в небесата. А после образите потъмняха и тя видя как деликатен бисерен град се превръща в разтопена течност, когато по средата му разцъфва страховит гъбовиден облак. Софи поклати глава и си пое дълбок треперлив дъх. Премигна, мъчейки се да прогони образите и да се върне в настоящето. Заляха я отново обичайните следобедни звуци на Сан Франциско — далечна корабна сирена, автомобилна аларма, воят на линейка.

— Не, щяхме да унищожим всичко — прошепна тя.

— Може би — каза тихо Цагаглалал. — Унищожаването на земята и всяко живо същество върху нея бе възможност, която моят съпруг и Хронос разглеждаха ежедневно. Аз седях и ги гледах как търсят сред безбройните нишки на времето онези линии, които ще запазят хората и това Сенкоцарство колкото се може по-дълго. Наричаха ги Благоприятни нишки.

Щом изолираха някоя Благоприятна нишка, правеха всичко по силите си да ѝ дадат максимален шанс да се развие.

Хладен бриз с мирис на сол и изгорели газове зашепна сред дърветата и околните храсти. Листата зашумяха тихо и Софи внезапно потрепери.

— А Джош и аз сме били в една от тези Благоприятни нишки?

— Да, имаше момче и момиче. Близнаци. Злато и Сребро. — Цагаглалал погледна към нея. — Съпругът ми дори знаеше имената ви.

Софи докосна изумрудената плочка, затъкната под колана на джинсите ѝ. Тя бе адресирана до нея по име.

Цагаглалал кимна.

— Той знаеше много за вас, макар и не всичко. Нишките на времето невинаги са прецизни. Но Авраам и Хронос знаеха без никакво съмнение, че близнаците са решаващ фактор за оцеляването на човешката раса и света. И знаеха със сигурност, че трябва да опазят един идеален комплект близнаци, Злато и Сребро.

— Ние с Джош не сме идеални — каза бързо Софи.

— Никой не е. Но аурите ви са чисти. Знаехме, че близнаците ще имат нужда от знания, затова Авраам създаде Сборника, Книгата на Мага, която съдържаше върху няколкото си страници всичкото знание на света. — Лицето на старицата се сгърчи болезнено. — Той вече се Променяше. Знаеш ли какво представлява Промяната?

Софи понечи да поклати глава, но после кимна, щом спомените на Вещицата от Ендор се смесиха с нейните.

— Преобразяване. Много от най-старите Древни се преобразяват в... — Тя млъкна, мигайки силно срещу появилите се образи. — ... В чудовища.

— Не всички, но повечето. Някои от преобразенията са красиви. Моят съпруг смяташе, че Промяната може да е мутация, предизвикана от слънчевата радиация, която влияе на невероятно старите клетки.

— Но ти не си се Променила...

— Аз не съм Древна — каза простичко Цагаглалал. — И когато Авраам създаде Сборника, направи така, че само хората да могат да го използват. Самото му докосване е отровно за Древните. Бяха избрани поредица от човешки пазители, които да съхраняват книгата през вековете.

— Такава ли беше твоята роля? — попита Софи.

— Не — каза за нейна изненада Цагаглалал. — Други бяха избрани да пазят Книгата. Моята работа бе да пазя изумрудените плочки и да бдя над Златните и Сребърните, както и да бъда тук в края, когато те имат нужда от мен.

— Цагаглалал — прошепна Софи. — Тази, която наблюдава.

Старицата кимна.

— Аз съм Тази, която наблюдава. С помощта на забранено Архонтско знание Авраам ме направи безсмъртна. Аз трябваше да бдя над близнаците, да ги наглеждам и защитавам. А за да има кой да бди над мен и да ме защитава, Авраам дари с безсмъртие и моя по-малък брат.

— Твоят брат... — прошепна Софи.

Цагаглалал кимна. Очите ѝ бяха вперени в небето.

— Двамата живяхме на този свят в продължение на над десет хиляди години и бяхме над поколенията на семейство Нюман. Какво родословно дърво бе това! Двамата с брат ми пазехме принцове и просяци, господари и слуги. Живяхме в почти всяка държава на тази планета и чакахме ли, чакахме — цяла вечност... — В очите ѝ заблестяха внезапни сълзи. — В семейната ви

линия имаше по някое Злато, а също и Сребро, даже един-два комплекта близнаци, но предречените близнаци не идваха и умът на брат ми започна да рухва от тежестта на годините.

— Ами семейство Флаemel? Те защо търсеха близнаци?

— По грешка, Софи. Невярно тълкувание. А може би и малко надменност. Тяхната роля бе просто да пазят Книгата. Но по някое време започнаха да вярват, че задачата им е да намерят легендарните близнаци.

Софи имаше чувството, че са ѝ изкарали въздуха.

— Значи всичко, което са направили... е било безполезно?

Цагаглалал се усмихна мило.

— Не, не безполезно. Всичко, което направиха те, ги приближаваше все повече до този град по това време, и в крайна сметка до вас. Тяхната роля не бе да намерят близнаците — беше предречено, че близнаците ще намерят тях. Ролята им бе да защитават близнаците и да ги отведат да бъдат Пробудени.

На Софи ѝ се струваше, че главата ѝ ще се пръсне. Мисълта, че всичко в живота ѝ от момента на нейното раждане е било предвидено десет хиляди години по-рано, бе ужасяваща. Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Ами брат ти? — попита бързо Софи. — Къде е той сега?

— С него отидохме в Англия, щом чухме, че Скатах е помогнала на един младеж на име Артур да се възкачи на престола. Брат ми се сближи с момчето; Артур му стана като син. Когато умря... е, брат ми беше съкрушен. Умът му започна да се разпада, стана му трудно да различава настоящето от бъдещето, реалността от фантазията. Той вярваше, че някой ден Артур ще се върне и ще има нужда от него. Така и не напусна Англия. Каза, че щял да умре там.

— Гилгамеш — прошепна Софи.

— Цар Гилгамеш — потвърди Цагаглалал, — макар че в Англия го познаваха под друго име. — Сълзи се стичаха по набръчканото ѝ лице и градината се изпълни с ухане на жасмин. — Сега е загубен за мен, отдавна загубен.

— Ние го срещнахме — каза бързо Софи и се наведе към Цагаглалал да докосне ръката ѝ. Аурата ѝ пропука. — Той е жив! В Лондон е. — Премигна, за да спре собствените си сълзи, докато си припомняше дрипавия и мръсен стар бездомник с поразяващо сините очи, с когото се бе запознала на задната седалка на едно такси.

Жасминът загорча. Горчив бе и гласът на Цагаглалал.

— О, Софи, знам, че той е още жив и е в Лондон. Имам приятели там, които го наглеждат заради мен и се грижат никога да не му липсват пари и да не гладува. — Тя вече плачеше, големи сълзи се откъсваха от брадичката ѝ и капеха в тревата. На мястото, където падаха, за миг разцъфваха и повяхваха мънички бели жасминови цветчета. — Той не ме помни — прошепна Цагаглалал. — Не, не е вярно: помни ме, но каквато бях преди десет хиляди години — млада и красива. Сега не може да ме познае.

— На нас ни каза, че си записвал всичко — рече Софи. Избърса сребърните сълзи от лицето си. — Каза, че ще си запише за мен, за да ме запомни. — Тя помисли за стареца, който ѝ бе показал дебела пачка от листчета, овързани с връв. Там имаше страници от тефтери, откъснати корици от книги, парчета вестници, ресторантски менюта и салфетки, дебели пергаменти и дори парчета кожа и тънички листове мед и дървесна кора. Всички бяха изрязани или окъсани до горе-долу еднакъв размер и бяха покрити с миниатюрни дракулки.

— Това безсмъртие е истинско проклятие — каза изведнъж гневно Цагаглалал. — Обичах съпруга си, но има моменти — и то твърде много моменти — в които го мразя заради онова, което причини на мен и брат ми, и проклинам името му.

— Авраам е написал, че ще проклинам името му сега и навеки — каза Софи.

— Ако съпругът ми имаше някакъв недостатък, той бе, че винаги казваше истината. А понякога истината боли.

Дъхът на Софи секна. Някои от спомените на Вещицата се процеждаха в мислите ѝ и те се отнасяха за нещо важно. Тя се съсредоточи, за да ги осмисли.

— Процесът, направил Гилгамеш безсмъртен, е бил несъвършен. Но ако безсмъртието му бъде отнето... — Тя млъкна.

— Какво си спомняш, дете — още нещо от знанията на Вещицата ли?

— Не. Нещо, за което Гилгамеш помоли Джош.

— И какво е то?

— Той накара брат ми да обещае, че когато всичко това свърши — и ако ние оцелеем — ще се върне в Лондон със Сборника.

Старицата се намръщи и бръчките на челото ѝ се задълбочиха.

— Защо?

— Гилгамеш каза, че на първата страница на Сборника има магия. — Тя заровичка из ума си, мъчейки се да си спомни точните думи на царя. — Той каза... каза, че стоял до рамото на Авраам и го гледал как я записва.

Цагаглалал кимна.

— И брат ми, и Прометей бяха постоянно със съпруга ми. Чудя се какво ли е видял?

— Словесната формула, която дава безсмъртие — каза Софи. — А когато ние с Джош попитахме защо му е, след като вече е безсмъртен...

— За да обърне формулата — отвърна Цагаглалал. — Би могло да се получи. Би могъл да стане отново смъртен и дори да си възвърне паметта и да си спомни за мен — прошепна старицата. — Бихме могли да станем отново хора и да умрем спокойно.

— Отново хора ли? — попита Софи. Изведнъж си спомни нещо, което старицата бе казала преди малко. — Ти не си Древна — каза тя, — нито пък Архонтка или Предтеча. Какво си?

— Ех, Софи — каза Цагаглалал с тъжна усмивка, — защо мислиш, че Сборника бе създаден така, че Древните да не могат да го понасят и само човек да може да го държи? Гилгамеш и аз сме човечи. Бяхме сред първите от Първите хора, съживени от аурата на Прометей в Безименния град на края на света. Сега Първите хора вече ги няма. Останахме само двамата с Гилгамеш. И аз имам да сторя само още едно нещо — добави старицата.

Момичето се облегна на ябълковото дърво и скръсти ръце. Знаеше какво ще предложи леля ѝ.

— Мога ли да откажа?

— Можеш — каза Цагаглалал за нейна изненада. — Но ако го сториш, десетки хиляди хора, които са живели и умирали през вековете, за да те защитят, ще са умрели напразно. Всички пазители на Сборника, предишните поколения близнаци, Древните и Потомците, взели страната на хората — всички те ще са умрели напразно.

— И светът ще свърши — добави Софи.

— И това също.

— А съпругът ти видя ли това?

— Не знам — каза Цагаглалал. Очите ѝ бяха почервенели, но вече нямаше сълзи за проливане. — В последните дни Промяната бушуваше в тялото му, превръщайки го в чисто злато. Беше му невъзможно да говори. Сигурна съм, че би намерил начин да ми каже... но тогава Дану Талис бе унищожен в Последната битка. — Цагаглалал се извърна от Софи и проследи с поглед една дебела бръмчаща пчела, която обиколи с жужене кътчето и кацна на тревата, където преди малко бяха цъфтели и вехнали жасминовите цветове. — Авраам и Хронос видяха много линии на историята и всяка от тях бе породена от индивидуални решения. Често бе невъзможно да се определи — освен в най-широк смисъл — кой какво е направил. Ето защо оригиналното пророчество е толкова мъгляво: *един да спаси света и един да го унищожи*. Не знам кой от двамата си ти, Софи. — Тя посочи с брадичка назад към къщата. — В кутията има още една плочка и тя е адресирана до брат ти.

Софи ахна потресено, щом осъзна какво означава това.

Цагаглалал кимна.

— Да, беше напълно възможно в момента да разговарям с Джош, а Софи Нюман да се намира с Дий и Деър на Алкатраз. Но ще настъпи момент — и то скоро — когато ще трябва да избираш. И изборът, който направиш, ще предопредели бъдещето на света и на безброй Сенкоцарства. — Тя видя изуменото изражение на Софи и посегна да сложи длан на бузата ѝ. — Забрави онова, което знаеш — или си мислиш, че знаеш — и се довери на инстинктите си. Следвай сърцето си. Не вярвай на никого.

— Ами Джош? На него ще мога да му вярвам, нали? — попита разтревожено Софи.

— Следвай сърцето си — повтори Цагаглалал. — А сега затвори очи и ми позволи да те науча на Земна магия.

[1] Преводът е на Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 48

Вирджиния Деър седеше на огромните стъпала на двора за разходки на затвора Алкатраз и гледаше към града над високите, увенчани с бодлива тел, стени. Джош седна до нея.

— Чудя се докъде ли е стигнал Лотан — каза той. Вирджиния поклати глава.

— Трудно е да се каже, но повярвай ми, като стигне до града, ще разберам. Предполагам, че писъците ще се чуват чак дотук.

— Къде мислиш, че ще излезе на сушата?

— Нямам представа. Той е голям, но не мисля, че е чак толкова тежък. Тук теченията са бързи. Това е още една причина да изберат острова за затвор. Дори някой да успее да се измъкне от килията си, няма да оцелее във водата. — Тя посочи към моста „Оукланд Бей“. — Предполагам, че Лотан ще бъде отнесен към моста, преди да успее да изплува на брега.

— А ще причини ли много разрушения, преди да пристигнат Древните? — попита Джош.

Деър сви рамене и от това движение косата се задипли по гърба ѝ.

— Зависи колко дълго ще чакат, преди да се намесят. — После се намръщи. — Едно време хората ги призовавали с молитви, но вече никой не вярва в Древните и никой няма да ги призове. Така че, да, вероятно ще има известен хаос. Лотан ще излапа всяка мръвка, която му се изпречи на пътя, макар да не съм сигурна колко по-голям може да стане. Също така ще измуче аурата на всеки Древен, Потомък или безсмъртен, който се приближи твърде много. Видя какво стана с Били.

Джош потрепери при спомена и кимна.

— Ако не се беше намесил, Лотан щеше да остави от него само празна обвивка. За съжаление продължителността на живота му е много малка. Когато го пуснахме на свобода, му оставаха три часа живот — може да станат и четири, ако продължи да се храни — преди да започне да се свива обратно в черупката си.

Изведнъж през двора появ гадна миризма и изпълни морския въздух.

Ръката на Вирджиния се стрелна и стисна Джош над лакътя, когато едно създание от легендите се появи и тръгна през двора за разходки, потраквайки с нокти по камъните. Това бе сфинкс, огромен лъв с крила на орел и глава на красива жена. Сфинксът се обърна да изгледа Вирджиния и Джош. Дълъг черен език се подаде от устата му, за да вкуси въздуха.

Джош сложи ръка върху каменния меч, който бе оставил на стъпалата, а Вирджиния бавно вдигна флейтата към устните си.

Сфинксът се обърна и си тръгна, без да каже и дума.

— И така — каза Вирджиния, сякаш нищо не се бе случило.

— Искаш ли да научиш Въздушната магия?

— Искам.

— Трябва да те предупредя — каза тя, — че досега не съм го правила. Но съм виждала как става.

— И добре ли мина?

— Ами да... през по-голямата част.

Джош ѝ хвърли един бърз поглед.

— Видях как един безсмъртен — може да е бил Сен Жермен — се опитва да научи друг безсмъртен на Огнена магия. — Тя млъкна и поклати глава.

— И какво стана?

— Ами, нека кажем, че имаше малка злополука.

— Сен Жермен научи Софи на Огнена магия — каза Джош.

— И тя не избухна в пламъци?

— Не.

— Значи явно е задобрял. А теб кой научи?

— Прометей.

— Впечатляващо — рече Вирджиния. Нави ръкавите си и вдигна флейтата. — И така, знам, че има определена словесна формула, която се използва при преподаването на Стихийни магии, за това как всяка магия била по-силна от другите — но се опасявам, че не знам тези думи, а пък и не вярвам в тях. Това, което трябва да помниш, е, че независимо кой те учи, магията е силна колкото волята на онзи, който я използва, и аурата му. Големите емоции — любов, омраза, ужас — подсилват всяко чародейство. Само че внимавай. Същите тези емоции, бушуващи в тялото ти, могат да изчерпят твоята аура. А когато тя свърши, край с теб! — Тя внезапно плесна с ръце и при този звук чайките литнаха във въздуха. — Сега погледни небето — нареди Вирджиния Деър.

Джош се отпусна назад и се подпря с лакти на по-горното стъпало, а после впери поглед в следобедното небе.

— Какво виждаш?

— Облаци. Птици. Диря от самолет.

— Избери си облак, който и да е... — каза тя и думите ѝ затрепкаха през флейтата с тихи трели.

Джош се съсредоточи върху един облак. Стори му се, че прилича на лице... или на куче... или може би на кучешко лице.

— Магията е свързана с въображението — каза Вирджиния и думите ѝ се издигаха и спадаха заедно със звуците на флейтата. Въздухът се изпълни с аромата на градински чай. — Срещал ли си някога Алберт Айнщайн?... Не, не, разбира се, че не си. Прекалено си млад. Той беше забележителен човек и двамата останахме добри приятели през целия му живот. Той знаеше каква съм; веднъж ми каза, че онова, което съм му разказвала за моето безсмъртие и за Сенкоцарствата, е пробудило интереса му към времето и относителността.

— Той винаги е бил един от моите кумири — каза Джош.

— Тогава сигурно знаеш, че е казал, че въображението е по-важно от знанието. Защото знанието е ограничено до онова, което познаваме и разбираме сега, докато въображението обгръща целия свят и всичко, което може да бъде опознато и разбрано. — Тя се засмя и флейтата направи звука прекрасен. — Предложих му да намеря някой, който да му даде безсмъртие, но той не прояви интерес. — Музиката на Вирджиния се промени, стана дива и драматична, като буря над океана. — Погледни облака и ми кажи какво виждаш.

Облакът се раздвижи, промени се.

— Платноходка — прошепна Джош.

Музиката загърмя и се завихри.

— Заливана от вълни...

Музиката спря.

— Няма я. — Джош премигна изненадано. Бе видял как облакът се усуква и размътва, а после изчезва.

— Само че не аз го накарах да изчезне — каза Вирджиния. — А ти. Музиката вложи образи в ума ти и ти видя лодката в буря, въображението ти допълни всичко останало и когато музиката спря, ти си представи, че лодката е потънала. — Тя посочи с дървената си флейта. — Виждаш ли онзи облак.

Джош кимна.

— Наблюдавай го — каза Вирджиния Деър. Допря флейтата до устните си и засвири протяжна, бавна, нежна приспивна песен.

— Нищо не става.

— Още не — каза безсмъртната. — Но вината за това не е моя. Твоя е. — Музиката на флейтата отекваше в главата му и нотите пробуждаха спомени, караха го да се досеща за късчета от песни, които бе чувал в миналото, за реплики от филми и телевизионни предавания. Звучите го обгръщаха като одеяло и той усети, че клепачите му натежават от сънливост. — Погледни пак облака.

— Спи ми се — промърмори Джош.

— Погледни — заповяда Вирджиния.

Облакът се виеше и гърчеше, и Джош осъзна, че той образува картините, които виждаше в главата си, лица на филмови звезди и певци, герои от компютърни игри, които бе играл.

— Ти правиш това — прошепна Вирджиния. — Сега се съсредоточи. Помисли за нещо, което мразиш...

Облакът изведнъж нарасна, потъмня и внезапно се спусна от небето като дълъг, гърчещ се питон.

Джош извика и облакът се разпръсна.

— Отново — нареди Вирджиния. — Нещо, което обичаш. — Музиката се заизвива и застена.

Джош се опита да оформи в облаците лицето на сестра си, но не можеше да си го представи достатъчно ясно и се получи нещо като петно. Той се съсредоточи отново и петното се превърна в портокал, който пък стана златна топка, а после тя се сплеска и придоби вид на страница, покрита със ситно, мърдащо писмо...

— Много добре — каза Вирджиния. — Сега погледни през двора.

Джош се надигна и погледна към стената в другия край на двора за разходки.

— Той е покрит с прах — каза Вирджиния. Пое си дълбоко дъх и вятър засвири през откритото пространство, вдигайки прахта във въздуха. — Представи си нещо — заповяда тя.

— Какво например?

— Змия — предложи Вирджиния.

— Мразя змии.

— Значи можеш да си ги представиш ясно. Винаги ни е по-лесно да си представим нещо, от което се страхуваме; точно това ни кара да се боим от тъмното.

Джош погледна към вихрещите се спирали прах и те моментално се промениха, събраха се в дебело въже, което се превърна в змия на червено-черни шарки. Джош си спомни, че бе виждал такава в зоологическата градина на Сан Франциско. Змията моментално се разпадна, приемайки формата на емблемата на зоопарка: с животни и дърво.

— Трябва да се съсредоточиш — каза твърдо Вирджиния. — Ти създаде змията, после си спомни къде си я видял; ето защо образът се промени.

Джош кимна. Концентрация. Трябваше да се концентрира. Емблемата мигновено се превърна отново в змия. Той си я представи как се извива, за да захване собствената си опашка, и в другия край на двора ивицата прах образува идеален кръг.

— Впечатляващо — каза Вирджиния. — Но нека сега ти разкрия най-голямата тайна на Въздушната магия, на която, обзалагам се, Вещицата не е научила сестра ти. — Тя се усмихна. — И не казвай на доктора, че знаеш това.

— Защо не? — попита той.

Вирджиния посегна и мушна с пръст Джош в гърдите. Прошумоля хартия.

— Всички си имаме тайни, Джош.

Джош стреснато притисна ръка към тениската си. Под нея, в платнена торбичка, окачена на врата му, бяха последните две страници на Сборника. Той започна да се паникьосва, чудейки се дали Дий знае, но моментално съобрази, че Деър сигурно още не му е казала.

— Откога знаеш? — попита Джош.

— От известно време.

— И не си казала на Дий?

— Сигурна съм, че имаш добри причини да криеш от него. И съм също толкова сигурна, че ще му кажеш, когато настъпи подходящият момент.

Джош кимна отново. Още не бе напълно сигурен защо не каза на Дий, че липсващите страници са у него. Просто знаеше, че не е готов за това. А сега се зачуди защо и Вирджиния не му е казала.

— Затвори пак очи — заповяда Деър.

Джош ги стисна здраво. Музиката се бе променила, бе станала тиха, нежна, като шумоленето на вятъра в дърветата в някой летен ден.

— Знаеш колко могъщ може да бъде въздухът — продължи Деър. — Достатъчно силен, че да събаря сгради. Виждал си как урагани опустошават цели градове. Това е силата на вятъра. Виждал си как скайдайвъри се носят надолу, яхнали топлиите течения като сърфисти. Без съмнение си използвал флакони със сгъстен въздух, за да си чистиш клавиатурата на компютъра.

Джош кимна, стиснал здраво очи.

— Тук говорим за въздушното налягане. — Гласът на жената изведнъж стана далечен, сякаш се бе отдръпнала от него. — А ако можеш да оформяш и контролираш налягането... тогава можеш да правиш всичко, Джош. Отвори очи.

Джош се обърна към Вирджиния, но нея я нямаше. Той скочи на крака и вдигна поглед нагоре, зяпнал от удивление. Вирджиния Деър плуваше на три метра над земята на двора за разходки. Дългата ѝ коса се стелеше зад нея като ветрило, а ръцете ѝ бяха широко разперени. — Въздушно налягане, Джош. Представих си, че под мен има един джоб с въздушно налягане.

— Аз мога ли да го направя? Мога ли да летя?

— Ще са ти нужни упражнения. Много упражнения — каза тя, като бавно се спусна на земята. — Първо — реенето, после — летенето. Но да, ще можеш да го правиш. А сега остава едно последно нещо, което мога да направя за теб: ще ти е нужен спусък.

— Знам какво е това — Флаemel и Софи имат такива татуирани на китките. — Той протегна лявата си ръка и разпери пръсти. Върху дланта му имаше съвършен отпечатък на ацтекски слънчев камък, с лице в центъра. —

Прометей ми го даде.

— Не е нужно да правим нещо толкова обикновено. — Тя потупа с флейтата по брадичката си. — Гледал ли си филма „Близки срещи от третия вид“?

— Разбира се — дават го по телевизията всяка Коледа. А и баща ми го има на дивиди.

— Така и предполагам. Знаеш ли мелодията в края?

— Онази, чрез която общувах с космическия кораб ли? — Той присви устни и изсвири петте ноти.

— Точно така — каза Вирджиния и повтори звуците с флейтата си. Джош потрепери, когато хладен въздух с аромат на градински чай облъхна тялото му. — Ето го твоя спусък. Когато искаш да призовеш Въздушната магия, просто подсвирни!

Джош погледна през двора за разходки и изсвири петте ноти. Една празна кутия от безалкохолно изведнъж литна във въздуха и се удари в каменната стена.

— Това е толкова... яко!

— И не забравяй, първо — реенето, после — летенето.

Джош се ухили. Едва се сдържаше да не опита да създаде въздушна възглавница под краката си още в същия този момент.

— Освен това, един съвет — опитай първо седнал. Ако седиш на малко килимче или рогозка, ще можеш да създадеш въздушна възглавница под него. — Тя се усмихна. — Откъде мислиш, че идват историите за летящи килимчета?

Изведнъж от вътрешността на затвора се разнесе пронизителен, смразяващ кръвта, писък.

— Дий — каза Вирджиния. Усмивката ѝ изчезна и преди Джош да успее да реагира, тя вече тичаше към стълбите.

Момчето грабна Кларент и се втурна след нея, а мечът се разгоря ослепително в ръката му.

ГЛАВА 49

Рукма виманата се носеше с тихо бръмчене над невероятно красив пейзаж. Докъдето стигаше погледът се простираше обширна гора. Рекички криволичеха сред дърветата и се вливаха в огромни езера, толкова бистри, че зорът проникваше дълбоко под повърхността им.

Летяха над огромни стада от мамути и гледаха как саблезъби тигри дебнат във високата трева. Високи черно-кафяви мечки се надигаха на задните си лапи, когато виманата избръмчаваше над тях, и ята от птерозаври се пръскаха при появата ѝ.

— Наистина вълшебен пейзаж — каза Уилям Шекспир на Паламед. — Мисля, че може да ми се наложи да пренапиша „Сън в лятна нощ“.

Сарацинския рицар кимна, а после обърна приятеля си към един от задните илюминатори.

— Макар че и този свят не е без недостатъци — промърмори той, сочейки небето зад тях.

— Имаме си компания — обяви Скатах, като се дръпна от един прозорец. — Адски многобройна компания.

— Знам — каза Прометей. Едрият червенокос воин посочи един стъклен екран на пода точно пред себе си. Той бе покрит с бързо движещи се червени точки.

Паламед огледа кораба.

— Това е боен кораб. Има ли оръжия?

Едрият Древен се усмихна от мястото си зад контролните уреди и зъбите се белнаха на фона на червената му брада.

— О, оръжия има, и то много.

— Страхувам се, че сега ще чуем едно *но* — промърмори Уилям Шекспир.

— Но не работят — продължи Прометей. — Тези кораби са стари. Никой, дори и Авраам не знае как да ги поправи. Повечето от тях едва летят и обикновено всеки ден падат по един-два. — Той посочи с палец един вързоп на седалката до себе си. — Може би ще искате да се въоръжите. Позволих си да взема оръжията ви от анпу.

— Ах, сега вече съм щастлива — каза Скатах, докато пхваше мечовете в празните ножници на раменете си.

Сен Жермен и Жана седяха един до друг и главите им се докосваха. Заедно се взираха навън през един от кръглите илюминатори.

— Настигат ни бързо — каза францужойката. — Прекалено много са, за да ги преброим.

— Единственото ни утешение е, че само няколко от тях ще имат действащи оръжия — рече Прометей.

Паламед погледна към Скатах.

— Когато казваш *няколко*... — започна тя.

— Някои ще са въоръжени — поясни Прометей.

— Внимание! — извика Сен Жермен. — Две от тях изстреляха ракети.

— Седнете и затегнете коланите — нареди Прометей. Групата се хвърли към седалките зад него и той добави: — Прекалено бавни сме, за да ги

надбягаме, освен това по-малките кораби са безкрайно по-маневрени.

— А добри новини има ли? — попита Скатах.

— Аз съм най-добрият пилот в Дану Талис — каза Древния. Скатах се усмихна.

— Ако го беше казал някой друг, щях да помисля, че се фука. Но не и ти, чичо.

Прометей хвърли бърз поглед към Девата-воин.

— Колко пъти да ти повтарям: не съм твой чичо.

— Поне засега — промърмори тя под нос.

— Всички затегнаха ли коланите? — попита Прометей. Без да чака отговор, издигна триъгълната вимана право нагоре, после я преобърна, така че земята се озова точно над главите им, а небето — под тях, преди да я върне в нормално положение и земята и небето да заемат обичайните си места.

— Ще повърна — промърмори Скати.

— Това би било много лошо — каза Шекспир. — Особено като се има предвид, че седя точно зад теб.

Жана посегна и хвана ръката на приятелката си.

— Просто трябва да мислиш за друго — каза тя на френски.

— За какво например? — Скатах притисна устата си с ръка и преглътна тежко.

Жана посочи.

Скатах погледна право нагоре и цялото ѝ гадене изчезна на мига. Срещу тях имаше поне сто вимани. Повечето бяха от познатите им малки кръгли корабчета, но други бяха по-големи и продълговати и Скати забеляза две рукма вимани.

А Прометей летеше право към тях.

Уилям Шекспир се размърда неловко в седалката си.

— Вижте, аз никога не съм бил воин и не разбирам много от тактика, но не трябва ли да летим в обратната посока? — Бяха достатъчно близо, за да видят ококорените анпу в най-близкия кораб.

— И това ще стане — каза Прометей. — Веднага щом ракетите избухнат.

— Какви ракети? — попита Шекспир.

— Тези двете точно зад нас. — Прометей натисна ръчките и виманата отново се устреми право нагоре, а после в обратната посока, докато небето и земята се премятаха. Скатах изстена.

Ракетите, които ги следваха по петите, се стрелнаха покрай кораба право към двете най-близки вимани. Те избухнаха в огнени кълба. Дълги езици от пламък обгърнаха други три кораба, а още два се блъснаха един в друг.

— Седем свалени — обяви Паламед, моментално превърнал се отново във воин, който докладва на командира си за поразените врагове.

— Остават деветдесет и три — довърши Сен Жермен и смигна на жена си. Жана посегна да хване ръката му, обърна я и потупа по опакото на китката му, където имаше татуирани десетки мънички пеперуди. Повдигна тънката си вежда в безмълвен въпрос.

— Имам предложение — извика Сен Жермен на Прометей. — Аз съм Господар на огъня. Защо просто не отворим вратата и ще привлече малко светкавици.

Прометей нададе сумтящ смях.

— Опитай — каза той. — Опитай да призовеш аурата си.

Сен Жермен щракна с пръсти. Неговият купонджийски номер бе да запали показалеца си. Но нищо не се случи. Той докосна спусъка с пеперудите върху китката си и опита пак. Изпод нокътя му излезе само струйка черен дим.

— Технологията, която задържа виманите във въздуха, обезсилва аурата ти — каза Прометей. — Всъщност Авраам смята, че те летят, защото черпят енергия от аурата на пилота.

— Значи не можем да използваме аурите си — каза Сен Жермен, — нямаме оръжия и не можем да ги надбягаме. А какво можем да направим?

— Можем да използваме висш пилотаж.

Рукма виманата се стрелна надолу. Паламед и Сен Жермен нададоха весели възгласи, а Шекспир и Скатах изпищяха. Само Жана остана спокойна и сдържана.

Десет вимани се отделиха от голямата флотилия и ги последваха.

Прометей снижи рукмата току до земята, така че при полета си тя късаше главичките на цветята и привеждаше тревите. Една вимана се приближи и те видяха как намиращият се в нея анпу приготвя някакво оръжие. Прометей издигна кораба над групичка дървета. Умишлено го насочи към една млада фиданка, но наклони носа нагоре в последния момент, така че дръвчето не се счупи, а се огъна — а после се люшна обратно, право към виманата зад тях. Стреснат, пилотът изгуби контрол. Корабът се заклатушка и се заби в земята.

— Още един свален — каза Паламед.

— Хубав трик — съгласи се Сен Жермен, — но не съм сигурен дали ще можеш да го повториш.

Деветте оставащи вимани се приближаваха бързо.

— Куполите им се отвориха — докладва Сен Жермен. — Анпу прикрепват към покривите нещо като пушки.

— Тонбогири^[1] — каза Прометей и отклони кораба първо — наляво, а после — надясно, когато две от пушките стреляха. — Наричат ги още *резачи*. — Метал рикошира с писък от виманата, а после се чу силен удар, когато нещо проби дупка в корпуса близо до Скатах. Една безформена топка се изтърколи в краката й. — Не го докосвай — предупреди Прометей, когато Девата-воин се наведе. — Тези топки са остри като бръснач. Ако ги пуснеш в ръката си, ще минат през плътта и ще излязат от другата страна, без изобщо да усетиш.

Древния снижи рукмата над едно езеро и внимателно я потопи във водата. Зад кораба полетяха пръски леденостудена пяна и обляха отворената кабина на най-близката вимана. Изненадан, пилотът се дръпна от контролните уреди. Корабът се заклатушка и кривна пред този зад него, точно когато снайперистът анпу стреля. Топката тонбогири премина право през контролната кутия на виманата и машината рухна в езерото.

— Остават само около деветдесет и две — каза Сарацинския рицар.

Прометей описа идеален кръг, пенейки водата. Една вимана се изравни с тях и анпу насочи своя тонбогири. Прометей изключи мотора и рукмата полетя надолу като камък. Удари се във водата, вдигайки фонтан от пяна, и потъна сред облак от мехурчета. Моментално покрай уплътненията на прозорците и вратите започна да се процежда вода. Такава нахлу и през дупката от тонбогирито. Древния изсъска недоволно.

— Никога по-рано не съм правил това. Едно време тези кораби са можели да летят в космоса — промърмори той.

В покрива издрънча метал и те вдигнаха поглед през водата. Можеха да видят сянката на кръглата вимана над себе си. Към нея се присъедини втора, а после и трета. В езерото западаха топки тонбогири, оставяйки след себе си дири от мехурчета, само за да загубят скорост от плътността на водата. Бавно закръжиха надолу, някои паднаха с леко тупване върху покрива на рукмата, а други се спуснаха покрай нея на дъното на езерото.

Изведнъж се чу пукане и една плоча от пода се надигна. Ледена вода шурна около краката на Жана.

— Имаме теч!

— Нагоре! — извика Сарацинския рицар. — Трябва да се издигнем, преди да сме станали прекалено тежки.

— Минутка само — каза Прометей. Кимна към екрана в краката си. Две червени точки се приближаваха бързо.

— Как са се озовали зад нас? — попита Сен Жермен.

— Под нас — поправи го Прометей. — Събудили сме нещо от дълбините.

— Нарочно го направи — обвини Скатах Древния. — Ето защо разпени водата.

— Каквото и да е, се приближава бързо... много бързо... — Паламед посочи екрана. — И идват още.

— Виждам нещо отвън — движи се във водата — каза припряно Сен Жермен. — Нещо... — Той млъкна, онемял за миг. — Голямо... със зъби... много зъби.

Прометей посегна към контролните уреди и рукмата се устреми нагоре. Изхвъркна от водата, последвана от две огромни, подобни на акули, създания. Първото се блъсна в две от кръжащите вимани и ги запрати в езерото, а второто захапа третия кораб, като почти го разполови, и го затегли надолу.

Още три от чудовищните създания се подадоха от водата, скърцайки със зъби.

— Акули — каза Скатах.

— Мегалодони^[2] — обяви Прометей, издигайки рукмата все по-високо, докато от пролуките ѝ течаха струйки вода.

— Бяха дълги поне девет метра! — каза Скатах.

— Знам — отвърна Древния. — Сигурно са бебета.

[1] Митични японски копия, които според легендата били невероятно остри. — Б.пр. ↑

[2] Гигантски праисторически акули. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

— Някои ще ти кажат — започна Цагаглалал, — че Огнената, Водната или дори Въздушната магия е най-могъща от всички. Други няма да са съгласни — те ще кажат, че Земната магия превъзхожда останалите. Но всички грешат.

Софи продължаваше да седи, опряла гръб в ябълковото дърво и отпуснала ръце върху тревата с дланите надолу.

Цагаглалал въздъхна.

— Всъщност — продължи старицата — аз мисля, че всички магии са равни и еднакви. Изучавала съм ги цял живот и започнах да смятам, че всички те са едно и също нещо.

— Но стихииите — настоя Софи — въздух, вода, огън и земя са различни.

Цагаглалал кимна.

— Обаче тези стихии се контролират от едни и същи сили. Енергията, която използваш, за да контролираш огъня, е същата, която използваш, за да оформяш водата и въздуха. — Тя потупа по земята. — А също и земята. Тази енергия идва отвътре: това е силата на твоята аура.

Градината се изпълни с аромат на жасмин и Цагаглалал потърка длан в земята. Появи се група маргаритки, обагрене в ярки цветове.

— Това сега земна магия ли беше? — попита тя.

Софи бе малко неуверена, но кимна.

— Да...

Цагаглалал се усмихна.

— Сигурна ли си? А защо не водна? Тези растения се нуждаят от вода, за да оцелеят. Или може би е била въздушна магия — те имат нужда и от кислород, нали?

— Ами огън? — попита Софи с тънка усмивка.

— Трябва им топлина, за да пораснат — каза Цагаглалал.

— Обърках се. Какво представлява тогава Земната магия? Да не би да казваш, че няма такова нещо?

— Не. Казвам, че няма такова нещо като отделни магии. Не бива да има разделение между земя, въздух, огън и вода. А и защо да спираме с тези четири вида? Защо да няма дървена магия или копринена магия, или рибешка магия?

Софи я изгледа неразбиращо.

— Нека споделя с теб една тайна, която ми бе разкрита от моя съпруг. — Старицата се наведе напред, обгръщайки Софи в сладкото ухание на аурата си. — Не съществува такова нещо като магия. Това е просто дума. Глупава и твърде често използвана дума. Съществува само аурата ти... или китайците имат по-хубава дума за нея: ки. Жизнена сила. Енергия. Това е енергията, която тече в теб. Тя може да бъде оформяна, насочвана. — Цагаглалал откъсна едно стръкче трева и го вдигна, като го държеше между палеца и показалеца си.

— Какво виждаш? — попита тя.

— Стръкче трева.

— Какво друго?

— Ами... зелено е — каза колебливо Софи.

— Погледни пак. Погледни по-надълбоко. По-надълбоко — заповяда Цагаглалал.

Софи се втренчи в поклащащото се стръкче и забеляза леката шарка от долната му страна, заостреното връхче, което кафенееше...

— Използвай аурата си, Софи. Погледни стръкчето.

Софи остави аурата си да се увие около единия ѝ показалец като пръста на сребърна ръкавица.

— Погледни в него — настоя Цагаглалал. — Виж го.

Софи докосна стръкчето трева... и мигновено видя...

... структурата на тревата, която порасна, разгърна се като цяла градина... външният слой се свлече, за да разкрие жилките и нишките отдолу... а после те се разпаднаха, за да разкрият клетките... и молекулите в тях... и атомите в молекулите...

Изведнъж тя изпита чувството, че пада, но дали нагоре или надолу? Дали отлиташе в космоса, или потъваше по-надълбоко...

... в големи като планета протони... и неутрони, и електрони като въртящи се луни... и още по-малки частици, кварки и лептони, прелитащи като комети...

— Не мога да те науча на Земна магия — каза Цагаглалал. Гласът ѝ звучеше далечен, но изведнъж Софи откри, че се носи назад към този звук и вижда всичко в обратен ред, миниатюрното става мъничко, мъничкото нараства до малко... докато накрая отново гледаше стръкчето трева. За миг ѝ се стори огромно като небостъргач, а после Цагаглалал го отдръпна от лицето на момичето и то възвърна нормалните си размери.

— Ти видя онова, което ни изгражда — всички до един. Дори аз, която съм сътворена от пръст и съживена от аурата на Прометей, имам същата структура дълбоко в себе си.

На Софи ѝ се виеше свят и тя притисна ръце към слепоочията си. Точно когато си мислеше, че е видяла всичко, се бе появило нещо ново и то бе прекалено сложно за осъзнаване.

— Ако искаш да правиш Водна магия, оформяш атомите водород и кислород с помощта на въображението си и след това им налагаш волята си. — Цагаглалал се приведе напред и хвана ръцете на Софи. — Магията не е нищо повече от въображение. Погледни надолу — заповяда тя.

Софи сведе поглед към земята между протегнатите си крака.

— Представи си тази земя, покрита със сини цветчета...

Софи започна да клати глава, но Цагаглалал стисна болезнено пръстите ѝ.

— Направи го!

Момичето се помъчи да оформи образа на сини цветчета в главата си.

Появиха се две малки стръкчета синцец.

— Прекрасно — каза Цагаглалал. — Сега го направи още веднъж. Виж ги ясно. Представи си ги. Създай ги с въображението си.

Софи се съсредоточи. Знаеше как изглежда синцецът. Виждаше го ясно в ума си.

— Представи си, че тревата се превръща в синцец. Промени я в главата си... накарай я да се промени... вярвай, че ще се промени. Трябва да вярваш, Софи Нюман. Ще ти е нужна вяра, за да оцелееш.

Софи кимна. Твърдо вярваше, че сега тревата е покрита със синцец.

И когато отвори очи, така и беше.

Цагаглалал плесна радостно с ръце.

— Виждаш ли? Трябваше ти само малко вяра.

— Но това Земна магия ли е? — попита Софи.

— Това е тайната на всяка магия. Ако можеш да си представиш нещо, да го видиш ясно и ако аурата ти, твоето ки, е достатъчно силна, ще го постигнеш.

Цагаглалал се опита да стане. Софи скочи леко на крака и помогна на старата жена.

— А сега защо не изтичаш до къщата да се преоблечеш. Сложи си дебели джинси и туристически обувки, и си вземи нещо топло.

— Къде ще ходя?

— Да видиш брат си — каза Цагаглалал.

Нищо не би могло да прозвучи по-добре за Софи в този момент. Тя целуна бързо леля си по бузата, преди да се втурне през градината.

— И не мисля, че това ще е радостна среща — промърмори Цагаглалал.

ГЛАВА 51

Прометей посочи право напред към една блестяща кристална кула, издигаща се от морето.

— Ето къде отиваме.

Паламед се извърна да погледне към флотата от вимани, която ги следваше. Вражеските кораби бяха станали по-предпазливи, откакто загубиха три машини от мегалодоните, и се държаха на разстояние, задоволявайки се с това да следват рукмата към нейната цел.

— Кулата е под атака — рече Скатах и се приведе напред в седалката си да види по-добре.

Във въздуха над кулата висеше голяма триъгълна рукма вимана. Дълги въжета се спускаха от нея към една площадка близо до върха, където самотен брониран воин с меч и бойна брадва отбраняваше една отворена врата. Дузина виещи анпу го нападаха с назъбени копия и смъртоносни копеша, а поне десет други лежаха проснати около него. Сред вихрушка от стомана той изблъска още един от площадката и онзи полетя към кипналата вода долу. И макар че оръжията на мъжа бяха потъмнели от кръвта на съществата, собствената му сива броня бе напукана, разсечена и почервеняла от кръв. Един анпу се появи на вратата на рукма виманата и изстреля тонбогири надолу към воина. Той се приведе и металните топки се удариха в кристалната стена сред рой от сини искри, а по земята около него плъзнаха дълбоки бели пукнатини.

— Ето това се казва воин — рече с възхита Паламед.

— Няма по-добър от него — съгласи се Прометей. — Дръж се, стари приятелю — промълви той тихо, — идваме.

Един едър анпу с огромна закривена сабя замахна към воина в сиво, улучи го отстрани по главата и шлемът му отхвъркна във въздуха.

На безсмъртните човеци в рукма виманата им трябваша няколко мига, за да го познаят. Бяха го виждали само стар и дрипав, безпомощен и умопобъркан, но ето че сега той стоеше пред тях в цялото си величие — цар Гилгамеш, който се смееше гръмогласно, озъбен и окървавен, водейки безнадеждна битка. Още анпу се спуснаха по въжетата от увисналата във въздуха рукма.

Скатах скочи от мястото си.

— Свали ни там!

— Правя каквото мога — промърмори Прометей.

Зад тях флотата от вимани се приближаваше.

— Приблужи ни и ще скоча — каза Сянката. Измъкна двата къси меча от ножниците на гърба си.

— Не — спря я Сарацинския рицар. Посочи към рукмата над кулата. — Застани над нея. Ще се спуснем по същите въжета.

Шекспир откопча колана си.

— аз не съм воин — каза той на Прометей. — Но ти си. Покажи ми какво да правя и ще се опитам да задържа тази каляска на място.

Прометей плъзна рукмата почти точно над другата, която висеше над кулата. Още преди да успее да я разположи както трябва, Скатах скочи през

вратата върху намиращия се три метра по-надолу кораб. Удари се тежко в него и се претърколи на крака. Снайперистът анпу подаде глава през отвора, чудейки се какъв е този шум. Скатах го хвана за гърлото, измъкна го навън и го запрати в бездната. Онзи изпищя, докато падаше към морето.

— Изглежда, не всички са неми — промърмори тя.

Хвана се за висящите въжета, уви ръката и крака си около едното и се спусна на площадката долу, точно наред стреснатите анпу.

— Аз съм Скатах! — извика тя и мечовете ѝ засвистяха, изтласквайки анпу пред нея. — Наричат ме Убийцата на демони и Създателката на крале. — Трима от кучеглавите воители я нападнаха едновременно. Тя се наведе, посече единия, блъсна друг върху оръжието на другаря му и изтика трети към ръба на площадката. — Наричат ме Девата-воин и Сянката. — Биеше се с крака и юмруци, а мечовете ѝ бяха като свистящи продължения на ръцете ѝ. — Днес добавям към титлите си и Убийцата на анпу.

Потресените анпу отстъпиха, оставяйки Скатах сама с Гилгамеш.

— Радвам се да те видя отново, стари приятелю. Беше великолепен.

Воинът я изгледа озадачено със сините си очи.

— Познаваме ли се?

Анпу се хвърлиха в атака, надавайки ужасяващия си боен вик.

— Не бива да влязат — каза Гилгамеш. Изпъшка, когато един копеш се строши в нагръдника му. — Авраам в момента довършва Книгата.

Мечът на Скатах разсече друг копеш надве, после замахна към воина, който го държеше. Анпу изпищя и отлетя настрани.

— Сама ли дойде? — попита Гилгамеш.

В този момент четири фигури се спуснаха по въжетата в мелето.

Девата-воин се усмихна.

— Доведох няколко приятели.

Паламед хвана двама анпу — по един във всяка ръка — и ги изхвърли от площадката, докато ослепително бързият меч на Жана изтласка друг през ръба. Сен Жермен се биеше с две дълги ками и бе толкова бърз и подвижен, че нямаше начин някой да се защити срещу атаката му. Прометей използва подобните си на чукове юмруци, за да си пробие път до Гилгамеш.

— Приятелю, ранен ли си? — попита той.

— Това са само драскотини.

Скатах изтласка и последния анпу през ръба.

— Хайде да се махаме оттук и... — започна тя, но Прометей я хвана и я събори на земята — точно когато две топки тонбогири изтрещяха в кристалната стена над главата ѝ — ... да влизаме вътре — довърши Скатах.

Те се хвърлиха към вътрешността на кулата, докато около тях дрънчаха и пищяха тонбогирите.

Посрещна ги красива млада жена в бяла керамична броня, хванала два копеша. Щом видя непознати да минават през вратата, тя грациозно зае бойна поза, но се отпусна, когато Прометей и Гилгамеш се шмугнаха вътре.

— Нека ви запозная със сестра си, Цагаглалал — каза гордо Гилгамеш. — Ако анпу бяха успели да се промъкнат покрай мен, тя щеше да е последната защитна линия на Авраам.

— Знаех си, че ще дойдеш, Прометей — каза младата жена с големите сиви очи. Притисна ръка към бузата му и прошепна:

— Радвам се, че си в безопасност.

— Съжалявам, че се забавих. — Древния кимна към една странична врата. — Той свършва ли вече?

— На последните няколко реда е — рече Цагаглалал.

Скатах рискува да хвърли поглед навън.

— Шекспир им е като на тепсия — каза тя.

Докато се бяха сражавали с анпу, флотата от вимани се бе приближила. Рукмата, управлявана от Шекспир, се намираще под непрекъснат обстрел. Целият кораб бе осеян с дупки и докато гледаха, се чу внезапен трясък и от върха на лявото крило бликна черен дим, а виманата се наклони под остър ъгъл.

Паламед се обърна да се втурне навън.

— Трябва да... — започна той, но Прометей и Сен Жермен го издърпаха назад, а в същия миг тонбогирита обсипаха рамката на вратата, където бе стоял току-що, и я направиха на парчета.

Върху рукмата се видя внезапно движение и се появи Шекспир, който излизаше от куполовидния покрив. Докато тонбогиритата късаха парчета от кораба около него, той изпъзля на наклоненото триъгълно крило, после разпери ръце и се плъзна, за да падне на другата рукма отдолу. Пъхна се в отвора на виманата и след миг се показа отново, хванал тонбогири-пушката на анпу.

— Той никога през живота си не е стрелял — каза Паламед.

— Оръжията го отвращават.

Докато говореше, всички видяха как Шекспир опря пушката на рамо и дръпна три пъти спусъка.

Две от атакуващите вимани загубиха контрол и се блъснаха в две други. Четирите пламтящи кораба рухнаха в морето.

— Но пък Уил винаги е бил пълен с изненади — добави Паламед.

Шекспир стреля пак и пак, и унищожи още два кораба. Единият от тях се блъсна в кристалната кула и цялата сграда заехтя като камбана.

Но бяха пристигнали още много вимани и напред излязоха по-големите бойни кораби рукма и продълговатите вимани.

— Тези ще са въоръжени — каза Прометей. — Ще го свалят, а после ще насочат оръжията си към нас.

— Можем да се опитаме да дотичаме до въжетата, да се качим във виманата и да отлетим... — каза Скатах.

— Ще ни избият, докато се катерим. Освен това — добави той — Авраам не може да се катери.

Сен Жермен рискува да хвърли бърз поглед навън. Шекспир бе отвлякъл вниманието на снайперистите.

— Мисля, че се задават още проблеми.

Те се струпаха около вратата и се втренчиха в смрачаващото се небе. Беше пристигнала още една вимана, тънък кристален кораб, който изглеждаше лъскав и нов. Залязващото слънце обагреше едната му страна в топло златисто, оставяйки другата почти напълно прозрачна.

— Е, кой е този новодошлият? Командирът на флотата ли? — попита Скатах.

Прометей се намръщи.

— Никога не съм виждал подобен кораб. Само член на някой от управляващите кланове може да има нещо такова — вероятно Атон или Изида. Атон не би го направил — не би тръгнал срещу Авраам. Но анпу са създания на Анупис, а това кучеглаво чудовище се намира до голяма степен под властта на майка си. Би направил всичко, което тя му каже. Който и да е, обаче — поклати глава той, — едва ли идва с добро.

Редица от малки точкици проблеснаха по ръба на кристалния кораб и дузина вимани, включително една от рукмите, избухнаха в пламъци.

— А може и да греша — призна Прометей.

Кристалната вимана прелетя покрай тях и те за миг зърнаха кой я пилотира. Маретю им махна за поздрав с куката си, преди да се вреже в сърцето на флотилията. Почти веднага дузина съдове разцъфнаха в пламъци и във флотилията настъпи хаос. Вимани се блъскаха във вимани, мъчейки се да избягат. Малкото кораби с оръжия се опитаха да ги насочат към кристалната вимана, но тя бе твърде бърза и те улучваха само своите съюзници.

Маретю мина през флотилията отново и отново, като се целеше в рукма виманите и продълговатите кораби и ги пращаше горящи в морето долу.

Когато флотилията най-после се пръсна, бяха останали по-малко от половината. Никой от по-големите кораби не бе вече във въздуха, а морето и скалите около кристалната кула бяха осеяни с ярък метал и тъмни отломки.

Маретю приближи кристалната вимана до площадката и кацна. Остана да седи неподвижно вътре.

Скатах бе първата, изскочила през вратата. Прекоси площадката, заобикаляйки парчета метал и керамика от свалената рукма. Когато стигна до кристалния кораб, надзърна вътре, после кимна и се извърна. Бе видяла как Маретю седи, закрил очи с дясната си длан, а раменете му се тресяха, и тя разбра, че плаче за смъртта и унищожението, които е причинил. Девата-воин знаеше, че това бе необходимо и той без съмнение бе спасил живота им. Но в този момент, когато го видя как ридае за стореното, почувства по-голямо доверие към него откогато и да било. Разбра, че какъвто и да е той, не е изгубил своята човечност.

ГЛАВА 52

Черния ястреб приближи моторницата до пристана и майсторски хвърли въжената примка около дървения кол. Кимна към скъпата лодка, която бяха използвали Дий и Джош, за да стигнат до острова. Тя се бе откачила и имаше опасност морето да я отнесе.

— Е, поне знаем, че са още тук.

Марс скочи от моторницата и се обърна да подаде ръка на Хел. Тя се поколеба, сякаш бе изненадана, а после я пое.

— Благодаря — измънка Древната.

Один стъпи на пристана и се обърна към безсмъртния.

— Ти ще дойдеш ли с нас?

Черния ястреб се изсмя.

— Луд ли си, или смяташ мен за такъв? Един безсмъртен и трима Древни отиват на остров, пълен с чудовища. Ясно ми е кой няма да се върне от това пътуване.

Марс завъртя глава насам-натам, за да раздвижи скования си врат.

— Вероятно е прав — само ще ни бави.

— Ще ви чакам тук — каза Черния ястреб, — за да мога да ви откарам от острова, когато дотичате с писъци.

Дори Хел се засмя.

— Няма да дотичаме с писъци.

— Щом казвате. Аз обаче ще съм тук. Поне за известно време — добави той с усмивка.

— Мислех, че ще искаш да спасиш своя приятел Били — каза Марс.

Черния ястреб се изсмя пак.

— Повярвай ми, Били никога не се нуждае от спасяване. Обикновено другите трябва да бъдат спасявани от него.

ГЛАВА 53

Доктор Джон Дий стоеше по средата на коридора и виеше от ярост. Зад него един опърпан и мръсен сфинкс го гледаше с отвращение.

Вирджиния и Джош се втурнаха в сградата на затвора и Дий се завъртя да ги посрещне. Лицето му бе изкривено от гняв.

— Безполезно! — изкрещя той. — Безполезно, безполезно, безполезно! — Хвърли във въздуха сноп листове и те заваляха около него като конфети.

— Какво е безполезно? — попита Вирджиния със спокоен глас, втренчила очи в сфинкса. Езикът на създанието се стрелна към нея и тя докосна флейтата си. Езикът изчезна.

Джош вдигна две парчета от скъсана страница и ги доближи едно до друго.

— Тези неща приличат на стенописи от египетска гробница. — Той завъртя листа странично. — Струват ми се познати. Мисля, че баща ми може да е имал подобна снимка на стената в кабинета си.

— Това е от пирамидата на Унис, който е царувал в Египет преди повече от четири хиляди години — обади се Макиавели от килията точно зад Дий. — По-рано ги наричаха *Текстове от пирамидите*, но в наши дни им викаме...

— ... „Книгата на мъртвите“ — довърши Джош. — Баща ми наистина има такива снимки. Така ли щеше да събудиш създанията?

Стиснал решетката на килията си, Макиавели се усмихна, но не каза нищо.

Вирджиния застана пред Дий и се взря в очите му, използвайки волята си, за да го успокои.

— Значи си опитал да използваш страниците, за да събудиш създанията. Кажи ми какво стана.

Дий посочи с пръст към най-близката килия. Тя беше празна. Вирджиния пристъпи към нея и видя купчинка бял прах в ъгъла.

— Дори не знам какво беше съществото в тази килия — някакво крилато чудовище. Гигантски прилеп вампир, струва ми се. Изрекох думите, то отвори очи и моментално се разпадна на прах.

— Може би си произнесъл грешно някоя дума? — предположи Вирджиния. Взе къс хартия от ръцете на Джош. — Искам да кажа, това изглежда трудно.

— Аз говоря езика добре — сопна се Дий.

— Така е — съгласи се Макиавели. — Това му го признавам.

Произношението му също си го бива, макар да не е толкова добро като моето.

Дий се завъртя към килията, в която се намираше италианецът.

— Кажи ми какво се обърка.

Макиавели сякаш се замисли; после поклати глава.

— Няма да стане.

Дий посочи с палец към сфинкса.

— В момента той поглъща аурата ти, така че да не можеш да използваш никаква магия срещу мен. Но ще бъде също толкова щастлив да изяде и плътта ти. Нали така? — попита той, вдигайки очи към женското лице на създанието.

— О, обичам италианска кухня — избоботи сфинксът. Отстъпи от Дий и сведе глава, за да надникне в отсрещната килия. — Дай ми този — каза той, като кимна към Били Хлапето. — От него ще излезе чудесна закусчица. — Дългият му черен език затрепка във въздуха пред престъпника, който моментално го сграбчи, дръпна го силно и го пусна. Езикът изплющя обратно като ластик. Сфинксът изпищя, закашля се и заквича — всичко това едновременно.

Хлапето се ухили.

— Ще се постарая да ти приседна в гърлото и да те задуша.

— Може да ти е трудно да го направиш без ръце — изфъфли сфинксът, като си раздвижваше езика напред-назад.

— Тогава поне ще ти причиня разстройство.

Дий погледна към Макиавели.

— Каж ми — повтори той — или ще дам младия ти американски приятел на звяра.

— Не му казвай нищо — извика Били.

— Това е един от случаите, в които съм съгласен с Били. Няма да ти кажа нищо.

Магьосника измери с очи килията, после погледна към Макиавели.

— Какво стана с теб? Ти беше един от най-добрите служители на Тъмните древни в това Сенкоцарство. Понякога караше дори мен да изглеждам като аматьор.

— Джон, ти винаги си бил аматьор — усмихна се Макиавели.

— Ами че виж само в каква каша си в момента.

— Каша ли? Каква каша? Не съм в никаква каша. — Очите на Дий заиграха диво и в гърлото му се надигна кикот. — Ти нямаш представа какъв е планът ми. Той е, смея да кажа, гениален.

— Твоята надменност ще те погуби, Джон — каза Макиавели. Извърна се от вратата на килията и легна на тясната койка.

— Ще убия престъпника — каза изведнъж Дий. — Ще го дам на сфинкса.

Макиавели продължи да лежи по гръб, загледан в тавана.

— Искаш ли да го направя? — изкрещя Дий. — Искаш ли да убия Били Хлапето? — Той се долепи до решетката и втренчи поглед в Макиавели. — Е? Няма ли да се опиташ да спасиш новия си приятел в последния момент?

— Мога да спася Били и да обрека на смърт хиляди или да обрека на смърт Били и да спася хиляди — каза тихо италианецът. — Как мислиш, че трябва да постъпя, Били? — извика той.

Американецът пристъпи към решетката на килията.

— Когато ходех на училище — и това съм правил за кратко — ме научиха на една поговорка, която ми остана в главата. *По-добре един човек да умре за народа, отколкото цял народ да погине.*^[1]

Николо Макиавели кимна.

— Това ми харесва. Да, много ми харесва. — После извърна глава от Дий. — Ето ти отговора.

Дий се завъртя към сфинкса.

— Твой е.

Дългият черен език на създанието изплющя, уви се около гърлото на Били и го притисна към решетките.

— Ето това наричам обяд.

Една-единствена чиста нота отекна в сградата на затвора и чудовището рухна в несвяст на пода.

— Не — прошепна Вирджиния.

Били политна назад, държейки се с ръце за шията, върху която имаше плътна червена ивица. Мъчеше се да си поеме дъх.

Дий бе онемял от ярост. Устата му се отваряше и затваряше, но оттам не излизаше никакъв звук, освен съскащото му дишане.

— Джон, бъди разумен — каза Вирджиния. — Познавам Били от много отдавна и сме преживели някои чудесни приключения заедно. Той е най-близкото нещо до приятел, което имам. Когато умре, което рано или късно ще стане, защото понякога е толкова глупав — добави тя, вперила поглед в американския безсмъртен, — то трябва да бъде с известно достойнство, а не да го изяде това... това... нещо.

— Благодаря — изхъхри Били.

— Няма защо. Длъжник си ми.

— Ще го запомня.

Вирджиния се обърна пак към Дий.

— Ще сключим сделка.

— За какво? — попита той.

— За живота на Били — рече тя безизразно.

— Май забравяш с кого се пазариш — озъби се Дий.

— А ти? — попита Вирджиния тихо.

Доктор Джон Дий си пое дълбок треперлив дъх. Направи крачка назад, блъсна се в тежкото туловище на сфинкса и тупна на земята в краката му. Обгърна го силна мускусна миризма.

— Сделка... — изкашля той.

— Сделка.

— Какво можеш да ми предложиш?

Вирджиния завъртя флейтата в ръка и от внезапното движение през нея пробягаха четири ноти, които увиснаха тежко във въздуха.

А после откъм всички килии се разнесе шумолене.

Дий скочи на крака. Започна да се стрелка от едната страна на коридора към другата. Всички създания се размърдваха.

— Ти можеш да направиш това? Можеш да ги събудиш?

Вирджиния завъртя флейтата си.

— Разбира се. Обикновено приспивам разни твари, но същата песен, обърната наопаки, ги събужда. Това явно не е нищо повече от простишка Сънна магия.

Джош се отдели от Вирджиния и надникна в най-близката килия. Там лежеше, свито на кълбо, нещо с козина, пера и люспи. Докато го гледаше, по създанието пробяга тръпка.

— Вирджиния — каза настоятелно Били. — Не го прави.

— Млъквай, Били.

— Помисли за хората в Сан Франциско.

— Не познавам никого в Сан Франциско — отвърна Вирджиния, после млъкна за миг. — Е, всъщност познавам, но не ги харесвам. Обаче харесвам теб, Били, и няма да позволя да свършиш като обяд на някакво рошаво подобие на лъв.

— Сфинкс — поправи я Макиавели. Стоеше отново до решетките. — Госпожице Деър — каза внимателно италианецът. — Напълно одобрявам това, което правите за приятеля си. Но ви моля да обмислите нещата в по-

широк аспект.

— Тук вече бъркаш, италианецо — каза бързо Дий. — Вирджиния мисли в по-широк аспект. Нали, миличка?

Вирджиния се усмихна.

— Докторът ми обеща света — каза тя. — Всъщност обеща ми всички светове.

После поднесе флейтата към устните си и миризмата на градински чай се понесе през затвора, докато една прекрасна, нежна и ефирна мелодия заехтя в стените му.

Джош усети как Кларент затрептя в такт с музиката, завибрира в този древен ритъм. А после Дюрандал, все още привързан на гърба му, запулсира като сърце.

И Джош почувства в него да се разгаря ужасен глад, придружен от дива ярост. Чувството заля тялото му, докато пред очите му плувна червена мъгла и той започна да вижда света през ален воал. Аурата му запламтя, а златното бе нашарено с кървавочервени жилки. Искри запукаха по решетките на килиите, запрашяха и засъскаха по метала в такт с вълшебната музика на Вирджиния.

А после всички твари в килиите се събудиха.

[1] Цитат от „Евангелие от Йоан“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 54

Вятърът, свистящ около кристалната кула, бе леден и пропит с миризмата на битка и разтопен метал, но изглежда никой от групата, застанала на окървавената площадка, не усещаше студа.

Авраам Мага — създание, което се състоеше повече от злато, отколкото от плът — стоеше на разнебитения вход, притиснал с дясната ръка към гърдите си обкована в мед книга. Лявата му ръка бе от втвърдено злато. Когато се усмихнеше, само половината му лице се движеше и бледа златиста течност се стичаше от единственото му сиво око.

— Приятели — каза той, като очевидно изпитваше болка. — Чувствам, че мога да ви нарека така. Макар че за първи път виждам някои от вас в плът и кръв, виждал съм всички ви през вековете. Следвал съм ви през настоящето и в бъдещето ви. Знам какви игрички на съдбата и прищевки на обстоятелствата са ви довели тук. И честно казано, аз съм отговорен за някои от тях. — Той си пое дълбоко дъх на пресекулки и гърдният му кош се надигна леко.

— Прометей, мой най-стари приятелю, ти донесе толкова много чудесни дарове в живота ми, включително моята скъпа съпруга Цагаглалал и нейния неудържим брат Гилгамеш. Смятам и двама ви за свои собствени братя, за семейството, което никога не съм имал. Вие знаете какво трябва да бъде сторено.

Двамата мъже се поклониха, без да се срамуват от сълзите по лицата си.

Половината лице на Авраам се раздвижи в усмивка.

— Благодарен съм ви сега и завинаги. — Макар че шията му оставаше неподвижна, окото му помръдна. — Жана д'Арк... каква история имаш само! Какъв живот си водила!

Французойката приведе леко глава, без да откъсва очи от лицето на Авраам.

— Скоро ще се сражаваш за всичко, което ти е скъпо, и ще бъдеш принудена да направиш избор, който ще заплашва да те разкъса. Следвай сърцето си, Жана. Бъди по-силна от всякога.

Жана посегна към ръката на съпруга си и я стисна.

— Ами ти, Сен Жермен? Спомням си, че когато за първи път открих, че животът ти се пресича с този на Жана, си помислих, че има грешка. Прекарах цял месец в проверяване и препроверяване на данните, търсейки тази грешка. Но такава нямаше. В сърцето си ти си искрен човек, Сен Жермен. Немирник си и го знаеш. В едно обаче съм сигурен — винаги си обичал Жана с цялата си душа.

Сен Жермен кимна, а Жана хвърли кос поглед към него и стисна отново ръката му.

— Ще разберете какво да правите, когато му дойде времето. Не се колебайте.

— Паламед Сарацинския рицар и Уилям Шекспир. Още една странна двойка, за която си помислих, че изследванията ми грешат. Но когато проверих и открих, че вие и двамата търсите едно и също нещо — семейство — разбрах, че не бъркам. Вие сте тук днес заради своите особени дарби:

скоро ще имаме нужда от твоето въображение, Барде, а той ще се нуждае от твоята защита, Паламед. Знам, че би дал живота си за него. — Авраам вдигна леко глава към рукмата, която продължаваше да виси във въздуха. — Точно както той бе готов да даде живота си за всички вас.

Шекспир наведе глава, после свали очилата си и ги затърка яростно, така че никой да не види избилата по бузите му руменина.

— И Скатах. Сянката. Наблюдавам те от десет хиляди години. Мога да напълня цяла библиотека с твоите приключения и още една с твоите грешки. Ти без съмнение си най-вбесяващата, безотговорна, опасна, вярна и храбра личност, която някога съм срещал. Светът ще бъде едно по-бедно място без теб. Дала си много на хората и те не са ти се отплатили подобаващо. Но аз имам дар за теб. Той е от две части и ще споделя първата с теб сега. Втората част... е, тя може би ще трябва да почака друго място и друго време. Ето го моя дар: сестра ти е жива. В момента е затворена в едно Сенкоцарство с Архонтката Коатликуе. Трябва да знаеш, че тя отиде там доброволно, жертвайки себе си, за да бъдеш ти в безопасност.

Сянката преглътна тежко. Дланите ѝ се отваряха и свиваха в юмруци. Кожата ѝ бе с цвят на тебешир, а очите ѝ пламтяха в зелено.

— Ти си единствената ѝ надежда за спасение. Помни това. Нека то те крепи, дори когато всичко изглежда загубено. Ти трябва да оцелееш.

Скатах кимна.

— А сега е време да вървите — завърши Авраам. — Върнете се в Дану Талис и унищожете този свят. — После, също толкова тихо, колкото се бе появил, той се обърна и с Цагаглалал и Гилгамеш от двете си страни, изчезна обратно в кулата.

Без да каже и дума, Прометей се покатери по висящото въже в рукма виманата. Корабът потрепери, а после се спусна бавно, докато се изравни с ръба на площадката. Един по един, четиримата безсмъртни минаха по крилото и влязоха вътре.

Остана само Скатах. Беше се обърнала с лице на юг, където светлините на далечния град Дану Талис озаряваха облаците. Смяташе се, че нейният клан, Вампирския, е неспособен на истински чувства и със сигурност не може да плаче, но тогава защо бузите ѝ бяха мокри? Това трябваше да са пръски от морето далеч долу, реши тя. Скатах ги избърса, обърна се, качи се на крилото и се шмугна в кораба.

— Да вървим — каза тя, докато си слагаше колана. — Да приключваме с тази работа. Имам сестра за спасяване.

ГЛАВА 55

— Никога по-рано не съм бил тук — призна Никола Фламел. Спря и погледна надписа над главата си.

Кей 14.

— О, Никола, казах ти, че трябва да излизаш по-често от книжарницата. — Пернел хвана съпруга си подръка, докато минаваха през масивния сив портал към новия кей. — Отворен е от близо година. И е едно от любимите ми места в града.

— Никога не си ми казвала — рече той. Звучеше изненадано.

— Значи дори след толкова много години все още можем да се изненадваме един друг — подразни го тя.

Той се наведе и я целуна бързо по бузата.

— Дори след толкова много години — каза той. — Е, просветли ме тогава — колко често идваш на това място?

— Може би пет-шест пъти седмично.

— О, нима?

— Всяка сутрин, щом излязах от книжарницата, обикновено се спусках до „Ембаркадеро“, за да се разходя покрай морето, и стигах до края на този кей. Къде мислеше, че съм по това време?

— Мислех, че си отскочила отсреща за кафе.

— Чай, Никола — каза Пернел на френски. — Аз пия чай. Знаеш, че мразя кафе.

— Мразиш кафе ли? — попита Никола. — Откога?

— Само от около осемдесет години.

Никола премигна и бледите му очи отразиха синевата на морето.

— Това май го знаех.

— Нарочно ме дразниш.

— Може би — призна той. Загледа се по кея. — Хубав е. И е дълъг.

— Пет метра широк и се подава на сто деветдесет и четири метра в морето — каза тя многозначително.

— Аха — кимна разбиращо Фламел. — Номерът ще е да попречим на Лотан да излезе на брега.

— Стъпи ли на сушата, загубени сме — каза Пернел. Посочи наляво, където Алкатраз бе скрит зад извивката на залива. — Теченията около острова са много бързи. Всичко, което влезе във водата, ще бъде отнесено насам. Не мога да си представя, че ще излезе някъде по-нагоре по брега.

— Ако го стори... — започна Никола.

— Ако го стори, ще се справим с него — довърши Пернел. После се усмихна, за да смекчи суровия тон на думите си. — Ако течението го отнесе от татък моста, има немалък шанс да се озове от другата страна на залива, в Аламеда, може би. Да стигнем дотам по това време на следобеда, при натовареното движение, ще бъде трудно. Би могъл да нанесе огромни щети, преди да се доберем до него.

— Значи трябва да се погрижим да спре тук — каза той.

— Точно така. Е, ти ме помоли да те заведа колкото се може по-близо до водата. Предполагам, че имаш план?

— Любав моя, аз винаги имам план.

Зад тях се чува стъпки и те се обърнаха. Прометей и Нитен се приближиха забързано. И двамата бяха нарамили въдици. Слабият японец се усмихна.

— Не го питайте колко ни струваше да вземем тези неща под наем — каза той.

— Колко? — попита Никола.

— Прекалено много — отвърна яростно Прометей. — За парите, които дадох, за да ги наема за няколко часа, можех да си купя цяло риболовно корабче или поне много добра рибна вечеря. Оставихме и депозит, в случай че не ги върнем.

— Какъв е планът? — попита Нитен. Вдигна една празна кофа. — Не можем наистина да ловим риба. Нямаме стръв.

— О, напротив, имаме — усмихна се Никола. — Стръвта си ти.

Нитен и Прометей стояха един до друг, наведени над перилата на полукръглата панорамна площадка в края на Кей 14. Протегнали въдиците над водата, те изглеждаха като съвсем обикновени рибари. Бъбреха си тихо, без да обръщат внимание на откриващата се гледка към града, моста, Острова на съкровищата и „Ембаркадеро“.

Никола и Пернел седяха зад тях. Алхимика бе открил, че седалките се въртят, и се забавляваше, въртейки се ту в едната, ту в другата посока. Столът му проскърцваше при всяко движение. Накрая Прометей се обърна и се втренчи в безсмъртния.

— Ако го направиш още веднъж, лично ще те хвърля на Лотан.

— А аз ще му помагам — добави Нитен.

Изведнъж Пернел се изправи.

— Нещо идва — каза тя тихо.

— Не виждам нищо... — започна Алхимика, но после го забеляза.

Надигаща се вълна, тъмна неравност във водите на залива. Обърна се към Древния и Майстора на меча. — Знаете какво трябва да правите.

Те кимнаха и отново насочиха вниманието си към въдиците.

— Пернел — извика й Никола.

Вълшебницата кимна. Подпря се на перилата и се загледа в хората, които се разхождаха по кея. Някои от тях явно бяха туристи — фотоапаратите ги издаваха безпогрешно — докато майката с бебешката количка вероятно бе местна. Имаше двама възрастни рибари, които изглеждаха като залепени за перилата, и трима младежи, които упражняваха жонгльорските си умения с портокали и ябълки.

Пернел се съсредоточи и в косата й запукаха искри.

Двамата рибари моментално си прибраха такъмите и се отдалечиха, без да промълвят и дума. Туристите внезапно загубиха интерес към гледката към града и залива, а бебето в количката се разплака, решило, че е време да се прибира вкъщи. Останаха само тримата жонгльори.

— Те са съсредоточени върху жонглирането си — промърмори Никола. — Ето защо не можеш да им повлияеш.

— Разбира се — засмя се Пернел. — С възрастта започвам да съобразявам бавно.

Една чайка пикира и грабна ябълката, която единият жонгльор току-що бе подхвърлил във въздуха. Втора чайка прониза с човката си един портокал, а после изведнъж четири от едрите птици се спуснаха към младежите и почнаха да ги кълват и да ги засипват с вонящи курешки. Жонгльорите хвърлиха

останалите плодове в морето и забързаха по кея.

— Добра работа — каза Никола. — Сега се погрижи никой да не се доближава.

Пернел кимна.

Алхимика погледна към Древния и безсмъртния.

— Прометей, Нитен. Време е.

Въздухът внезапно се изпълни със сладкия аромат на зелен чай, а после и по-острия мирис на анасон. Слабо червено сияние се появи около ръцете на Прометей и се заувива по въдицата му. С пукане и цвърчене потече по кордата и засъска във водата.

Тъмносинята аура на Нитен плъзна по ръцете му като татуировка. Потече по въдицата от въглеродни фибри, карайки я да потъмнее, а после закапа по кордата, за да обагри водата под кея в мастиленосиньо.

И тъмната фигура във водата изведнъж промени посоката си.

— Лотан ще бъде привлечен от вашите аури — каза Никола. — Ще усети вкуса им във водата, точно както акулата надушва кръв. Трябва да го накараме да се приближи колкото се може повече, но вие двамата бъдете внимателни. Не искаме да ви излапа.

— Ето го, идва — каза Нитен. Бялото на очите му, както и зъбите и езикът му бяха посинели.

— Пригответе се — каза Прометей.

Никола Фламел докосна зеления скарабей, който носеше окачен на шията си, и го усети как се затопля в дланта му. Магията бе простичка, беше я правил хиляда пъти, макар и никога в такъв мащаб.

Една червена глава се подаде от водата... последвана от втора... и трета... а после се появи и четвърта глава, черна и два пъти по-голяма от другите. След миг вече седем глави се носеха към тях.

— Да се надяваме, че никой не го снима — промърмори Нитен.

— И без това няма кой да повярва — ухили се Прометей. — Седмоглави чудовища просто не съществуват. Ако някой види такава снимка, ще реши, че е правена с „Фотошоп“.

— Усещам го — каза Нитен. — Изсмуква аурата ми.

— И моята — съгласи се Прометей.

— Нека се приближи още малко — промърмори Никола. Сложи ръце на раменете на двамата и в аурите им се появи зелен оттенък.

— Алхимико. — Гласът на Нитен бе напрегнат.

— Още няколко метра. Колкото по-близо, толкова по-добре.

— Никола — обади се тревожно Пернел.

Червеното и синьото петно във водата вече течаха към създанието, подобно на железни стружки, привлечани от магнит. Пред очите им дългото и дебело тяло на Лотан се надигна от водата.

— Ще скочи! — извика Прометей.

Нитен скръцна със зъби, но не каза нищо.

Лотан всмуква за последен път от аурите им, след което изригна право нагоре от морето, надигайки се върху опашката си, раззина широко седемте си усти със стотици остри зъби, готови да...

Въздухът се изпълни с аромат на мента — силен, тежък и наситен.

Чу се пукане... последвано от взрив на зелено, червено и синьо, който обви тримата мъже в мъгла от ароматни цветове.

Никола протегна бързо ръка и едно малко яйце със синкави жилки тупна в дланта му.

Прометей и Нитен залитнаха назад и се подпряха на металните перила. И двамата дишаха тежко, а по лицата им имаше нови бръчки. Сиви косъмчета бяха нашарили черните вежди на Нитен. Никола Фламел вдигна яйцето, като го държеше между палеца и показалеца си.

— Вижте Лотан — каза той.

Прометей ахна.

— Впечатляващо. Какво направи?

— Когато аурите ви го привлякоха към кея, му позволих да погълне малка част от моята аура. Когато тя се озова в тялото му, използвах простичка Преобразуваща магия, превръщайки един елемент в друг. Това е един от основните принципи на алхимията. — Той се ухили. — Върнах Лотан към първоначалната му форма.

— Яйце. — Прометей изглеждаше изненадан.

— Откъдето тръгваме всички — рече Фламел. Подхвърли яйцето във въздуха... където една чайка го грабна, вдигна глава и го изгълта цялото.

ГЛАВА 56

Точно както ѝ бе казано, Софи се преоблече в джинси, туристически обувки и червен анорак с качулка, и слезе долу. Намери Цагаглалал в кухнята да слага съдове в миялната машина.

— Така добре ли е?

Цагаглалал я изгледа от горе до долу.

— Идеално е за там, където отиваш.

— Някой ще дойде ли да ме вземе? — попита Софи. Старицата пренебрегна въпроса.

— Възможно е — каза тя — никога повече да не те видя.

Потресена, Софи се втрени в нея. Отвори уста да възрази, но Цагаглалал вдигна ръка и момичето забеляза, че пръстите ѝ са гладки — нямаше отпечатащи.

— Искам обаче да знаеш колко се гордея с теб. И с брат ти също — добави старицата, — макар винаги да съм предполагала, че ще избере труден път. — Тя хвана Софи под ръка и я поведе към градината. — Бдя над вас от деня, в който се родихте. Държах ви в ръцете си, когато бяхте само на по един час, погледнах в очите ви и разбрах, че с вас най-сетне пророчеството ще се сбъдне.

— Защо не каза нищо?

— Какво да кажа и на кого? — засмя се Цагаглалал. — Щяхте ли да ми повярвате, ако дори само преди една седмица ви бях споменала нещо за това?

Софи поклати глава.

— Чакала съм десет хиляди години да се появите. Бях научена да не бързам. Десетина години повече нямаша чак такова значение. Софи, ти може да си мислиш, че пътуването ти е към края си, но се страхувам, че то едва сега започва. Всичко, което си научила, всичко, което си преживяла, е било само за да те подготви за следващия етап.

— Ще мога ли да говоря с Джош?

— Да, това ти го гарантирам.

— Кога тръгвам?

— Изумрудената плочка у теб ли е?

Софи отвори ципа на джоба на анорака и извади плочката. Подаде я на Цагаглалал, но старицата поклати глава.

— Тя е предназначена единствено за теб. Ако аз я погледна, ще бъде нечетлива.

Софи прокара още веднъж ръка по гладката плочка. Думите, пиктограмите и йероглифите, които бе прочела по-рано, сега ги нямаше и повърхността бе хладна и гладка като огледало.

— Какво виждаш? — попита Цагаглалал.

— Отражението си.

— Погледни по-надълбоко.

Софи се усмихна и се взря в огледалото. Видя собственото си отражение, а зад него дърветата и покрива на къщата...

Видя Дий.

Видя Вирджиния Деър, поднесла флейтата към устните си и пръстите ѝ играеха по нея.

Светът се раздвижи, усука, преобърна и Софи осъзна, че гледа през очите на Джош.

Видя как същества се размърдват в килиите си, протягат се, събуждат се, нокти се подават през решетките...

Светът отново се завъртя.

И се появи Марс, великолепен в червената си броня, и Один в сиво и черно, следван от Хел в дебела ризница, която ѝ придаваше още по-свиреп вид. Тримата тичаха към създанията с оръжия в ръце...

Помръдване, движение.

Вратата на една килия се отвори и се появи огромен, прегърбен, подобен на мечка, звяр. Марс го повали на земята с един удар.

Сега Джош се движеше бързо и от рязкото мятане на картината на Софи ѝ се догади.

Отваряше врата след врата, пускайки чудовищата в коридора, и някои от тях бяха толкова ужасяващи, че само като ги гледаше, гаденето ѝ се усили.

Появи се един сфинкс и Марс, Один и Хел моментално отстъпиха. Едно по едно, всички чудовищни създания в коридора насочиха вниманието си към тримата Древни.

И нападнаха. Древните се обърнаха и побягнаха назад, преследвани от необикновена колекция зверове.

Светът се раздвижи и завъртя неприятно. Гледайки през очите на Джош, Софи видя как нещо пада от джоба на Марс. Позна в него изумрудената му плочка и видя как брат ѝ...

... се стрелва напред, избягвайки купчините животински изпражнения, за да я вземе.

А когато я вдигна и се взря в нея, премятайки я в ръце, лицето му се озова на сантиметри от нейното. Тогава тя видя колко се е променил, видя суровите бръчки около очите му, жестоката извивка на устните му. Онзи Джош, когото тя познаваше, никога не бе изглеждал така.

— О, Джош — ахна Софи. — Какво си направил?

Джош Нюман изтича на двора за разходки, вдишвайки на големи глътки хладния свеж въздух.

— Всички на този етаж са свободни...

Дий и Деър стояха по средата на двора. Магьосника бе поставил два от четирите Меча на силата на земята, така че да образуват обърнато L.

— Дай ми мечовете си — каза той.

Джош веднага му хвърли Дюрандал, но задържа ръка върху Кларент. Не му се искаше да се раздели с него.

Магьосника добави третия меч към фигурата на земята. Сега само лявата страна на квадрата бе отворена. Дий протегна ръка.

Джош усети как Кларент запулсира в юмрука му.

— Бързо! — изпищя Дий и Джош осъзна, че безсмъртният е обзет от ужас. — Това бяха Марс, Один и Хел. Заклети врагове до един.

— Явно са забравили за различията си, за да те издирят — ухили се Вирджиния.

— Няма страшно — каза Джош. — Когато ги видях за последен път, те бягаха по коридора, преследвани от сфинкса и другите зверове.

Вратата зад тях се отвори рязко и се появи Марс. Щом зърна Дий, той нададе ужасяващия си боен вик и се втурна към доктора. Носеше меч, дълъг колкото самия него, и върхът му се влачеше по земята, изтръгвайки искри от камъните.

— Мечът, Джош!

Момчето измъкна Кларент и го подхвърли на Дий, който сръчно го улови и го сложи в отворения край на правоъгълника.

При това рязко движение на Джош изумрудената плочка падна от джоба му на земята.

А после Дий вля мощната си аура в четирите меча и те грейнаха един по един.

— Тръгвай, Софи — каза Цагаглалал.

— Да тръгвам ли? Къде да тръгвам?

— Плочките действат като лей-портал. — Тя почука по образа върху плочката. — Върви там. Върви при брат си.

— Как?

— За какво ти говорех? — попита Цагаглалал.

— За въображението и волята.

— Искаш ли да бъдеш с брат си?

— Да.

— Повече от всичко на света?

— Да.

— Тогава върви.

Софи Нюман стисна ръбовете на плочката и повърхността се покри със сребро, превръщайки се в съвършено огледало...

... а на Алкатраз изумрудената плочка на земята стана сребърна и въздухът се изпълни с непогрешимия аромат на ванилия.

— Соф? — Джош се завъртя навреме, за да види как сестра му се появява зад него. Той се втренчи в нея онемял.

В земята зейна дупка — правоъгълник, ограден от пламтящите мечове, изпълнен само с мърдаща чернота като гъст бълбукащ катран.

— Джош! — изкрещя Дий и скочи в дупката.

Джош моментално се обърна към доктора.

— Не отивай! — замоли го Софи.

— Джош — извика Вирджиния Деър. Пристъпи лекичко в чернотата след Дий и тя веднага я погълна.

— Трябва да вървя — каза Джош и се обърна към дупката в земята. Огънят на мечовете вече започваше да гасне.

— Не!

Джош стъпи с единия си крак в мастилената чернота. Софи го хвана за ръката и се опита да го издърпа назад. Лицето му се превърна в грозна маска и той се помъчи да се изтръгне от нея.

— Няма да се върна. Видях какво направиха с теб.

— Джош, те те измамиха. Използват те.

— Не аз съм този, когото използват — сопна се той. — Трябва да си отвориш очите. Семейство Флаemel те използват. И ще те използват докрай — както са сторили с всички други. — Той поклати глава. — Отивам. Дий и

Вирджиния имат нужда от мен. Ти нямаш.

— Имам — каза тя. — Идвам с теб. — И вместо да дърпа, блъсна напред и двамата заедно се катурнаха в празнотата.

Нямаше усещане за движение.

Нямаше нищо.

Единствената опорна точка в празнотата бе топлата длан на брат ѝ в нейната.

Софи бе сляпа, макар и с широко отворени очи. Нямаше нищо, което да чуе, и когато изкрещя, не излезе никакъв звук.

И макар да изглеждаше, че това продължава вечно, тя си помисли, че може да е минала не повече от секунда.

Появи се петънце светлина.

Мъничко.

Като дупка от карфица точно отпред. Дали те падаха към него, или то летеше към тях?

Софи вече можеше да вижда.

Видя ужасеното лице на Джош и разбра, че нейното изглежда по същия начин. Той я погледна и за миг беше отново брат ѝ, преди изражението му да се втвърди и той да извърне очи. Но не пусна ръката ѝ.

Светлината ги погълна.

Усещанията се върнаха, болезнена светлина и мъчителен звук, чувството за чакъл и камъни под краката им, мускусната миризма на животни, вкусът на екзотични благоухания в устите им.

Софи отвори очи. На тревата, смачкани под лицето ѝ, имаше цветя, които никога не бяха расли на познатата ѝ земя — малки творения от стъклени нишки и втвърдена гума.

Когато се претърколи, откри, че си имат компания. Побутна брат си.

— По-добре се събуди.

Джош отвори леко едното си око, изстена, а после, щом осъзна какво вижда, цялата му сънливост изчезна и той се надигна рязко.

— Това е...

— ... летяща чиния — каза тя.

— Вимана — прошепна Дий. — Никога не съм мислел, че ще видя такава през живота си. — Той стоеше на колене в тревата и се взираше с благоговение в машината. До него седеше с кръстосани крака Вирджиния Деър, държейки хлабаво в ръка дървената флейта.

Виманата се спусна, изпълвайки въздуха с подзвуково бръмчене, а после горната ѝ част се отвори и се появиха мъж и жена. Те носеха бели керамични брони с гравирани на тях шарки и йероглифи, които почти напомняха за римски букви. Бяха високи и слаби, със силно загоряла кожа, която контрастираше рязко с броните им. Косата на жената бе късо подстригана, а черепът на мъжа бе гладко обръснат. Очите и на двамата бяха яркосини.

Дий се сви на земята, мъчейки се да изглежда колкото се може по-малък.

— Господари — каза той. — Простете ми.

Двамата не му обърнаха внимание. Те се взираха в близнаците.

— Софи — каза мъжът.

— Джош — добави жената.

— Мамо... татко — изрекоха едновременно близнаците.

Двойката се поклони.

— На това място ни наричат Изида и Озирис. Добре дошли на Дану
Талис, деца. Добре дошли у дома.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

ЗА ВИМАНИТЕ И ЛЕТЕНЕТО

Подобно на всичко друго в тази поредица, виманите също имат митологични корени, по-конкретно в древните индийски текстове. В санскритския епос „Махабхарата“, който е поне на две хиляди и петстотин години, има подробно описание на вимана, която е с обиколка дванайсет лакътя и с четири здрави колела. Най-известната вимана в индийското познание е пушпака вимана — летящата колесница на бог Кубера. Според описанието, тя изглеждаше като *сияещ облак*.

Макар че летящи колесници, колела и килимчета са описани в митове и легенди от всички краища на света, подробностите в индийските епоси са едновременно конкретни и необикновени. В друг санскритски епос, „Рамаяна“ (също записан за първи път преди около две хиляди и петстотин години), виманите се срещат често. Той съдържа истории за богове и герои, които водят въздушни сражения с други вимани и атакуват градове. Дадени са дори дължината, височината и теглото на корабите.

Има много разновидности на четирите основни типа вимани — рукма, сундара, трипура и шакуна — и описанията им се различават. Някои са дървени, а други — направени от загадъчен червено-бял метал; някои са триъгълни, с три колела, докато други са кръгли или овални; някои се описват като високи по три етажа.

Разбира се, нищо от това не доказва, че в далечното минало е имало летателни апарати, но свидетелства, че още от самото начало човечеството е гледало към небето.

Мечтата за летене е вплетена в цялата човешка история и е много по-стара, отколкото бихме си помислили. Обикновено се приема, че първият полет на управляем моторен летателен апарат е осъществен от братята Райт през декември 1903-а. Но последните проучвания показват, че това може да не е вярно. През 1894-а Хайръм Максим се откъснал за кратко от земята с апарат, тежък 3 тона, а Самюъл Лангли пратил непилотиран апарат на височина хиляда метра през 1896-а.

През деветнайсети век планери и балони са се издигали в небето над Америка, Европа, Индия и Южна Африка. Например, има свидетелства от 1895 година, че апарат, конструиран от Шивкар Бапуджи Талпаде, е летял в Бомбай, а през 1871-а Гудман Хаусхолд прелетял с планер почти деветстотин метра в Натал, Южна Африка. Но първият документиран полет на по-тежък от въздуха апарат се е състоял в Англия през 1848-а, когато Джон Стрингфелоу успял да отдели десетметров моноплан от земята. Той бил захранван с пара.

През деветнайсети век била епохата на планерите, но осемнайсети принадлежал на балоните. Летателните експерименти достигнали своята кулминация през зимата на 1783-а, когато Етиен Монголфие се издигнал във въздуха в пишно украсен балон с горещ въздух, висок 22 метра и с диаметър 15 метра.

Още по-рано в историята, Леонардо да Винчи създал прочутите си проекти на апарат, който очевидно е прототип на хеликоптер. Бележките му са пълни с проекти за летящи машини, планери и изкуствени крила. В дневника си от 1483 година той е начертал схемата на първия парашут. (На 26 юни 2000 г. репродукция на този парашут, изработена с помощта на инструменти, тъкани и материали, които са били достъпни за Да Винчи, успешно приземи човек от височина три хиляди метра.)

Още по-рано, през девети век, се твърди, че великият берберски изобретател и поет Абас ибн Фирнас привързал крила на гърба си и се носил във въздуха. А петстотин години по-рано китайците са описали летяща машина от бамбук и кожа.

Ако продължим да се движим назад в миналото, към времето, в което историята и митологията се сливат, откриваме много споменавания на летящи машини. Летенето е нещо често срещано в митологията. Повечето богове могат да летят обикновено без помощни средства. Но в някои древни предания те използват крила и такива образи се срещат върху каменни изваяния и картини в храмовете по целия свят. В митовите и легендите обаче се говори и за изкуствени средства за летене и летящи машини.

Персийският цар Кай Кавус прикрепил четири високи пръта в краищата на трона си, а на върха на всеки прът бил вързан орел. Когато птиците полетели, издигнали трона във въздуха. Терминът *летяща колесница* се среща често в китайската наука и има много истории как първият китайски император Шун летял във въздуха — веднъж той дори се измъкнал от горяща сграда, използвайки една голяма шапка като парашут.

Може би най-известната история за летене е митът за Икар, чийто баща Дедал му направил чифт изкуствени крила. Дедал бил голям майстор и създал множество чудеса, включително Лабиринта, построен за цар Минос от Кносос. В историята за това как той търси начин да полети има интересни подробности: виждаме как Дедал отхвърля коприната, защото е прекалено лека, и тъканта за корабни платна, защото е прекалено тежка. Накрая се спира на дървена рамка, върху която са налепени с восък птичи пера. Като всеки добър изобретател или учен, Дедал е извършил нужното проучване: той дава изрични указания на сина си да не лети прекалено високо и да не се спуска прекалено ниско над морето, иначе солените пръски ще намокрят и повредят крилата. Икар се понесъл в небето, но се издигнал твърде високо и горещото средиземноморско слънце разтопило восъка, който държал перата. За нещастие Дедал не бил направил парашут.

При толкова много подробности човек неволно започва да се чуди дали и тук, като в много други легенди, няма зрънце истина. Освен това си заслужава да помним, че днес приемаме за обичайно нещо, което някога е било смятано за истинско вълшебство.

Но аз няма да се дам без бой.

Защото съм безсмъртният Никола Фламел.

Из дневника на Никола Фламел, алхимик

Написано днес, четвъртък, 7 юни,

в Сан Франциско, моето последно местожителство

БЛАГОДАРНОСТИ

Никоя книга не се пише във вакуум. Около автора има цяла мрежа от хора, които по най-различни начини помагат За създаването ѝ. Трябва да изкажа особена благодарност на:

Бевърли Хоровии, Криста Марино и Колийн Фелингам, както и на целия невероятен екип на „Лелакорте прес“.

Специална благодарност, както винаги, на Бари Кроет и Ричард Томпсън.

Трябва да благодаря на Алфред Молина и Джил Гаскойн за *дома извън дома*.

Искрена благодарност на Майкъл Карол, Патрик Кавана, Колет Фрийдман, Джули Блюет Грант и Джефри Смит, Брукс Олми и Маурицио Папалия, Соня Шорман и особено Винсънт Пърфит.

Разбира се, специални благодарности и на Мелани Роуз и Клодет Съдърланд.

Издание:

Автор: Майкъл Скот

Заглавие: Вещерът

Преводач: Иван Иванов

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-1043-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5394>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*.
Посетете **работното ателие**, за да научите повече.